CĂRȚI ROMANTICE

Plăcere exclusivă

LINDA HOWARD

LINDA HOWARD

Plăcere exclusivă

Traducere din limba engleza
Anca Merce

Lira

Mackenzie's Magic

Linda Howard
Copyright © 1996 Linda Howington
Ediţie publicată prin înţelegere cu
Harlequin Books S.A.

Plăcere exclusivă
Linda Howard

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Tudoriţa Şoldănescu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOWARD, LINDA
Plăcere exclusivă / Linda Howard;
trad.: Graal Soft. — Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-741-828-6

I. Soft, Graal (trad.)

821.111-31 = 135. 1

Dedic cartea tuturor fanilor
minunaţi care iubesc familia
Mackenzie la fel de mult ca mine

capitolul 1

Capul îi zvâcnea.

Simţea cum durerea i se propagă din vârful creştetului până în globii oculari. Stomacul începu să-i bolborosească, agitat parcă de avalanşa durerii.

— Am o durere atroce de cap, spuse Maris Mackenzie pe un ton molcom, aproape nedumerit.

Maris nu avea dureri de cap niciodată. În ciuda siluetei fragile, se bucura de o constituţie de fier, atât de specifică tuturor celor din familia Mackenzie. Starea bizară pe care o avea o făcu să dea glas uimirii. Nu-şi deschise ochii şi nici măcar nu se obosi să se uite la ceas. Alarma nu pornise încă, aşa că nu trebuia să se trezească. Poate că, dacă adormea din nou, durerea avea să dispară.

— Îţi aduc nişte aspirină.

Maris deschise ochii brusc şi acea simplă mişcare îi făcu migrena să pulseze şi mai puternic.

Vocea era a unui bărbat, dar ce era şi mai surprinzător, venea chiar de lângă ea. Atât de aproape, de fapt, încât bărbatul doar ce murmurase cuvintele şi îi simţise respiraţia caldă în ureche. Patul se legănă uşor când el se ridică.

Se auzi un clic discret când aprinse lampa de lângă pat şi o explozie de lumină o invadă pe Maris. Îşi închise rapid ochii, dar nu înainte de a zări spatele musculos şi lat al unui bărbat şi un creştet atrăgător, cu păr scurt, des şi negru.

O panică nedesluşită puse stăpânire pe ea. Unde se afla? Şi, mai important, cine era el? Aruncă o privire scurtă în jur şi îşi dădu seama că nu era în dormitorul ei. Patul pe care stătea era solid, confortabil, dar nu era patul ei.

Un ventilator de aerisire se trezi la viaţă când el aprinse lumina de la baie. Maris nu se încumetă să mai deschidă ochii încă o dată, ci se bază pe celelalte simţuri pentru a se orienta. Un motel, atunci. Asta era. Iar sunetul ciudat, ca o bătaie, pe care îl auzi abia acum era suflanta de la unitatea de climatizare din cameră.

Maris mai dormise într-o groază de moteluri, dar niciodată cu un bărbat. Ce căuta într-un motel, de fapt, în loc să fie în căsuţa ei confortabilă de lângă grajduri? Obişnuia să stea la motel doar când călătorea sau când era între un loc de muncă şi altul, dar de când se stabilise în Kentucky, în urmă cu câţiva ani, mai pornea în călătorie doar când îşi vizita familia.

Îi era cumplit de greu să se concentreze şi să se gândească. Nu îşi putea explica de ce se afla într-un motel, cu un bărbat străin.

O dezamăgire cruntă o cuprinse subit, străpungându-i pentru o clipă pâcla din creier. Nu se mai culcase la întâmplare cu bărbaţi necunoscuţi şi îi era silă de ea, căci evident asta se întâmplase acum: fusese un episod pe care nu şi-l amintea, cu un bărbat pe care nu-l cunoştea.

Maris ştia că ar fi trebuit să plece, dar nu reuşea să-şi adune forţele necesare ca să sară din pat şi să scape. Să scape? se întrebă ea, zăpăcită, mirată de cuvintele care îi veniseră în minte. Era liberă să plece oricând ar fi vrut… dacă reuşea să se mişte, bineînţeles. Îşi simţea corpul extrem de relaxat şi mulţumit să zacă şi doar atât. Trebuia să facă ceva, era sigură de asta, dar nu-şi putea da seama ce anume. Pe lângă durerea de cap, se simţea cuprinsă într-o pâclă, ca şi cum gândurile i-ar fi fost vagi şi în derivă.

Salteaua se mişcă din nou, şi el se aşeză lângă ea, de data aceasta pe partea dinspre perete, departe de lumina dureroasă. Cu grijă, Maris riscă şi deschise ochii doar puţin şi, poate din cauză că se aşteptase la durere, pulsaţia din cap păru să mai

cedeze. Se uită printre gene la bărbatul masiv, care stătea atât de aproape de ea încât căldura corpului lui trecea prin cearşaful cu care era acoperită.

El stătea cu faţa spre ea acum, şi Maris putu să-l vadă mai mult, nu doar din spate. Ochii i se măriră.

Era el.

— Ţine, spuse el, întinzându-i aspirina.

Vocea lui era baritonală, joasă, şi chiar dacă Maris nu credea că mai vorbise cu el vreodată, ceva din vocea lui îi suna, în mod straniu, familiar.

Ea luă aspirina din mâna lui şi o aruncă în gură, strâmbându-se atât din cauza gustului amar al pastilei, dar şi din cauza propriei imbecilităţi. Bineînţeles că vocea lui îi era cunoscută! Până la urmă, se culcase cu el, aşa că presupunea că vorbise cu el înainte, chiar dacă nu-şi aducea aminte să-l fi cunoscut şi nici cum ajunsese aici.

El îi întinse un pahar cu apă. Maris încercă să se sprijine într-un cot şi să îl ia, dar capul îi pulsa atât de violent încât renunţă şi se lăsă înapoi pe pernă, cutremurându-se din cauza durerii şi ducând o mână la frunte. Ce se întâmpla cu ea? Nu fusese niciodată bolnavă, niciodată neîndemânatică. O înfricoşa această decizie bruscă a corpului ei de a nu se mai conforma.

— Lasă-mă pe mine.

Bărbatul îşi puse un braţ în jurul umerilor ei şi o ridică fără niciun efort în şezut, susţinându-i capul în curbura dintre braţ şi umăr. Era cald şi puternic, şi emana o aromă de mosc, iar Maris simţi impulsul de a se apropia şi mai mult de el, lucru care o uimise pentru că niciodată nu simţise o astfel de dorinţă faţă de un bărbat. El ridică paharul la buzele ei şi Maris bău cu nesaţ, înghiţind pastilele. Când termină, el o lăsă încet jos şi îşi luă braţul din jurul ei. Maris simţi o împunsătură de regret când el făcu asta, şi fu extrem de uimită de ea însăşi.

Ca prin ceaţă, îl urmări ocolind patul. Era înalt şi avea trupul musculos al unui bărbat care este deprins cu munca fizică, care nu stă la birou ziua întreagă. Spre uşurarea, dar şi dezamăgirea ei, nu era complet gol, ci purta o pereche de boxeri de un gri-închis, iar materialul se mulase pe posteriorul lui musculos şi pe coapse. Pieptul lat îi era acoperit de păr negru şi barba nerasă îi întuneca maxilarul. Nu era chipeş, dar avea acel soi de prezenţă fizică ce atrăgea atenţia asupra lui. Îi atrăsese şi ei atenţia, oricum, încă de prima dată când îl văzuse, acum două săptămâni, aranjând fânul în hambar.

Reacţia ei fusese atât de neobişnuită şi atipică încât şi-o scosese din minte şi o ignorase, sau cel puţin încercase. Nu îi adresase niciun cuvânt când îl întâlnise şi Maris făcuse asta în mod intenţionat, deşi de obicei încerca din răsputeri să-i cunoască mai bine pe cei care lucrau în jurul cailor ei. Îl simţea pe acest bărbat ca pe o ameninţare la un anumit nivel de bază, lucru care o făcuse să îşi ridice toate zidurile interioare de apărare. Bărbatul acesta era periculos.

La rândul lui, şi el o urmărise. Îl surprinsese de câteva ori privind-o, cu o expresie indiferentă pe chip, dar chiar şi aşa simţise căldura masculină a privirii lui. Era doar un ajutor temporar, un rătăcitor care avea nevoie de un salariu de două săptămâni în buzunar înainte să plece mai departe, în timp ce ea se ocupa cu dresarea superbelor exemplare de la Fermele de Cai Solomon Green. Era o poziţie prestigioasă pentru oricine, dar Maris era prima femeie cu această funcţie. Reputaţia ei în lumea dresorilor de cai o transformase intr-un soi de celebritate şi asta nu-i făcea neapărat plăcere. Prefera de cele mai multe ori să fie alături de cai decât să se îmbrace într-o rochie costisitoare şi să devină un punct de atracţie la o petrecere, dar familia Stonicher, cei care deţineau Solomon Green, îi cereau adeseori să participe la astfel de evenimente. Maris nu era o snoabă, dar poziţia ei

de la fermă era ceva cu totul diferit de cea a unui rătăcitor care fusese angajat să cureţe grajdurile.

Bărbatul se pricepea la cai, totuşi – observase asta la el. Se simţea în largul lui alături de animalele masive, şi ele îl plăceau, la rândul lor, lucru care îi atrăsese şi mai mult atenţia asupra lui. Încercase să nu observe modul în care blugii lui i se mulau pe fese când bărbatul se apleca sau se ghemuia, şi făcea asta de o mie de ori într-o zi de muncă. Maris încercase să nu observe muşchii care se întindeau sub cusăturile tricourilor pe care le purta atunci când ridica lopeţi sau furci încărcate. Avea mâini bune, puternice şi zvelte. Nu voise să le observe nici pe acestea, şi nici inteligenţa care răzbătea din ochii lui albaştri. Se prea poate că era un rătăcitor, dar făcea asta pentru că aşa alesese, nu pentru că nu ar fi fost în stare să-şi construiască o viaţă stabilă.

Maris nu avusese niciodată timp pentru un bărbat în viaţa ei şi nici nu fusese deosebit de interesată de unul. Toată atenţia ei se concentrase pe cai şi pe cariera ei. În intimitatea patului ei, noaptea, când nu putea să doarmă şi corpul ei neliniştit se încălzea prea tare ca să îi fie bine, Maris recunoscuse în sinea ei ironia faptului că hormonii ei erau în cele din urmă treziţi la viaţă de un bărbat care mai mult ca sigur avea să plece în câteva săptămâni, dacă nu chiar zile.

Maris se hotărâse că, într-adevăr, cel mai bun lucru pe care-l putea face era să continue să-l ignore, pe el şi pasiunea aceea uimitoare care o făcea să vrea să fie aproape de el.

Acum îi era clar că nu reuşise.

Îşi ridică mâna streaşină la ochi, să-i ferească de lumină, în timp ce-l privi ducând paharul înapoi la baie şi doar atunci observă cum era ea îmbrăcată. Nici ea nu era goală, purta chiloţi şi un tricou mare care îi atârna pe umeri. Mai precis, tricoul lui.

Oare o dezbrăcase el sau renunţase ea singură la haine? Dacă se uita în jur, ar fi văzut hainele lor

aruncate la întâmplare? Simţi cum brusc plămânii i se golesc de aer şi pieptul i se strânge atunci când îşi imaginã cum o dezbrăcase el. Voia să-şi amintească, trebuia să-şi amintească, dar amintirile nopţii trecute erau de negăsit. Ar trebui să se ridice şi să se îmbrace, se gândi ea. Ar trebui, dar nu putea s-o facă. Era în stare doar să zacă pe pat şi să lupte cu durerea de cap în timp ce încerca să înţeleagă lucruri de neînţeles.

El se întoarse la pat şi o privi, îngustându-şi ochii albaştri, iar culoarea irisului deveni şi mai vibrantă chiar şi în lumina slabă.

— Te simţi bine?

Ea înghiţi în sec.

— Da.

Era o minciună dar, dintr-un anumit motiv, Maris nu voia ca el să ştie că era atât de neputincioasă precum era de fapt. Privirea ei trecu peste pieptul lui păros şi peste abdomenul plat şi apoi se îndreptă mai jos, spre umflătura masculină acoperită de boxerii strâmţi. Oare chiar făcuseră…? Dacă nu, atunci de ce ar fi într-un pat de motel împreună? Dar dacă chiar asta se întâmplase, de ce purtau amândoi lenjerie intimă?

Însă boxerii aceia scurţi şi eleganţi nu păreau a fi ai unui bărbat care muncea cu ziua la o fermă de cai. Maris se aşteptase la o pereche de chiloţi simpli, albi.

El stinse veioza şi se întinse lângă ea, iar căldura corpului lui o învălui când el trase cearşaful peste ei. Stătea întins pe o parte, cu faţa spre ea, cu un braţ îndoit sub pernă şi cu celălalt odihnindu-se pe stomacul ei, ţinând-o aproape de el fără să o cuprindă în îmbrăţişare. Maris se gândi că era o poziţie studiată cu grijă, tandră, fără să fie intimă.

Încercă să-şi amintească numele lui, dar nu reuşi deloc.

Maris îşi drese vocea. Nu avea idee ce urma să creadă el despre ea, dar nu mai suporta ceaţa din

mintea ei. Trebuia să clarifice situaţia aceea ciudată şi cel mai bine era să înceapă cu începutul.

— Îmi pare rău, spuse ea uşor, aproape şoptit, dar nu-mi amintesc numele tău şi nici cum am ajuns aici.

El deveni ţeapăn, iar braţul lui se strânse în jurul taliei ei. Pentru o clipă lungă nu se mişcă deloc. Apoi, mormăind o înjurătură, se ridică brusc, şi mişcarea trezi pulsaţia dureroasă din capul lui Maris, făcând-o să geamă. El aprinse veioza de lângă pat din nou şi ea închise ochii, ferindu-se de lumina înţepătoare.

— La naiba, mormăi el, aplecându-se încet deasupra ei.

Îşi trecu degetele lungi prin părul ei, printre şuviţele mătăsoase şi ciufulite, mângâind cu buricele degetelor pielea de pe scalp.

— De ce nu mi-ai zis că eşti lovită?

— N-am ştiut că sunt.

Era adevărat. Ce voia să spună? Cum adică lovită?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Vocea lui era sobră şi îţi ţinea buzele strâns. Am văzut că eşti palidă şi nu ai mâncat mult, dar am crezut că este din cauza stresului.

Continuă să o examineze şi degetele lui trecură peste o porţiune din lateralul capului, iar Maris îşi ţinu respiraţia atunci când un zvâcnet de durere trecu prin tâmplele ei.

— Ah!

Cu blândeţe, el o întoarse spre el şi o susţinu cu umărul în timp ce îi examină rana. Degetele lui abia îi atingeau scalpul.

— Ai un cucui de toată frumuseţea aici.

— Foarte bine, mormăi ea. N-aş vrea să fie un cucui urât.

El îşi îngustă privirea din nou şi se uită la ea, o practică la care era extrem de iscusit.

— Ai o contuzie, la naiba. Ţi-e greaţă? Cum este vederea?

— Lumina mă irită, recunoscu ea. Dar nu văd în ceaţă.

— Şi greaţă?

— Puţin.

— Iar eu te-am lăsat să dormi, mârâi el ca pentru sine. Trebuie să mergi la spital.

— Nu, spuse ea brusc, panica instalându-se în tot corpul.

Ultimul lucru pe care-l voia era să meargă la spital.

Maris nu ştia de ce, dar un soi de instinct o ţinea departe de locurile publice.

— Sunt mai în siguranţă aici.

— Am eu grijă să fii în siguranţă. Trebuie să mergi la un doctor, spuse el pe un ton foarte echilibrat.

Maris simţi din nou acea familiaritate iritantă, dar nu-şi putea da seama exact la ce se referea.

Avea lucruri mai serioase la care să se gândească, aşa că renunţă la idee. Se gândi la starea în care se afla acum, căci o contuzie era ceva serios şi s-ar putea într-adevăr să aibă nevoie să meargă la spital. Durerea de cap, greaţa… Ce altceva? Vederea era în ordine, nu vorbea împleticit. Memoria? Îşi trecu în evidenţă rapid familia, amintindu-şi nume şi zile de naştere şi gândindu-se la caii ei preferaţi de care avusese grijă de-a lungul anilor.

Memoria era intactă, mai puţin… Încercă să localizeze ultima amintire. Ultimul lucru pe care şi-l aducea aminte era faptul că luase prânzul şi pornise spre grajduri, dar când se întâmplase asta?

— Cred că voi fi în regulă, spuse ea, cu gândul în altă parte. Dacă nu te superi, ajută-mă să-mi clarific câteva lucruri. În primul rând, care e numele tău şi, în al doilea rând, cum am ajuns în pat împreună?

— Mă cheamă MacNeil, spuse el, privind-o cu mare atenţie.

MacNeil, MacNeil. Amintirea îi reveni, aducând cu sine şi prenumele lui.

— Îmi aduc aminte, şopti ea. Alex MacNeil.

Numele o izbise de prima dată când îl auzise, pentru că era foarte apropiat de cel al unuia dintre nepoţii ei, Alex Mackenzie, fiul cel mare al fratelui ei, Joe. Nu doar că prenumele lor erau identice, dar numele de familie indica aceeaşi moştenire.

— Bun. Cât despre a doua întrebare, cred că vrei să afli dacă am făcut sex. Răspunsul e nu.

Maris oftă uşurată, apoi se încruntă.

— Atunci ce căutăm aici? întrebă ea, uimită.

El dădu din umeri.

— Se pare că am furat un cal împreună, spuse el.

capitolul 2

Furaseră un cal? Maris îl privi perplexă, şi clipi de câteva ori, de parcă tocmai spusese ceva într-o limbă străină. Îl întrebase de ce erau în pat împreună, iar el spusese că furaseră un cal. Nu numai că o astfel de idee era ridicolă, dar pe lângă asta Maris nu vedea nicio legătură între furtul unui cal şi faptul că se culcase cu Alex MacNeil.

Apoi o amintire începu să îşi facă loc în capul ei dureros, şi Maris înlemni, încercând să vizualizeze imaginea confuză.

Îşi aminti că se mişcase rapid, că fusese condusă de un simţ aproape atotstăpânitor de panică, că se îndreptase spre culoarul central al hambarului, spre grajdul spaţios şi luxos din mijlocul culoarului. Plăcere Exclusivă[1] era un cal gregar. Iubea să fie în compania altor cai, de aceea boxa lui era plasată în mijlocul culoarului, ca să fie înconjurat de animale din ambele părţi. Maris îşi aminti şi furia care o cuprinsese. Nu mai fusese atât de mânioasă niciodată.

— Ce e? întrebă el, încă privind-o atât de concentrat, încât Maris îşi imagină că el cunoştea deja în detaliu toate ridurile de pe chipul ei.

— Calul pe care „se pare“ că l-am furat e cumva Plăcere Exclusivă?

— Dragul de Plăcere Exclusivă. Exact. Dacă toţi poliţiştii din ţară nu sunt deja pe urmele noastre, atunci se vor mobiliza în cel mai scurt timp, spuse el şi făcu o pauză. Ce aveai de gând să faci cu el?

Era o întrebare bună. Plăcere Exclusivă era cel mai faimos cal din America în momentul de faţă şi era foarte uşor de recunoscut, cu părul lucios şi negru, cu steaua albă în frunte şi şoseta albă pe

piciorul drept din faţă. Apăruse pe coperta revistei *Sports Illustrated* şi fusese numit de respectiva publicaţie Atletul Anului. Câştigase peste două milioane de dolari în scurta sa carieră şi se retrăsese la măreaţa vârstă de patru ani ca să fie folosit ca armăsar. Cei doi Stonicheri cântăreau încă opţiunile şi ofertele şi erau hotărâţi să facă cea mai bună afacere. Calul era cu adevărat aur negru alergând cu picioarele sale foarte rapide, ca fulgerul de iuţi.

Ce avusese de gând cu el? Maris îşi pironi privirea în tavan, încercând să extragă din întunericul amneziei orele pierdute, până la suprafaţa conştiinţei sale. De ce l-ar fi furat pe Plăcere Exclusivă? Nu l-ar fi vândut şi nu l-ar fi înscris în curse sub alt nume, desigur. Maris dădu la o parte toate aceste posibilităţi din prima. Furtul unui cal era un lucru atât de atipic, pe care nu l-ar fi făcut niciodată, încât Maris nu putea desluşi motivul care o împinsese să facă asta. Singurul motiv la care se putea gândi, pentru care ar fi furat un cal, era dacă acesta se afla în pericol. Se putea imagina făcând una cu asta, deşi mai degrabă ar fi biciuit pe oricine care i-ar fi maltratat pe protejaţii ei sau pe orice cal, de fapt. Nu ar fi rezistat să-i vadă suferind.

Sau omorâţi.

Gândul trecu prin ea ca lama unui cuţit, şi brusc îşi dădu seama. Oh, Dumnezeule, ştia.

Se ridică brusc de pe pernă. Durerea îi explodă imediat în creştet şi presiunea aproape că o orbi pentru o clipă. Maris scoase un geamăt prelung, aproape indescifrabil. Un braţ puternic o cuprinse şi o opri din a se ridica, dar nimic nu mai conta. Simţi cum muşchii îi cedează, incapabili să o susţină şi se prăbuşi peste el. Durerea redeveni suportabilă, dar momentul acela de agonie o slăbise, şi Maris tremura, prăbuşită la pieptul lui, în braţele lui, cu ochii închişi în timp ce încerca să-şi revină din şoc. MacNeil se răsuci uşor, astfel

încât ea stătea pe spate acum şi el era pe jumătate peste ea, cu un picior greu şi musculos peste picioarele ei mult mai zvelte, cu braţul sub gâtul ei şi umerii lui largi protejându-i ochii închişi de lumina din cameră. Palma lui masivă se află pentru o clipă pe sânul ei stâng, contactul scurt fiind extrem de fierbinte şi electrizant, după care se mişcă spre gâtul ei. Maris simţi cum degetele lui apăsau pe artera ei, apoi îl auzi oftând uşor şi MacNeil se aplecă încet şi-şi apăsă fruntea de a ei, într-un gest foarte blând, de parcă s-ar fi temut că atingerea lui ar fi rănit-o. Maris înghiţi în sec, încercând să-şi controleze respiraţia. Se pare că exista o limită a controlului totuşi, pentru că Maris nu putea să facă nimic împotriva vitezei cu care sângele îi pompa prin vene. Doar gândul la Plăcere Exclusivă o făcu să se concentreze. Maris trase aer în piept, deschise ochii şi se uită în sus la el.

— Aveau de gând să-l omoare, spuse ea pe un ton sufocat. Mi-am adus aminte. Aveau de gând să-l omoare!

Un nou val de furie bolborosi în interiorul ei, şi acea ultimă propoziţie fu spusă pe un ton mai puternic.

— Deci l-ai furat ca să-i salvezi viaţa.

El o spuse mai degrabă ca o observaţie, nu ca o întrebare, dar Maris încuviinţă oricum, amintindu-şi în ultimul moment că nu trebuia să-şi mişte brusc capul. Calmul din vocea lui şi tonul familiar îi treziră din nou interesul. De ce nu era şocat, indignat sau oricum altcumva? Poate că ghicise deja motivul şi ea doar îi confirmase suspiciunile.

Era un rătăcitor, un om obişnuit să stea departe de responsabilităţi, dar chiar şi dacă ghicise ce avusese ea de gând, se implicase oricum. Situaţia în care se aflau era extrem de precară, şi dacă Maris nu putea aduce dovezi pentru acuzaţia pe care tocmai o făcuse, aveau să fie arestaţi pentru că-l furaseră pe Plăcere Exclusivă, cel mai valoros cal din ţară. Maris îşi amintea doar faptul că

armăsarul era în pericol, nu şi cine se afla în spatele acestui lucru, aşa că ar fi fost puţin riscant[12] să dovedească asta.

Chance. Chance şi Zane. Gândul la fraţii ei fu precum un răsărit de soare care aduse lumină în întunericul din mintea ei. Indiferent ce s-ar fi întâmplat sau cine ar fi fost în spatele acestei situaţii, tot ce trebuia să facă era să-l sune pe Zane şi el ar fi aflat cine era responsabil. Poate că asta şi intenţionase să facă, poate că planul se pierduse în ceaţa care o învăluise în ultimele douăsprezece ore. Fereşte-l pe Plăcere Exclusivă din calea pericolului, sună-l pe Zane şi ascunde-te până trece primejdia. Maris se holbă la tavan, încercând să-şi amintească oricare alt detaliu care ar fi putut-o ajuta să clarifice situaţia. Nimic.

— Am sunat cumva pe cineva aseară? întrebă ea. Am spus cumva că voiam să-l sun pe unul din fraţii mei?

— Nu. Nu am avut nici timpul, nici ocazia să sunăm pe cineva până să ajungem aici, iar tu ai adormit ca un buştean de îndată ce te-ai aşezat pe pat.

Fără alte detalii în plus care să explice dacă se dezbrăcase singură sau se ocupase el de asta. Maris se încruntă, iritată de faptul că acest context de intimitate fizică o distrăgea încontinuu de la problema centrală.

El încă o privea îndeaproape. Maris avea impresia că el nu-şi întorsese ochii de la ea nici măcar pentru o secundă. Simţea că îi analiza fiecare nuanţă a expresiilor faciale şi asta o tulbura. Era obişnuită ca oamenii să fie cu ochii pe ea. Era, până la urmă, şefa. Dar acum era vorba de ceva complet diferit, la un cu totul alt nivel, ca şi cum bărbatul era foarte atent să nu îi scape nimic din ce se întâmpla în jurul lui.

— Aveai de gând să-ţi suni familia şi să le ceri ajutorul? întrebă el când ea nu mai spuse nimic.

Maris îşi strânse buzele.

— Asta ar fi fost calea cea mai logică. Ar trebui să îi sun acum, în orice caz.

Zane părăsise Marina şi putea fi mai uşor contactat acum. Barrie şi copiii îl ţineau mai aproape de casă. Şi el avea să ştie cum să ia legătura cu Chance, deşi şansele ca Chance să fie în ţară nu erau prea mari. Oricum nu conta. Dacă ea avea nevoie de ei, dacă i-ar fi sunat, ştia că întreaga familie urma să descindă în Kentucky, precum vikingii care cucereau un sătuc medieval de pe coastă, şi atunci Dumnezeu să-i ajute pe cei din cauza cărora se ajunsese în această situaţie.

Maris încercă să se îndepărteze de el ca să se ridice şi să ajungă la telefon. Spre uimirea ei, el îşi întări strânsoarea, ţinând-o pe loc.

— Sunt bine, spuse ea pe un ton liniştitor. Cât timp am grijă să mă mişc încet şi să nu îmi zdruncin capul, mă descurc. Trebuie să-l sun pe fratele meu cât mai repede ca el să…

— Nu pot să te las să faci asta, spuse el, calm.

Maris clipi, şi ochii ei întunecaţi deveniră reci.

— Poftim?

Tonul ei era politicos, dar Maris îşi dori ca el să audă ameninţarea voalată.

Buzele lui tremurară şi privirea îi deveni amuzată.

— Am spus că nu pot să te las să faci asta.

Amuzamentul i se citi acum pe buze, făcându-l să zâmbească.

— Ce-ai de gând să faci, să mă concediezi?

Maris ignoră ironia pentru că, dacă nu putea dovedi că Plăcere Exclusivă era în pericol, amândoi aveau să îşi caute de lucru foarte curând. Rămase nemişcată, analizând această schimbare bruscă a situaţiei şi examinând posibilităţile. Bărbatul era mult prea sigur pe el, şi Maris se întrebă din ce cauză. Nu voia ca ea să cheme pe cineva în ajutor. Singurul motiv la care se putea gândi era faptul că el însuşi era implicat în planul

de a-l omorî pe Plăcere Exclusivă. Poate că fusese angajat să o facă chiar el.

Uitându-se în sus la ochii aceia albaştri, Maris simţi din nou pericolul ascuns în ei. Nu era doar o primejdie senzuală, ci pericolul inerent emanat de un bărbat care cunoscuse violenţa pe propria piele. Da, bărbatul acesta putea lua o viaţă.

Poate că Plăcere Exclusivă era deja mort. Gândul la trupul lui puternic, zvelt, înţepenit pe vecie îi produse o suferinţă aproape paralizantă care îi aduse un şuvoi de lacrimi în ochi. Nu reuşi şi nici nu încercă să controleze impulsul acela covârşitor de a plânge. Poate că se înşela în privinţa lui MacNeil, dar de dragul armăsarului nu putea să rişte.

— Nu plânge, murmură el cu o voce aproape şoptită. Îşi ridică mâna şi îi dădu părul la o parte de pe frunte. Am eu grijă de tot.

Asta avea să doară. Maris ştia asta foarte bine şi acceptă durerea. Tatăl ei o învăţase că atunci când se pregăteşte să intre într-o luptă trebuie să se aştepte şi la durere. Cei care nu erau pregătiţi erau orbiţi de ea, răniţi şi, în cele din urmă, înfrânţi. Wolf Mackenzie îşi învăţase copiii să câştige lupte.

MacNeil era prea aproape de ea, iar Maris stătea întinsă pe spate, ceea ce reprezenta un dezavantaj. Dar trebuia să o facă, oricum. Prima lovitură conta cel mai mult.

Îşi ridică brusc braţul stâng spre el, ţintind să-l lovească peste nas cu dosul palmei.

El se mişcă precum fulgerul şi blocă lovitura cu antebraţul. Palma ei lovi în braţul lui cu destulă forţă cât să-i zdruncine tot corpul. Brusc, îşi retrase mâna şi lovi din nou, de data aceasta ţintind mai jos, spre abdomen. Lovitura îi fu blocată din nou de antebraţul lui musculos, şi de data aceasta el se răsuci, prinzându-i ambele mâini şi forţând-o să rămână cu ele lipite de pernă, în jurul capului. Cu o altă mişcare uşoară se ridică deasupra ei, şi greutatea lui o ţintui de pat.

Întreaga scenă dură trei secunde, poate chiar mai puţin. Nu se mişcaseră frenetic, aşa că oricine i-ar fi privit nici nu ar fi realizat că o luptă scurtă avusese loc – atât de rapide fuseseră mişcările de atac şi de răspuns, apoi de contraatac. Nici măcar nu-şi zdruncină capul. Dar Maris ştia. Nu numai că fusese antrenată de tatăl ei, dar îi privise pe Zane şi pe Chance duelându-se de prea multe ori ca să mai aibă vreo îndoială acum. Încercase să se lupte cu un profesionist extrem de bine antrenat şi pierduse.

Ochii lui albaştri erau inexpresivi, şi privirea îi era fixă şi rece. Încheieturile nu o dureau de la strânsoarea lui, dar când încercă să-şi mişte braţele, descoperi că nu putea.

— Ce naiba a fost asta? vocea lui era calmă, dar ascuţită şi rece.

Apoi toate piesele formară o imagine completă. Controlul de care dăduse dovadă, încrederea de sine, calmul care i se păruse atât de familiar lui Maris. Bineînţeles că era familiar, îl văzuse constant la fraţii ei. Zane vorbea exact la fel, de parcă ar fi fost stăpân pe orice situaţie. MacNeil nu o lovise, chiar şi atunci când ea încercase în mod intenţionat să-l lovească pe el. Indiciile erau acolo, chiar şi boxerii aceia gri şi atrăgători erau o dovadă. MacNeil nu era un rătăcitor.

— Dumnezeule, spuse Maris deodată. Eşti poliţist!

capitolul 3

— De asta m-ai atacat?

Dacă asta era posibil, privirea lui albastră era şi mai rece acum.

— Nu! spuse ea absentă, holbându-se la chipul lui de parcă nu mai văzuse un bărbat până atunci.

Maris era buimăcită, de parcă era prima dată când vedea o astfel de fiinţă. Ceva se întâmplase, dar nu era sigură ce. Se simţea ca atunci când îl văzuse prima dată, dar senzaţia era mai intensă, parcă primordială, extrem de provocatoare. Se încruntă şi încercă să-şi dea seama exact ce era gândul acela sau senzaţia, orice ar fi fost ea. Strânsoarea lui se înăspri, obligând-o să se concentreze la întrebarea pe care i-o adresase şi la răspunsul pe care îl aştepta, şi Maris îşi adună gândurile cu ezitare.

— Abia acum mi-am dat seama că eşti poliţist. Te-am lovit pentru că nu m-ai lăsat să-mi sun familia şi m-am temut că eşti unul dintre ticăloşii responsabili de această situaţie.

— Aşa că ai încercat să mă scoţi din ecuaţie? întrebă el, mâniindu-se la acest gând. Ai o contuzie la cap. Cum Dumnezeu ai crezut că te poţi lupta cu mine? Şi oricum, cine te-a învăţat mişcările acelea?

— Tatăl meu. Ne-a învăţat pe toţi cum să luptăm. Şi aş fi câştigat, dacă luptam împotriva unui bărbat obişnuit, spuse ea simplu. Dar mi-e clar acum că ai avut parte de o pregătire profesionistă.

— Deci faptul că ştiu să mă lupt mă face poliţist?

Maris ar fi putut să-i povestească despre Zane şi Chance, care, deşi nu erau poliţişti, aveau multe

dintre aceleaşi trăsături pe care le observase la el. Dar nu o făcu, pentru că nu era sigură că organizaţia din care făceau parte fraţii ei nu se afla la cuţite cu Departamentul de Stat sau de Justiţie. În schimb, îi aruncă lui MacNeil un zâmbet scurt.

— Ca să fiu sinceră, boxerii te-au dat de gol.

El rămase perplex şi făcu ochii mari.

— Boxerii?

— Nu sunt chiloţi normali. Nu sunt albi. Sunt prea sexy.

— Şi asta e o dovadă bătătoare la ochi că sunt poliţist? întrebă el, nevenindu-i să creadă şi obrajii i se înroşiră.

— Muncitorii care hoinăresc de la un angajator la altul nu poartă boxeri gri sexy, sublinie ea.

Maris nu menţionă şi interesul viu care părea să se fi trezit în acei boxeri gri şi sexy. Poate că în contextul actual nu ar fi trebuit să aducă vorba despre boxerii lui. Nu că reacţia lui ar fi fost neaşteptată, se gândi ea. Maris era sumar îmbrăcată, iar el purta şi mai puţine haine. Simţi muşchii tari, picioarele goale, puternice şi păroase care le apăsau pe ale ei, presiunea şoldurilor lui. Cu câteva minute înainte se gândise că atingerea lui era calculată, nelăsând loc intimităţii, deşi stăteau foarte aproape unul de celălalt. Acum nu mai avea aceeaşi impresie. Nu era vorba doar de faptul că îl stimulase. În modul în care o ţinea captivă sub el era ceva intim, de parcă scurta lor luptă îl făcuse să-şi piardă stăpânirea de sine şi provocase un răspuns pur masculin, înflăcărat, din partea lui. Maris inspiră adânc în timp ce o senzaţie excitantă neobişnuită îi făcu inima să bată mai repede şi fiecare celulă din corpul ei începu să freamăte de viaţă. Acea latură ascunsă a ei, pasiunea sălbatică despre care ştiuse că se află în ea, dar pe care niciun bărbat nu reuşise până atunci să o stârnească, începu să ia amploare, satisfăcută, din cauza modului în care el o ţinea ţintuită.

— Nici poliţiştii nu poartă aşa ceva în mod special.

Comentariul pe care îl făcuse despre boxerii lui îl deranjase, era clar.

Maris zâmbi din nou şi ochii ei negri se închiseră pe jumătate în timp ce se delecta cu senzaţia senzuală şi nouă pentru ea de a simţi un trup de bărbat puternic deasupra ei, un trup extrem de excitat.

— Cum spui tu. Eu nu am mai văzut niciun poliţist dezbrăcat până acum. Ce fel de poliţist eşti oricum?

El rămase tăcut o clipă, studiindu-i chipul. Maris nu-şi dădu seama ce văzu el pe faţa ei, dar buzele încordate până atunci i se relaxară şi, dacă acest lucru era posibil, se lăsă cu şi mai multă forţă deasupra ei.

— FBI. Agent special al FBI.

Un agent federal? Scuturându-se de chemările senzuale pe care le experimenta, Maris îi aruncă o privire uluită.

— Chiar nu ştiam că furtul unui cal este o crimă federală.

El aproape că zâmbi.

— Nu e. Dacă-ţi dau drumul, ai să încerci să mă omori din nou?

— Nu, promit, spuse ea. Oricum nu încercam să te omor şi chiar dacă aş fi făcut-o, nu sunt la fel de antrenată ca tine, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de liniştit sunt acum că ai spus asta, îi replică el sec, dar îi dădu drumul la mâini şi îşi schimbă poziţia puţin, sprijinindu-se pe antebraţe deasupra ei.

Mişcarea îi aduse şoldurile mai aproape de ale ei şi îi forţă coapsele să se despartă puţin şi să se acomodeze cu presiunea. Lui Maris i se tăie respiraţia. Pasiunea lui crescuse şi ajunsese atât de evidentă, că nu o mai putea ignora într-un mod politicos. El o ignora însă fără să fie ruşinat de modul în care corpul lui reacţiona la prezenţa ei.

Maris inspiră adânc şi savură modul în care mişcarea îi făcuse sânii să se atingă de muşchii tari ai pieptului lui şi sfârcurile să pulseze. Oh, Dumnezeule, era atât de bine! Maris ar fi rămas în braţele lui pentru totdeauna, nefăcând altceva decât să respire, dacă nu ar fi fost problema armăsarului de rasă care era ascuns undeva şi a unor oameni care probabil că se aflau pe urmele lor, încercând să-i omoare atât pe ei, cât şi calul.

Dar aveau de-a face cu un cal furat şi ascuns undeva – o problemă extrem de mare pe care trebuiau să o rezolve. Maris se concentră şi, în ciuda faptului că zăcea lipsită de ajutor, ţintuită sub corpul lui, îi aruncă o privire pătrunzătoare şi sumbră.

— Vrei să-mi spui şi de ce aveam un agent federal pe post de curăţător de grajduri?

— Încercam să aflu cine omoară cai şi apoi încasează banii de asigurare de pe urma lor, şefa.

Ultimul cuvânt fu adăugat pe un ton sec, ca răspuns la faptul că Maris vorbise de grajdurile de la Solomon Green ca fiind ale ei.

Ea ignoră provocarea deloc subtilă, pentru că o auzise deseori de la propria familie. Era foarte simplu – când iubea ceva, Maris punea stăpânire pe acel ceva. Îşi împinse capul în spate, în pernă şi îi aruncă o privire extrem de sceptică.

— Şi pentru asigurări frauduloase se desemnează un agent special?

— Da, atunci când e vorba şi de răpire, fugă peste graniţele statului şi crimă.

Crimă. Deci avusese dreptate. Cineva încerca să-i omoare. Oare acest cineva era vinovat de cucuiul ei sau îl căpătase printr-o metodă mai normală, cum ar fi o căzătură?

— Ce te-a adus la Solomon Green?

— Un pont.

Un colţ al gurii lui se curbă uşor. Chipul lui era atât de aproape de al ei că Maris putea vedea

ridurile micuţe create de mişcarea aceea ca un zâmbet subtil.

— Agenţiile de aplicare a legii nu pot opera fără turnători.

— Deci ştiai că Plăcere Exclusivă era în pericol?

Lui Maris nu-i plăcea asta. În ochii ei negri se aprinse un cărbune de furie.

— De ce nu mi-ai spus? Aş fi putut să fiu mai atentă, fără să atrag suspiciuni asupra mea. Nu aveai dreptul să te joci cu viaţa lui.

— Toţi caii sunt asiguraţi. Oricare dintre ei putea fi următoarea ţintă. Plăcere Exclusivă ar fi trebuit să fie cel mai puţin vizat, tocmai pentru că este atât de cunoscut. Moartea lui ar da naştere la o groază de întrebări, ar atrage atenţia.

MacNeil se opri, privind-o cu atenţie.

— Şi, până în noaptea asta, şi tu ai fost pe lista mea de suspecţi.

Maris medită la asta şi singura ei reacţie fu o strângere din buze.

— Cum adică până în noaptea asta? Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

Maris nu-şi mai amintea nimic, lucru care o frustra, dar o şi speria.

— Mi-ai cerut ajutorul. Erai atât de furioasă că abia puteai vorbi şi erai speriată. Ai spus că trebuie să-l scoatem pe Plăcere Exclusivă de acolo şi că, dacă nu o să te ajut, ai să găseşti o soluţie să te descurci de una singură.

— Am spus şi cine era pe urmele lui?

El clătină uşor din cap.

— Nu. Cum am spus, abia dacă puteai să îngaimi două cuvinte. Nu ai vrut să-mi răspunzi la nicio întrebare. M-am gândit că erai prea speriată şi, după ce vom fi dus calul în siguranţă, aveam de gând să te las puţin să-ţi revii şi apoi să te interoghez. Apoi am observat cât de palidă erai şi cum tremurai, poate puţin şocată din cauza adrenalinei. Ai vrut să plecăm mai departe, dar eu

am insistat să rămânem aici. Ai leşinat de cum am ajuns în cameră.

Asta avu darul să-i reamintească lui Maris de întrebarea la care nu găsise încă un răspuns, dacă el o dezbrăcase sau o făcuse chiar ea, şi se gândi şi la faptul că MacNeil părea să creadă, într-un mod foarte iritant, că putea să o oblige să facă orice. Se încruntă când realiză că nu era doar o supoziţie din partea lui şi că o demonstra prin acţiuni, iar poziţia în care se afla ea acum o dovedea. Nu o rănise, dar din punct de vedere fizic el controla situaţia.

Maris se încruntă şi mai tare, devenind şi mai iritată decât înainte. Se lăsase distrasă din nou. Putea să se concentreze pe problema curentă sau să continue să devieze de la ea din cauza atracţiei faţă de MacNeil, o atracţie pe care nu putea s-o nege. Viaţa armăsarului Plăcere Exclusivă şi probabil că şi viaţa ei depindeau de ce putea face ea ca să-l ajute pe acest bărbat. Nu încăpea îndoială că acesta era cel mai important lucru acum.

— Familia Stonicher, spuse ea şoptit. Sunt singurii care ar avea de câştigat financiar de pe urma morţii lui Plăcere Exclusivă – dar ar câştiga şi mai mult dacă l-ar folosi pentru prăsilă, aşadar nu ar avea niciun sens ca ei să vrea să-l omoare.

— Mai există un motiv pentru care nu am crezut că Plăcere Exclusivă e în pericol. Eram cu ochii şi pe restul cailor. Poliţele de asigurare pentru ei nu valorează atât de mult, dar morţile lor nu ar crea un scandal atât de mare.

— Cum te-am găsit? întrebă ea. Am venit în camera ta? Te-am sunat? Ne-a văzut cineva sau ai văzut tu pe cineva atunci când te-am căutat?

Camera lui era una dintre cele zece camere mici, dar intime dintr-o clădire lungă şi îngustă pe care familia Stonicher o construise tocmai pentru a găzdui angajaţii temporari care nu aveau altă locuinţă, cât şi pe cei care trebuiau să fie la faţa locului tot timpul. Ca dresoare a cailor, Maris era destul de importantă cât să primească o căsuţă de

trei camere pentru propria folosinţă. Bărbatul care se ocupa de mânji avea şi el propria locuinţă, un apartament aflat la etajul hambarului în care stăteau mânjii, de unde le putea urmări constant pe iepele gestante pe un monitor video. Locul era plin de oameni mereu, cineva trebuie să-i fi văzut.

— Nu eram în camera mea. Eram în hambarul nr. 2 verificând dacă totul era în ordine şi tocmai ieşeam pe uşa din spate când ai venit spre mine, călărind pe Plăcere Exclusivă. Era întuneric şi am crezut că nu m-ai observat, dar apoi m-ai oprit şi mi-ai spus că trebuie să te ajut. Camioneta şi furgoneta care veniseră în după-amiaza aceea cu iapa roibă erau încă acolo, pregătite, aşa că l-am urcat pe Plăcere Exclusivă în remorcă şi am plecat. Dacă ne-a văzut cineva mă îndoiesc că şi-a dat seama că era un cal în remorcă şi chiar mai puţin că era chiar Plăcere Exclusivă.

Era o posibilitate, se gândi ea. În hambarul nr. 2 erau găzduite iepele care fuseseră trimise la fermă pentru prăsilă. În luna decembrie, noaptea se lăsa rapid şi caii ar fi fost deja puşi la adăpost, iar muncitorii s-ar fi relaxat sau şi-ar fi luat cina. Camioneta şi remorca nu ţineau de Solomon Green, şi toată lumea ştia că aduseseră o iapă în după-amiaza aceea, deci nimănui nu i s-ar fi părut ciudat că pleca de la fermă, mai puţin şoferului care decisese să petreacă noaptea acolo şi să plece abia dis-de-dimineaţă. Iar Plăcere Exclusivă era extrem de uşor de urcat într-o remorcă. Niciodată nu se agita şi de fapt chiar părea să-i facă plăcere să călătorească. Nu le-ar fi luat mai mult de un minut să-l urce în remorcă şi apoi să pornească la drum.

— Nu am apucat să-mi sun familia, spuse ea, dar tu ai sunat pe cineva în timp ce dormeam?

— Am ieşit la un telefon public şi i-am informat pe cei de la birou ce se întâmplă. Vor încerca să ne ajute, dar nu o pot face într-un mod foarte evident pentru că ar da în vileag operaţiunea. Încă nu ştim

cine e implicat în toată afacerea, asta dacă nu cumva ţi-ai mai amintit ceva în ultimele câteva minute?

— Nu, spuse ea cu regret. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că mergeam spre grajduri ieri după-masă. Ştiu că era după ora prânzului, dar nu ştiu exact ora. Îmi mai amintesc doar secvenţe în care eram furioasă şi speriată şi în care fugeam spre boxa lui Plăcere Exclusivă.

— Dacă îţi mai revine vreo amintire, chiar şi cel mai mic detaliu, să-mi spui imediat. Luând calul, le-am dat ocazia perfectă să-l omoare şi să ne învinuiască pe noi, sau cel puţin aşa se vor gândi, de vreme ce nu ştiu că sunt agent FBI. Vor fi pe urmele noastre, suflându-ne în ceafă, şi trebuie să ştiu la ce să mă aştept.

— Unde e calul acum? întrebă ea panicată, punându-şi mâinile pe umerii lui şi împingându-l într-o parte.

Maris se foi sub greutatea lui, încercând să se elibereze de ea şi să se ridice, să se îmbrace şi să meargă la cal. Nu îi stătea în fire să fie atât de nepăsătoare faţă de confortul unui cal şi de siguranţa lui şi, deşi îl urmărise pe MacNeil îndeajuns cât să ştie că avea grijă de animale cu conştiinciozitate, responsabilitatea îi aparţinea în cele din urmă ei.

— Linişteşte-te! E bine.

MacNeil o prinse de mâini, ţinând-o din nou pironită de pernă.

— L-am ascuns în pădure. Nimeni nu are să-l găsească acolo. Nu puteam să li-l ofer pe tavă. Dacă îl ţineam în parcare, unde oricine ar fi avut acces la el, ar fi fost extrem de suspect şi până şi un cretin şi-ar fi dat seama de asta. Trebuie să ajungă întâi la noi ca să poată pune mâna pe el.

Maris se relaxă şi se lăsă pe perne liniştindu-se în privinţa armăsarului.

— În ordine. Acum ce facem?

El ezită.

— Planul meu iniţial era să aflu cât de multe ştii, apoi să te duc undeva unde să fii în siguranţă până când rezolvăm toată povestea asta.

— Şi unde aveai de gând să mă duci, în remorcă, împreună cu Plăcere Exclusivă? întrebă ea pe un ton uşor acid. Ei, asta e. Eu nu-ţi pot spune ce ştiu şi trebuie să mă ţii aproape în caz că-mi amintesc ceva. Te-ai pricopsit cu mine, MacNeil, şi nu mă duci niciunde.

— Există un singur loc în care aş vrea să te aduc, spuse el şoptit, şi eşti deja acolo.

capitolul 4

Nu era deloc surprinzător, având în vedere tot ce observase până atunci.

Din atitudinea lui Alex MacNeil răzbătea o dorinţă pur masculină de posedare, din fiecare curbură a corpului său ca şi din privirea aceea ascuţită, albastră, care era fixată asupra ei.

Maris ştia că nu se înşela în privinţa acelei priviri. Crescuse văzând aceeaşi căutătură în ochii tatălui ei de câte ori acesta o privea pe mama ei, şi observase modul în care el stătea aproape de ea, o atingea şi felul în care muşchii lui erau încordaţi într-un anume fel în prezenţa ei. Văzuse acelaşi lucru de nenumărate ori la cei cinci fraţi ai ei, la început cu prietenele lor, apoi mai târziu, pentru patru dintre ei, cu soţiile. Era o privire care exprima o dorinţă pasională şi viguroasă.

Era o senzaţie înfricoşătoare şi captivantă în acelaşi timp şi o uimea, dar, cu toate acestea, se simţea de parcă ar fi ştiut din primul moment în care-l văzuse că între ei era ceva şi că la un moment dat avea să fie pusă în faţa acelui lucru.

Tocmai de aceea se străduise să-l evite, nu dorise complicaţiile pe care le-ar fi creat o legătură cu el, şi nu voise să suporte consecinţele, bârfele care s-ar fi iscat în rândul celorlalţi angajaţi. Maris mai avusese relaţii cu alţi bărbaţi, dar renunţa instinctiv la ele atunci când aceştia dădeau semne că deveneau prea implicaţi, prea posesivi.

Nu avusese niciodată timp sau răbdare pentru acele lucruri care se iveau şi ar fi putut interveni în cariera ei şi ar fi putut să îi abată atenţia de la caii ei. Nu permisese nimănui să se apropie atât de tare de ea.

Maris avea un univers personal puternic, şi nu lăsase pe nimeni să ajungă la acest miez intim, cu excepţia familiei ei. Se părea că era o trăsătură a familiei Mackenzie abilitatea de a fi singuratic, dar în acelaşi timp extrem de mulţumit, şi chiar dacă fraţii ei, cu excepţia lui Chance, se căsătoriseră în cele din urmă şi erau îngrozitor de îndrăgostiţi de soţiile lor, făcuseră acest pas tocmai pentru că erau îndrăgostiţi. Maris se împăcase în sinea ei să aştepte până avea să trăiască acea iubire unică, în loc să-şi piardă timpul aruncându-se în relaţii trecătoare cu orice bărbat cu care se întâmpla să se potrivească din punct de vedere fizic.

Cu MacNeil, acea atracţie fizică era prezentă, asta era clar. Dovada acestui fapt apăsa puternic în adâncitura dintre picioarele ei, tentând-o să-şi îndepărteze coapsele mai mult şi să-şi permită să simtă acea lungime rigidă între ele. Faptul că voia să facă asta era dovada clară a atracţiei din partea ei. Ar trebui să se îndepărteze; ştia că ar fi trebuit să facă asta, dar nu se clinti. Nici măcar o părticică din fiinţa ei nu voia să se mişte, doar dacă asta însemna să se apropie de el şi mai mult.

Maris se uită în sus la chipul lui, la barba nerasă, la ochii albaştri care erau întunecaţi de o dorinţă senzuală, una pe care el şi-o înfrâna fără milă. Privirea ei era întunecată de asemenea atunci când o întâlni pe a lui, ca o fântână fără sfârşit.

— Întrebarea e, spuse ea şoptit, ce-ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Nu foarte multe, murmură el, mişcându-se fără stare deasupra ei.

Maxilarul i se încordă din cauza senzaţiilor create de acea mişcare şi şuieră printre dinţii strânşi.

— Ai o contuzie la cap. Şi o migrenă oribilă. Avem un număr necunoscut de oameni necunoscuţi care se află pe urmele noastre, aşa că trebuie să mă concentrez pe situaţia în care ne aflăm, şi nu pe cum să ajung în chiloţeii tăi. Şi

chiar dacă ai zice da, la naiba, ar trebui să refuz, pentru că din cauza loviturii e posibil să nu mai poţi gândi normal!

Ultima propoziţie fu plină de o frustrare pură şi rosti cuvintele de parcă îi produceau o suferinţă fizică.

Maris stătea nemişcată sub el, deşi instinctul îi spunea să-şi depărteze coapsele şi să îl legene înspre ea, să-l atragă înspre căldura ei moale. Ochii ei erau la fel de întunecaţi precum noaptea, liniştitori, de parcă o forţă misterioasă şi veşnică sălăşluia în ei.

— Durerea de cap nu mai e atât de rea, spuse ea pe un ton şoptit, aruncându-i o privire ademenitoare. Şi mintea mea funcţionează foarte bine.

— Oh, Dumnezeule, gemu el, odihnindu-şi fruntea de a ei şi închizând ochii. Două din patru.

Maris îşi mişcă mâinile şi el îi dădu drumul imediat. Ea îşi puse palmele pe umerii lui şi el înlemni, aşteptând ca ea să-l împingă, ştiind că asta era spre binele lor, dar temându-se să nu piardă atingerea ei.

Maris nu îl îndepărtă. În schimb, cuprinse cu palmele muşchii puternici care acopereau braţele aproape de umeri, îşi trecu degetele peste curbura creată de claviculă şi în cele din urmă poposi pe muşchii plaţi ai pieptului lui. Părul lui negru şi aspru îi gâdilă palmele. Sfârcurile mici şi netede se întăriră dureros de mult, lucru care o fascină. Inima îi bătea cu putere şi pieptul îi pulsa sub atingerea ei.

Era uimită, puţin luată prin surprindere de intensitatea dorinţei care pusese stăpânire pe ea. Nu, nu doar dorinţă, nevoie. O nevoie senzuală şi puternică. Maris văzuse cum funcţiona atracţia sexuală toată viaţa ei, la nivelul cel mai de bază la cai şi la alte animale de la fermă, şi în cadrul familiei ei, ca fiind ceva puternic, tandru şi, în acelaşi timp, simplu şi complicat. Maris nu

subestimase puterea irezistibilă a sexului. O văzuse, dar nu o simţise niciodată, nu ca această durere şi căldură, nu ca un gol care putea fi umplut doar de el, această senzaţie de topire pe care o simţea în interior. Crezuse întotdeauna că un astfel de sentiment avea să fie legat de dragoste, şi dragostea nu-şi avea locul aici, pentru că nu-l cunoştea pe bărbatul de lângă ea, nu cu adevărat. Ştia cum îl cheamă, cu ce se ocupă, dar nu şi ce fel de persoană era şi îi era imposibil să iubească un străin. Să fie atrasă de el, da, dar nu să-l iubească.

Dar cumnata ei, Barrie, îi spusese odată că ştiuse ce fel de om era Zane şi că se îndrăgostise de el în doar cinci minute de când îl întâlnise. Fuseseră doi străini forţaţi de circumstanţe să trăiască împreună o experienţă de viaţă intimă şi cunoscuseră faţete ale personalităţii celuilalt care, în mod normal, li s-ar fi dezvăluit doar după luni întregi de relaţie.

Maris analiză situaţia în care se afla ea acum împreună cu acest străin. Ce aflase despre el de când se trezise, sau mai bine zis de când îşi recăpătase cunoştinţa în braţele lui?

El nu o presa. O dorea, dar nu o forţa. Contextul era nepotrivit, aşa că aştepta. Era un om răbdător, sau cel puţin un om care ştia să aibă răbdare atunci când era nevoie, şi asta era cu totul altceva. Era inteligent – ar fi văzut asta cu zile, chiar săptămâni în urmă, dacă şi-ar fi permis să-l studieze. Nu era sigură, dar se gândea că un agent FBI trebuia să deţină un soi de diplomă de studii. Avea câteva cunoştinţe medicale, cel puţin legat de contuzii. Era evident destul de hotărât cât să o determine pe Maris să facă ceva ce nu voia să facă şi desigur, cu o contuzie, nu fusese tocmai în apele ei. Avusese grijă de ea. Şi, cel mai important, în ciuda faptului că dormise aproape goală în braţele lui, nu profitase de ea.

Era o listă impresionantă. Era răbdător, inteligent, educat, determinat, tandru şi onorabil.

Şi mai era ceva, acea calitate subtilă care îmbina pericolul şi puterea controlată. Maris îşi aminti de tonul calm, autoritar pe care îl folosise, de încrederea absolută pe care o avea în sine, că putea să rezolve orice problemă ar fi apărut. În această privinţă se asemăna cu fraţii ei, mai ales cu Zane şi cu Chance, şi ei erau cei mai periculoşi bărbaţi pe care îi ştia Maris.

Ştiuse întotdeauna că unul dintre motivele pentru care nu se îndrăgostise niciodată era faptul că atât de puţin bărbaţi se asemănau cu cei din familia ei. Fusese mulţumită să-şi dedice viaţa carierei, şi refuzase să accepte un bărbat care nu avea toate calităţile pe care ştia că ar fi putut să le aibă. Dar Alex MacNeil era acel bărbat, şi inima îi sări din piept. Brusc, pentru prima dată în viaţa ei, era în pericol să se îndrăgostească.

Apoi, privind în ochii aceia atât de albaştri că avu impresia că se îneacă într-un ocean, Maris ştiu. Îşi aminti de schimbarea petrecută în interiorul ei, de recunoaşterea tăcută a partenerului ei.

— Oh, nu, spuse ea încet. Trebuie să te întreb ceva foarte important.

— Dă-i bice, spuse el, apoi dădu din umeri, parcă cerându-şi scuze pentru expresia folosită.

— Eşti cumva căsătorit sau implicat într-o relaţie stabilă?

MacNeil ştia de ce-i pune acea întrebare. Ar fi trebuit să fie mort ca să nu simtă fiorul dintre ei şi faptul că era atât de provocat dovedea că era departe de a fi mort.

— Nu. Nicio relaţie. Punct.

Nu o întrebă la rândul lui acelaşi lucru. Verificarea pe care o derulase pentru toţi angajaţii de la Solomon Green îi oferise toate informaţiile necesare. Maris era necăsătorită şi nu avea cazier. În perioada în care lucrase la fermă aflase şi că nu avea nicio legătură stabilă. Ceilalţi bărbaţi îl tachinaseră spunând că îi ardeau călcâiele după şefă, şi MacNeil intrase în joc. La naiba, era

adevărat oricum, aşa că de ce să nu o folosească drept parte din acoperire?

Maris inspiră adânc. Asta era. Cu simplitatea care caracteriza modul în care lua în piept viaţa şi cu acea intuiţie care o făcea să vadă lucrurile atât de clar, Maris îi aruncă un mic zâmbet.

— Dacă nu te-ai gândit deja să te însori cu mine, ei bine poţi să te obişnuieşti deja cu ideea, spuse ea.

Mac rămase nemişcat şi nu îşi permise să arate şocul care îl străbătuse.

Căsătorie? Nici măcar nu o sărutase încă şi ea vorbea de căsătorie!

Un om întreg la cap s-ar fi ridicat şi ar fi revenit la problema pe care o aveau, şi asta includea şi modul în care plănuiau să rămână în viaţă în următoarele ore. Un om întreg la minte nu ar fi continuat să zacă aici cu femeia aceasta în braţe, nu dacă voia să se mai bucure de plăcerile burlăciei.

O dorea, nu exista nicio îndoială. Ştia ce însemna dorinţa, mai ales că se bucurase de această nevoie viscerală încă de la vârsta de 14 ani şi ştia cum să o ignore când plăcerea intervenea în calea muncii. Munca era captivantă, şi Mac era dedicat profesiei sale, cu inteligenţa incisivă şi rece care îi domina şi viaţa personală, de altfel. Fusese întotdeauna cel care controla relaţiile, cel care punea capăt lucrurilor când credea că femeia începea să se agaţe de el, să se aştepte la mai multe din partea lui decât era dispus să ofere. Nu era corect să duci de nas o femeie şi să o laşi să spere atunci când nu exista nicio fărâmă de speranţă, aşa că întotdeauna pusese capăt legăturilor înainte ca acestea să ajungă la stadiul de lacrimi şi învinuiri.

Dar, pe de altă parte, nu o întâlnise pe Maris Mackenzie până atunci.

Nu se ridică. Şi, ceea era şi mai deranjant, nu râse şi nu-i spuse că lovitura la cap trebuie să-i fi afectat totuşi capacităţile mintale. Era o fiinţă

delicată, mică, oarecum fragilă, şi era ridicol pentru Mac să se teamă să o înfurie sau, şi mai rău, să-i rănească sentimentele. Voia să continue să o ţină în braţe, să o legene şi să o apropie de el, să o ocrotească şi să o mângâie, să o ţină departe de pericolul care avea să izbucnească în jurul lor în următoarele ore, să o apere de tot, mai puţin de el însuşi. Voia ca ea să se deschidă pentru el, să fie goală şi vulnerabilă şi să fie la dispoziţia lui în totalitate. Voia să se cufunde în ochii aceia fermecători, misterioşi şi negri, şi să uite de tot, cu excepţia acelei plăceri febrile de a se implânta în ea. Întorsătura bruscă pe care o luaseră evenimentele îi distrusese punctul de echilibru, asta era clar. Până azi-noapte, ea şi toţi ceilalţi de la Solomon Green fuseseră pe lista lui de posibili suspecţi, şi refuzase să se gândească la căldura care îl cuprindea de fiecare dată când vedea corpul ei mignon, feminin şi tulburător. La naiba, nici nu trebuia să o vadă. Gândul la ea îşi făcuse loc în conştiinţa lui şi apărea în cele mai ciudate momente în timpul zilei şi îi tulbura somnul noaptea.

Îi displăcuse faptul că nu reuşea să o ignore la fel de uşor cum părea ea să-l ignore pe el. Maris avea o calitate aproape dură, determinată, o concentrare care demonstra o voinţă de fier. Era complet captivată de munca ei, aşa cum el era de a lui, mergând atât de departe, încât ea îi dăduse impresia că nici măcar nu îl observase ca persoană, darămite ca bărbat. Ideea fusese deranjantă, într-un mod straniu. Mac trebuia să se piardă în peisaj, dar în schimb îşi dăduse seama că voia să iasă în evidenţă pentru ca ea să se uite la el şi să-l remarce, în loc să-i arunce o privire lipsită de interes. Noapte după noapte zăcuse singur şi se gândise la ea, urând faptul că nu putea să se oprească din a se gândi la ea, dar şi că ea părea să nu-l observe. Voia ca ea să fie conştientă de prezenţa lui în acelaşi mod în care el era de a ei,

voia să ştie că şi ea se zvârcolea în cearşafurile singuratice şi că se gândea la ei doi împreună. O voia cu o intensitate care îl înfuria. Îl atrăgea totul la ea şi acesta era un lucru surprinzător în sine, pentru că nu avea nimic sexual în modul ei de-a fi. Era în orice situaţie un profesionist desăvârşit, nu flirta niciodată, nu favoriza niciun bărbat din subordinea ei, nu făcea niciun fel de remarci insinuante şi nu se străduia să pară mai atrăgătoare. Nu că ar fi fost nevoie. MacNeil era la fel de conştient de prezenţa ei cum ar fi fost şi dacă Maris s-ar fi plimbat goală prin faţa lui.

Ştia exact cum îi înveleau blugii posteriorul mic şi bombat şi îşi imaginase de mai multe ori cum ar fi fost să prindă în palme acele fese rotunde, trăgând-o înspre el şi penetrând-o. Studiase forma sânilor ei rotunzi şi semeţi şi a modului în care se zăreau de sub cămăşile de flanel pe care le purta şi, având în vedere statura ei minionă şi silueta zveltă, înnebunise doar gândindu-se cât de strâmtă ar fi fost dacă ar fi pătruns-o. Toate gândurile sexuale cu putinţă îi trecuseră prin cap. Se surprinsese complet absorbit de textura de satin a pielii ei fără de cusur, de parcă nu ar fi stat atât de mult timp afară, în aer liber. Nicio femeie nu ar fi trebuit să aibă o piele atât de sublimă, pură ca a unui copil şi atât de străvezie încât putea observa vinişoarele albăstrui şi fragile de la tâmplele ei. Se uita la părul ei castaniu-deschis, cu câteva şuviţe de blond-cenuşiu albite de soare, şi se gândea cum ar fi căzut firele peste braţul lui, ca un val de mătase. Ochii ei erau întunecaţi precum noaptea, magici şi de nepătruns, şi orice bărbat s-ar fi simţit tentat să se cufunde în acele adâncuri misterioase.

Dorinţa, la fel ca şi căldura, era măsurată în grade şi pornea de la un nivel călduţ, până la cel de evaporare. Maris îl adusese de mult la nivelul de aburi, se gândi. Era pur şi simplu un miracol că o ţinuse în braţe toată noaptea şi nu încercase nimic, chiar dacă ea purtase doar o pereche de chiloţei,

care îi ridicaseră lui Mac tensiunea, şi propriul lui tricou care era atât de mare că aluneca de pe corpul ei şi dezvăluia vederii un umăr mătăsos.

Asta era atracţie, cu siguranţă, ba chiar mai mult decât atât. Era o dorinţă purtată pe culmi mai înalte decât simţise vreodată, o febră care refuza să cedeze, o nevoie pe care nu şi-o satisfăcuse niciodată. Până azi-noapte, nici măcar nu îşi permisese să discute cu ea, chiar dacă ar fi trebuit; era convins de asta, ar fi trebuit să încerce măcar să afle ce ştia. Într-un mod foarte straniu, i se păruse că şi ea îl evita, deşi observase imediat că domnişoara Mackenzie era o dresoare profesionistă şi că îi cunoştea pe toţi cei din subordinea ei şi se purta prieteneşte cu ei. În ceea ce privea munca de dresoare, avea o magie înnăscută când venea vorba de cai şi era un despot când venea vorba de îngrijirea lor, dar un despot binevoitor, şi toţi cei de la fermă, de la muncitorii din grajduri la călăreţi, păreau să o trateze cu diferite grade de respect şi adoraţie. Nu-i stătea în fire să-l evite, dar exact asta făcuse.

Aşa că el devenise suspicios din pricina asta. Era de datoria lui să fie suspicios, să observe orice ieşit din comun, iar comportamentul ei îl făcuse să se întrebe dacă ceva din modul în care se purta el o făcuse să-l bănuiască, să o pună în gardă. Având în vedere trecutul lui, MacNeil era obişnuit cu caii şi asta îl făcuse candidatul ideal pentru misiune, iar el încercase să se integreze la faţa locului. Cu toate acestea, era conştient că pregătirea lui profesională îl schimbase pentru totdeauna şi un ochi cunoscător ar fi remarcat acele mici detalii care îl diferenţiau de ceilalţi: vigilenţa permanentă, faptul că era atent la toate activităţile care se desfăşurau în jurul lui, reflexele rapide şi ascuţite în orice situaţie, obiceiul de a se plasa mereu pe poziţii din care se putea apăra, un lucru pe care îl făcea inconştient.

Iar ea observase aceste detalii, ştiuse ce însemnau. Nu-i plăcuse deloc modul rapid în care îl măsurase şi îi spusese „Eşti poliţist“, chiar dacă acţiunile ei din noaptea precedentă îl convinseseră deja că ea nu făcea parte din reţeaua de criminali care omorau cai de curse şi încasau banii de asigurare. Văzuse prea multe, cu ochii aceia negri ai ei, şi acum îl privea de parcă ar fi pătruns complet în sufletul lui.

Sinceritatea ei îl incita. Chiar dacă toţi hormonii din corpul lui îl atenţionau să nu pună în pericol poziţia lui actuală, să rămână exact acolo unde era, deasupra ei şi aproape între picioarele ei, îşi încleştă maxilarul şi ştiu ce trebuia să spună:

— Căsătorie? Cred că te-ai lovit mai tare la cap decât credeam, pentru că delirezi.

Maris nu se simţi ofensată. În schimb, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îi aruncă acel zâmbet misterios, grozav de feminin.

— Înţeleg, spuse ea cu blândeţe. Ai nevoie de timp să te obişnuieşti cu ideea şi ai o misiune de îndeplinit. Asta poate să aştepte. Acum, cred că trebuie să-i prinzi pe acei afurisiţi de criminali de cai.

capitolul 5

Trebuia să-şi limpezească gândurile şi să stea departe de el un timp ca să se liniştească.

Maris îi împinse uşor umerii. El ezită, dar apoi se rostogoli pe o parte, eliberând-o de greutatea lui. Dispariţia acelei presiuni masive, a căldurii uluitoare emanate de ei, fu atât de neaşteptat de dureroasă că aproape întinse mâna să-l tragă peste ea din nou. O privire scurtă aruncată spre pânza întinsă a boxerilor lui îi spuse că MacNeil nu ar fi rezistat pentru mult timp tentaţiei, şi chiar dacă întregul ei corp tânjea după el, voia să se bucure pe de-a întregul de acea primă dată când urmau să fie împreună. Acum avea o contuzie la cap şi un număr necunoscut de oameni se aflau pe urmele lor, oameni care probabil că aveau să încerce să-i omoare şi pe ei, şi pe Plăcere Exclusivă. Într-adevăr, erau cam multe lucruri care îi distrăgeau atenţia.

Maris se ridică pe marginea patului, cu atenţie, având grijă să îşi mişte capul cât mai puţin cu putinţă. Aspirina îşi făcuse efectul, durerea era încă prezentă, dar nu mai pulsa atât de îngrozitor. Se ridică încet în picioare şi fu uşurată când camera nu se răsturnă brusc în jurul ei.

El se ridică rapid şi veni lângă ea, punându-şi palma pe braţul ei.

— Ce faci? Ai nevoie de cât mai multă odihnă acum.

— Vreau să fac un duş şi să mă îmbrac. Dacă cineva are de gând să mă împuşte, măcar să fiu în stare să merg pe picioarele mele şi să port nişte haine decente când are să se întâmple.

Dumnezeule, era înalt şi era acolo, aproape gol, chiar lângă ea. Maris inspiră adânc, luptându-se cu

impulsul de a se sprijini de el, de a afla exact dacă îi ajungea până la umeri acum că stăteau în picioare amândoi.

Avea un corp atât de frumos, cu umerii largi şi puternici, cu braţele şi picioarele groase şi musculoase. Cât de prostesc din partea ei să-l evite în toate săptămânile acestea, când ar fi putut să-l cunoască mai bine! Jeli în tăcere toate acele zile pierdute. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai repede de ce reacţionase atât de tăios când îl văzuse, de ce se simţise înfricoşată de el, în mod straniu.

Acesta era bărbatul cu care avea să-şi petreacă tot restul zilelor. Oriunde ar fi dus-o cariera până atunci, locul numit casă fusese întotdeauna un munte din Wyoming, iar Alex MacNeil avea să schimbe asta. Căminul ei urma să fie alături de el, cu el, oriunde s-ar fi aflat el, iar un agent special al FBI-ului putea fi trimis oriunde.

Deşi viaţa ei nu avea să fie niciodată completă fără caii ei, poate că urma să fie trimis intr-un oraş unde nu avea să-şi găsească de lucru ca dresoare. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat pe care să-l pună înaintea iubirii de cai, dar apoi îl privi şi îşi dădu seama instinctiv că nu era vorba de nicio competiţie.

El îi aparţinea ei. Ea era a lui. Întregul ei corp şi toată fiinţa ei îşi dăduseră seama de asta, ca şi cum ea vibra la o rezonanţă pe care doar el o producea.

Însă acum erau totuşi în pericol, şi ea trebuia să fie pregătită.

El îi privea chipul în modul acela intens şi concentrat, încruntat. Nu îi dădu drumul, în schimb o trase mai aproape de el şi îi cuprinse cu braţul talia zveltă.

— Uită tot ceea ce te-ai gândit mai înainte. Nu ai nimic de făcut, decât să stai deoparte.

Apropierea lui era prea tentantă. Maris îşi înclină capul şi se sprijini de el, cufundându-şi obrazul în asprimea părului de pe pieptul lui, şi o tandreţe aproape dureroasă o cuprinse.

— Nu te las să faci asta singur.

Sfârcul lui se afla la câţiva centimetri de gura ei şi era irezistibil pentru ea, precum motoceii pentru un pisoi. Se apropie insesizabil şi scoase limba, atingând cu delicateţe cercul plat şi maroniu.

El se cutremură şi braţul i se strânse în jurul ei, instinctiv. Dar privirea lui era sumbră şi hotărâtă atunci când o luă de bărbie cu cealaltă mână şi îi ridică faţa spre el.

— E datoria mea, spuse el pe acel ton implacabil şi măsurat pe care Maris îl mai auzise şi înainte. Eşti un civil şi eşti rănită. Dacă vrei să mă ajuţi, nu îmi stai în cale.

Maris zâmbi ironic.

— Dacă m-ai cunoaşte mai bine, nu ai spune una ca asta.

Maris era sălbatică şi protectoare în mod instinctiv cu cei dragi ei, şi simplul gând de a-l lăsa să înfrunte pericolul de unul singur îi făcu sângele să îngheţe de groază. Din păcate, destinul hotărâse că trebuia să iubească un om a cărui profesie îi cerea să se pună între elementele răufăcătoare ale societăţii şi cei pe care jurase să-i protejeze. Nu-i putea cere să demisioneze, aşa cum nici familia ei nu putuse să o facă să renunţe la munca periculoasă de a dresa cai puternici. El era aşa cum era şi a-l iubi însemna să nu încerce să-l schimbe.

Maris se îndreptă şi se îndepărtă puţin de el.

— Eu am să fac oricum un duş şi o să mă îmbrac. Nu vreau să dau ochii cu nimeni doar într-un tricou şi chiloţi… spuse ea şi făcu o pauză. Cu nimeni în afară de tine.

El respiră adânc şi nările îi fremătară, iar Maris văzu că mâna i se încorda de parcă ar fi vrut să o atingă.

Dar, pentru că timpul trecea, se îndepărtă de el, de tentaţie, şi îşi strânse repede hainele. Chiar în momentul în care ajunse la uşa de la baie se gândi la ceva, se opri şi îl privi din nou. Oare era singur?

Deşi Zane şi Chance nu discutaseră niciodată despre misiunile lor, vorbiseră uneori despre tehnicile folosite în trecut, în zilele de pregătire, şi Maris reţinuse mare parte din acele discuţii. Ar fi fost foarte ciudat ca un agent FBI să acţioneze singur.

— Partenerul tău e pe undeva prin apropiere, spuse ea. Nu-i aşa?

Sprâncenele lui se ridicară a uimire, apoi îi zâmbi.

— În parcare. Se află pe poziţie de azi-noapte, la o oră după ce-am ajuns aici. Nimeni nu ne va lua prin surprindere.

Maris îşi dădu seama că dacă partenerul lui nu ar fi fost la pândă, MacNeil nu ar fi lăsat garda jos cât să stea în pat cu ea sau să se lase distras de atracţia sexuală dintre ei. Cu toate acestea era sigură că nu dormise şi stătuse treaz în caz că partenerul lui ar fi fost nevoit să-i dea semnalul de urgenţă.

— Cum îl cheamă? Cum arată? Trebuie să îi diferenţiezi pe băieţii buni de cei răi.

— Dean Pearsall. Are aproape doi metri, e slăbănog, ochi negri, brunet cu început de chelie. E din Maine. N-ai cum să nu remarci accentul.

— E frig afară, spuse ea. Probabil că e îngheţat.

— Cum am spus, e din Maine. Frigul nu e o noutate pentru el. Are un termos de cafea şi lasă maşina pornită cât să nu îngheţe parbrizul, ca să poată supraveghea zona.

— Şi o maşină care nu are deloc gheaţă pe ea nu e suspectă?

— Doar dacă cineva ştie cât de mult a stat maşina acolo, şi acesta nu e un detaliu pe care majoritatea oamenilor să-l observe.

El îşi ridică blugii şi îi trase pe el, fără a-şi lua privirea de la ea în timp ce analiza modul oarecum uimitor în care îi mergea mintea lui Maris.

— Cum de te-ai gândit la asta?

Maris îi aruncă un zâmbet fermecător, zâmbetul mamei ei.

— Ai să înţelegi când o să-mi cunoşti familia.

Apoi intră în baie şi închise uşa.

Zâmbetul îi pieri când rămase singură. Deşi înţelesese şi acceptase că era mai înţelept să nu se amestece în misiunea unui profesionist antrenat şi a partenerului său, era teribil de conştientă de faptul că planurile lor puteau da greş şi că unii oameni ar fi putut fi răniţi. În astfel de situaţii, era un lucru de multe ori inevitabil, indiferent de cât de atenţi ar fi fost. Chance fusese rănit de câteva ori. Încercase mereu să ascundă asta de mama lor, dar Mary simţea cumva tot timpul când el suferea, iar Maris avea acelaşi dar. Când ceva era în neregulă cu cei dragi, simţea asta înăuntrul ei, undeva într-un loc secret, destinat doar celor pe care îi iubea necondiţionat. Atunci când Zane fusese la un pas de moarte în timpul misiunii de salvare a lui Barrie din mâna teroriştilor din Libia, Maris fusese zguduită de teama pentru el, până când nu îl văzuse cu ochii ei şi nu simţise că forţa lui vitală, puternică precum oţelul, era intactă.

I se întâmplase şi lui Zane şi el era cel mai bun strateg din domeniu. De fapt, faptul că se aştepta ca lucrurile să meargă prost era motivul pentru care Zane era atât de bun la ceea ce făcea. Tot timpul se află un joker în pachetul de cărţi, spunea el, şi Maris trebuia să fie pregătită pentru asta, indiferent cum s-ar fi desfăşurat jocul.

Avantajul ei era că fusese antrenată în tehnici de autoapărare, că era un ţintaş bun şi ştia mai multe despre tacticile de luptă decât se aştepta lumea de la ea. Pe de altă parte, pistolul ei se afla la casa de la fermă, aşa că era neînarmată, asta dacă nu reuşea să-l convingă pe MacNeil să-i dea o armă. Dar având în vedere ce expresie implacabilă avusese el, nu credea că va avea sorţi de izbândă. Avea şi o contuzie la cap şi, deşi durerea se mai domolise şi se simţea mai bine acum, nu era sigură

cât de bine va putea să acţioneze dacă situaţia i-ar fi cerut să se mişte rapid. Faptul că nu-i revenise încă memoria era îngrijorător. Rana putea fi mai gravă decât crezuse iniţial, chiar dacă celelalte simptome se estompaseră.

Cine o lovise? De ce voia cineva să-l omoare pe Plăcere Exclusivă? La naiba, dacă şi-ar putea aminti!

Îşi înfăşură un prosop în jurul capului pentru a-şi feri părul de umezeală şi stătu sub jetul de apă călduţă, analizând din nou şi din nou elementele pe care şi le amintea, de parcă şi-ar fi putut convinge creierul suferind să îi dezvăluie secretele. Totul fusese normal atunci când se îndreptase spre grajduri după prânz. Întunericul se lăsase deja, era în jur de 6, 6.30 atunci când dăduse peste MacNeil. Undeva în ultimele cinci ore aflase că Plăcere Exclusivă era în primejdie şi ori surprinsese pe cineva încercând să-l omoare, ori se confruntase cu acea persoană şi astfel se alesese cu o lovitură la cap.

Nu avea niciun sens, dar familia Stonicher trebuia să se afle în spatele ameninţării la viaţa armăsarului lor nepreţuit, pentru că erau singurii care aveau ceva de câştigat financiar de pe urma morţii lui. Dar, pentru că ar fi câştigat şi mai mulţi bani folosindu-l pentru prăsilă, însemna că trebuia să existe o problemă care îi împiedica să facă asta, iar unica soluţie rămânea să-l omoare.

Nu era o problemă medicală. Maris crescuse înconjurată de cai, îi iubise cu o pasiune şi un devotament aproape obsesive şi cunoştea fiecare detaliu al bunăstării protejaţilor ei. Plăcere Exclusivă era perfect sănătos, era un cal neobişnuit de rapid şi de puternic, plin de energie şi veselie. Era un armăsar atletic prietenos şi masiv, care gonea doar din bucuria de a goni, care era uneori poznaş dar în rest nu avea niciun defect, în mod uimitor. Maris îşi iubea toţi caii, dar Plăcere Exclusivă era special pentru ea. Era de necrezut că

cineva voia să-l omoare, să distrugă pentru totdeauna acea inimă mare şi bună şi acele calităţi fizice de neegalat.

Singurul lucru la care se putea gândi şi care ar fi putut împiedica planul de prăsilă, singurul motiv pentru care cineva ar fi vrut să ia banii de pe poliţa de asigurare în loc să aştepte averea mult mai considerabilă pe care ar fi putut-o căpăta din împerecherea lui ar fi fost dacă testele de fertilitate demonstrau că era steril.

Dacă despre asta era vorba, atunci familia Stonicher ar fi putut la fel de bine să-l castreze şi să-l folosească la curse cât timp era într-o stare bună de sănătate. Dar chiar şi cele mai solide animale se răneau, şi o carieră de curse s-ar fi putut termina într-o clipită. Faimoasa mânză Ruffian fusese pe cale de a ieşi victorioasă şi fusese cu mult înaintea rivalului ei masculin într-o cursă specială, când un pas greşit îi zdrobise piciorul şi trebuise să fie eutanasiată. Având în vedere faptul că pariurile la cursele de cai erau o incertitudine şi luând în considerare şi banii de asigurare, dacă Plăcere Exclusivă era steril, atunci familia Stonicher probabil că preferase să meargă la sigur şi angajase pe cineva să-l omoare.

Maris nici măcar nu voia să se gândească la ei. Joan şi Ronald Stonicher i se păruseră întotdeauna doi oameni decenţi, deşi nu erau genul acela de oameni cărora ea le-ar fi fost prietenă apropiată. Erau aristocraţi de Kentucky, născuţi bogaţi, iar dintre ei în mod special Ronald părea să fie interesat de creşterea cailor, şi asta numai pentru că moştenise ferma. În timp ce Joan cunoştea mai bine caii şi călărea mai bine decât soţul ei, era o femeie rece, detaşată emoţional, care era interesată doar de evenimentele sociale, nu şi de cele pământene de la grajduri. Întrebarea care se punea era dacă ar fi omorât ei intenţionat un campion de rasă pură pentru banii de asigurare.

Nimeni altcineva nu ar fi beneficiat în afară de ei, deci ei trebuiau să fie făptaşii.

Dar bineînţeles că nu ar fi putut să o facă chiar ei în persoană. Maris nu credea că ar fi fost în stare de aşa ceva. Angajaseră pe cineva să omoare armăsarul, dar pe cine? Trebuie să fi fost vorba de o persoană pe care o vedea zilnic, cineva a cărui prezenţă în apropierea cailor nu ar fi atras atenţia. Cel mai probabil era vorba de unul dintre muncitorii temporari, dar nu putea să-i scoată complet din ecuaţie nici pe angajaţii permanenţi. Câteva sute de mii de dolari ar fi fost extrem de tentanţi pentru cineva căruia nu-i păsa ce trebuia să facă pentru a-i obţine.

Maris închise apa şi ieşi din cabina de duş, analizând întreaga situaţie pe toate feţele. Se îmbrăcă şi, înainte de a ieşi, un lucru îi era foarte clar: MacNeil ştia cine era criminalul. Deschise uşa şi ieşi, aproape dând peste el. MacNeil o aştepta răbdător în faţa uşii, sprijinit de măsuţa de toaletă, cu braţele încrucişate şi cu picioarele lui lungi întinse, pregătit să o ajute în caz că Maris ar fi ameţit brusc şi ar fi avut nevoie de el. Se îmbrăcase şi el şi, deşi arăta extrem de atrăgător şi puternic în blugi, cămaşă de flanel şi cizme, Maris regretă că nu îl mai putea vedea doar în boxerii aceia strâmţi.

Maris îl împunse cu degetul în piept.

— Ştii cine e, nu-i aşa?

— Am investigat un caz similar. Un băiat a intrat într-o situaţie similară cu a ta, dar nu a fost la fel de norocos. Dimineaţa următoare în boxă era doar un cal mort şi el dispăruse. Asta s-a întâmplat în Connecticut. O săptămână mai târziu a fost găsit şi trupul lui, în Pennsylvania.

Maris se holbă la el cu ochii negri măriţi de uimire. Poate că familia Stonicher nu voia decât să obţină banii de pe asigurare, dar ei se aliaseră cu oameni care erau cu adevărat periculoşi. Orice urmă de regret pe care o avusese faţă de ei dispăru.

Chipul lui MacNeil era rigid ca stânca.

— Nu o să fac nimic deocamdată ca să nu periclitez operaţiunea. Indiferent de cum decurg lucrurile, am de gând să-i prind pe ticăloşi. Înţelegi!

Maris înţelegea perfect. Asta însemna că avea doar un singur lucru de făcut.

— Tu refuzi să compromiţi investigaţia, iar eu nu voi permite ca Plăcere Exclusivă să fie rănit. Asta înseamnă că va trebui să mă foloseşti pe post de momeală.

capitolul 6

— În niciun caz, spuse el pe un ton implacabil. Să fiu al naibii dacă te las să faci asta.

— Trebuie s-o faci.

El îşi coborî privirea spre ea, şi în ochii lui citi exasperare, dar şi amuzament.

— Draga mea, cred că te-ai obişnuit să fii şefă atât de mult, încât ai uitat cum e să primeşti ordine. Eu conduc operaţiunea asta, nu tu, şi al naibii să fiu dacă nu vei face exact ce-ţi spun eu să faci, când îţi spun s-o faci, iar în caz contrar vei fi încătuşată şi legată la guriţa aceea dulce şi închisă într-un dulap până ce se termină totul.

Maris clipi des şi îl privi lung.

— Deci am o guriţă dulce?

— Atât de dulce că nu o să pot să mă mai abţin mult să muşc din ea.

Ideea îl tenta, Maris îşi dădu seama de asta pentru că privirea i se întunecase. Chiar şi ea era atrasă de acest gând. Apoi el ridică din umeri şi zâmbi detaşat, iar momentul trecu.

— Dar oricât de mult ai da tu din gene, nu o să mă convingi.

Maris îşi încrucişă braţele şi îi servi o replică incontestabilă.

— Ai nevoie de mine. Nu ştiu nici ce-am văzut, nici cine m-a lovit. E posibil să fi fost unul din cei doi Stonicheri sau persoana pe care au angajat-o să facă treaba murdară în locul lor. Dar ei nu ştiu că eu nu-mi amintesc despre cine e vorba şi nici nu ştiu că am aflat despre tine, aşa că în acest moment eu sunt cea mai mare ameninţare la adresa lor.

— Şi tocmai de aceea vei sta ascunsă. Dacă atacatorul e unul din Stonicheri, nu am de unde să ştiu cum va reacţiona cu o armă în mână. Aş

prefera oricând să am de-a face cu un criminal profesionist în locul unui amator care se poate panica şi poate să facă ceva cu adevărat prostesc, cum ar fi să te împuşte în faţa unei duzini de martori.

— Doamne fereşte să fii nevoit să ai de-a face cu cineva care ar fi devastat pentru că tocmai a comis o crimă, spuse ea cu un sarcasm dulce în voce, şi el îi aruncă una dintre privirile lui seci. Maris îşi continuă firul logic: Probabil că sunt uimiţi că nu am sunat deja la poliţie. În momentul de faţă trebuie să-şi fi dat deja seama că am fost rănită mai grav decât au crezut ei şi că zac pe undeva leşinată, sau că mi-am dat seama că nu am ce dovezi să prezint poliţiei, deci nu am nicio scuză pentru că am furat un cal extrem de valoros. Oricum suceşti lucrurile, pe mine mă vor sigur. Sunt un ţap ispăşitor perfect. Îl pot omorî pe Plăcere Exclusivă şi apoi să facă să pară ca şi cum aş fi făcut-o eu şi să mă omoare şi pe mine. Totul este rezolvat, şi cine ştie, poate că firma de asigurări va plăti chiar dublu, ceea ce înseamnă că buzunarele lor se vor umple de şi mai mulţi bani. Nimic nu-i poate determina să acţioneze mai rapid decât prezenţa mea.

— La naiba, nu.

MacNeil scutură din cap, exasperat.

— Nu-mi vine să cred cum funcţionează mintea ta. Cred că ai citit prea multe cărţi poliţiste.

Maris îi aruncă o căutătură furioasă, ofensată. Argumentul ei era perfect logic, şi el ştia asta. Asta nu însemna că-l aproba. Nu însemna nici măcar că avea să fie de acord. Maris îşi dădu seama destul de repede că putea să adauge şi protector la lista de trăsături pe care i-o făcuse puţin mai devreme. Şi încăpăţânat. Doamne fereşte să uite că era şi încăpăţânat.

— Draga mea…

El îi mângâie cu grijă umerii cu palma lui fierbinte şi o durere străină, tandră îi umplu pieptul

când simţi osatura ei delicată sub atingerea lui. Încercă să se gândească la cum ar fi putut să o convingă să lase întreaga afacere pe seama lui şi a lui Dean. Era datoria lor, erau antrenaţi pentru asta. Maris avea să le stea în cale, şi ar fi înnebunit dacă trebuia să-şi facă griji şi pentru ea. Dumnezeule, era clar că ea credea că era invincibilă, făcută din oţel armat şi cu o statură impunătoare, dar el vedea cât de precaută era, cu câtă atenţie se mişca. Nu era o persoană fragilă, în ciuda staturii mărunte. O văzuse călărind, controlând fără efort armăsari pe care majoritatea bărbaţilor nu ar fi fost în stare să-i ţină în frâu, şi ştia că era puternică. Era şi periculos de curajoasă, şi MacNeil nu ştia dacă nervii lui ar fi suportat un astfel de stres.

— Gândeşte-te în felul următor, spuse ea. Cât timp ei nu ştiu unde se află Plăcere Exclusivă, sunt în siguranţă. Trebuie să mă duci la el.

El nu se împotrivi şi nu încercă să o convingă de contrariul. În schimb, scutură din cap şi spuse:

— Nu.

Maris bătu cu degetele în fruntea lui, căutând parcă ceva, cu o expresie confuză pe chip.

El se trase înapoi puţin, clipind surprins.

— Ce faci?

— Voiam să văd dacă e făcut din lemn, răspunse ea şi exasperarea din vocea ei era evidentă. Tocmai eşti pe punctul de a lăsa sentimentele să-ţi afecteze munca, punându-ţi în pericol misiunea. Sunt cea mai bună soluţie a ta, foloseşte-mă pe mine!

Mac înţepeni. Nu ar fi fost mai uimit nici dacă micuţa înghiţitoare de flăcări l-ar fi ridicat deasupra capului şi l-ar fi aruncat pe geam. Permitea sentimentelor lui să stea în calea reuşitei misiunii?

Era ultimul lucru pe care şi-ar fi imaginat vreodată că avea să-l audă de la cineva. Faptul că era în stare să lase emoţiile deoparte era ceea ce-l făcea atât de bun în domeniul lui. Fusese întotdeauna cel cu capul limpede, care rămânea

stăpân pe situaţie oricât de tensionată ar fi fost aceasta. Poate că după aceea petrecea câteva nopţi albe grele, dar cât timp era la lucru era un om de gheaţă.

Nu-şi permitea să devină sensibil faţă de ea, nu era firesc. Într-adevăr, se simţise atras de ea încă din prima zi în care o văzuse. Atracţia sexuală era acolo. În cazul ei, era poate la un nivel superior. Şi o plăcea, învăţase multe despre ea din noaptea de dinainte, în care practic Maris îi ordonase să o ajute. Gândea iute, avea simţul umorului şi era mult prea vitează pentru ca el să se simtă relaxat. Răspundea la cea mai mică atingere a lui, corpul ei moale se topea lângă al lui cu o plăcere pură care îl ameţea mai repede decât un pahar de whisky.

Se încruntă. Doar faptul că suferise o lovitură la cap îl împiedicase să o facă a lui şi, chiar şi aşa, fusese cât pe ce să o facă. Nu mai conta că un criminal era pe urmele lor, că lăsase intenţionat o urmă care era destul de bine ascunsă cât să nu devină evidentă. Nu ar fi trebuit să se dezbrace în noaptea precedentă, ştia asta. Dar adevărul era că voise să îi simtă atingerea pe piele, aşa că rămăsese doar în boxeri şi se băgase în pat cu ea. Dean l-ar fi sunat imediat şi l-ar fi alertat dacă venea cineva după ei. Dacă Mac calculase corect, avea să treacă încă o oră până ca acest lucru să se întâmple, dar oricum trebuia să fie gata, îmbrăcat şi pregătit în caz că mergea ceva prost. În schimb, stătuse deasupra ei, între picioarele ei, gândindu-se că doar două straturi subţiri de bumbac stăteau între el şi ea. I-ar fi luat poate câteva secunde să scape de straturile acelea şi apoi ar fi fost în ea şi la naiba cu orice altceva.

Dar aici nu era vorba de sentimente. Aici erau plăcere şi o atracţie puternică. Şi ea venise cu ideea aceea nebunească a căsătoriei după ce petrecuseră numai câteva ore împreună, ore pe care le dormise în mare parte. Doar pentru că ea avea impresia asta, nu însemna că şi el voia acelaşi

lucru şi al naibii să fie dacă s-ar fi lăsat tras într-o căsnicie, oricât de excitat era când se afla în prezenţa ei.

Gândul că ar fi putut s-o folosească drept momeală aproape că-i făcea capul să explodeze, dar nu era nici pe departe vorba despre sentimente, era o chestiune de bun-simţ.

— Ai o contuzie la cap, spuse el în cele din urmă. Te mişti ca un melc, când de fapt nu ar trebui să te mişti deloc. Ai fi mai mult o pacoste decât un sprijin pentru că ar trebui să am grijă şi de tine, şi de mine.

— Atunci dă-mi o armă, spuse ea pe un ton atât de serios, că Mac nu era sigur că auzise bine.

— O armă? repetă el, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule mare, chiar crezi că aş înarma un civil?

Maris se îndepărtă din strânsoarea lui, şi palmele lui simţiră un gol când pierdură contactul cu ea. Dintr-odată ochii ei negri nu mai erau infinit de adânci, erau reci şi seci şi ce recunoscu în ei îl făcu să tresară.

— Ştiu să folosesc un pistol la fel de bine ca şi tine, poate chiar mai bine.

Nu exagera. Văzuse acea privire la ţintaşi şi în ochii unor colegi, agenţi care fuseseră puşi în situaţia de a trage în ţinte umane şi care aveau curajul să o facă din nou. O văzuse şi la el, şi înţelese de ce unele femei se îndepărtau de el, speriate de pericolul pe care îl simţeau în el.

Maris nu s-ar fi îndepărtat. Arăta ca o făptură delicată, dar era făcută din oţel pur.

Ar fi putut să o folosească. Gândul îl lovi brusc şi nu putu să-l ignore. Regulamentul spunea că niciun civil nu trebuia implicat într-o operaţiune dacă se putea evita una ca asta, dar de prea multe ori acest lucru nu putea fi evitat. Maris avea dreptate, era cea mai bună soluţie şi ar fi fost un prost dacă ar fi compromis investigaţia şi nu ar fi folosit-o. Toate simţurile i se împotriveau, dar

trebuia să lase sentimentele deoparte şi să se concentreze doar la misiune.

La naiba, se gândi el uimit, îşi lăsase sentimentele să-i întunece mintea. Nu era un semn bun şi trebuia să înceteze cu idioţeniile astea imediat.

— În ordine, spuse el brusc, răsucindu-se şi căutând jachetele lor.

Îşi luă rapid haina pe el şi o ajută şi pe Maris să se îmbrace în grabă.

— Nu avem timp şi trebuie să ne mişcăm repede. Întâi trebuie să îl scoatem pe Plăcere Exclusivă din remorcă şi să-l ascundem altundeva, apoi să poziţionăm remorca astfel încât oricine dă peste ea să nu poată să-şi dea seama că el nu mai e înăuntru. După aceea ne întoarcem aici. Tu o să conduci camioneta, iar eu o să stau ascuns pe banchetă, sub nişte pături sau ceva similar.

Aprinse lumina de la baie şi începu să o împingă spre uşă.

— Dean va avea un punct de observaţie undeva pe drum, de unde îi poate vedea dacă apar. Apoi el va pleca şi se va poziţiona lângă remorcă. Ne va da de ştire dacă se întâmplă ceva. Tu vei pleca pe uşa din spate exact când sosesc şi ei vor avea timp să cerceteze camioneta. Apoi ei ne vor urmări.

Ajunseră la uşă. MacNeil stinse luminile şi scoase o mică staţie radio din buzunar şi introduse un cod.

— E totul în ordine? întrebă el. Ieşim.

— Ce? Vocea partenerului său era uimită. Da, e liber. Ce se întâmplă?

— Îţi spun imediat.

Puse staţia înapoi în buzunar şi scoase lanţul de la uşă. Apoi se opri şi îi aruncă o privire lui Maris.

— Eşti sigură că poţi face asta? Dacă te doare capul prea tare, spune-mi înainte să fie prea târziu.

— Pot să o fac.

Vocea ei era calmă, pragmatică, şi el încuviinţă scurt.

— În ordine.

Deschise uşa, şi aerul rece o lovi în faţă. Începu să tremure uşor, deşi purta o jachetă groasă. Meteorologii preziseră un val de aer rece, îşi aminti ea. Se uitase la ştirile de la prânz ieri şi la buletinul meteo. Poate că de aceea purta jacheta aceasta groasă în loc de obişnuita haină de blugi cu căptuşeală de fleece pe care o avusese ieri-dimineaţă. Era recunoscătoare că îşi schimbase haina, pentru că temperatura era undeva la minus 10 grade în acel moment.

Privi în jur cu luare-aminte, în timp ce părăsea căldura confortabilă a camerei de motel. Recepţia şi autostrada erau în partea dreaptă. MacNeil o prinse de braţ şi o conduse spre stânga, în apropierea unei camionete model vechi, acoperită de chiciură.

— Stai aici o clipă, spuse el şi apoi o lăsă ascunsă după camionetă în timp ce el se îndreptă spre partea şoferului.

Deschise portiera şi se aplecă. Maris auzi clinchetul metalic al unor chei, apoi motorul porni şi rămase într-un ralanti silenţios. Maris observă că lumina de interior nu se aprinsese, ceea ce însemna că el avusese grijă de asta.

Lumina de interior. Când el închise portiera cu un clic aproape insesizabil, neonul de la semnul cu numele motelului îi lumină faţa şi o uşă se deschise în mintea ei.

Îşi aminti disperarea cu care îşi ascunsese starea de el. Îi fusese frică să-i arate cât de slăbită şi de vulnerabilă era, cât de îngrozitoare era durerea de cap pe care o simţea. El nu vorbise prea mult, doar condusese în tăcere, dar chiar şi în ciuda durerii, ea simţise acea legătură fizică dintre ei ca un curent electric. Dacă ar fi arătat cel mai mic semn de slăbiciune atunci, el şi-ar fi dat seama.

De aceea venise cu ea, nu pentru că era îngrijorat în privinţa armăsarului.

Raţiunea îi fusese întunecată de lovitura pe care o primise. Fusese extrem de îngrijorată pentru siguranţa lui Plăcere Exclusivă, încercase să găsească cea mai bună cale pentru a-l proteja, şi nici nu fusese sigură că putea avea încredere în MacNeil. Riscase mult cerându-i ajutorul. El i-l oferise fără să pună întrebări, dar apoi ea fusese prea dezechilibrată de contuzie şi de modul ciudat în care conştientizase atracţia sexuală dintre ei pentru a mai gândi limpede.

Iar apoi se întâmplase exact lucrul de care se temuse: ajunsese sub el, în aşternuturi. Şi el nu făcuse absolut nimic în afară de a o ajuta să se îndrăgostească de el.

— Haide, spuse el cu blândeţe, fără să se uite la ea.

De fapt, se uita la orice, mai puţin la ea, rotindu-şi capul şi observând fiecare detaliu din jurul lor cu privirea lui neobosită.

Dimineaţa era întunecată şi tăcută, şi era atât de frig că respiraţia lor crea cristale de gheaţă. Nicio stea nu licărea deasupra lor, şi Maris înţelese de ce era totul atât de amorţit, atunci când câţiva fulgi albi începură să plutească în tăcere spre pământ. Un vânt rece îi şfichiui blugii, îngheţându-i picioarele.

MacNeil o conduse spre un Oldsmobile oarecare de culoarea bronzului, care era parcat între un tufiş tuns asimetric – o încercare a motelului de amenajare a spaţiului verde – şi o furgonetă Volvo. Maris păşi cu atenţie şi migrena rămase suportabilă.

El deschise portiera din spate şi o ajută să se urce, apoi intră în faţă, lângă partenerul lui. Dean Pearsall era exact aşa cum îl descrisese MacNeil, slab şi sumbru, dar şi extrem de confuz.

— Ce naiba se întâmplă?

MacNeil îi expuse planul pe scurt. Pearsall îşi roti capul şi privi peste tetieră la Maris cu o expresie care vădea îndoială.

— Pot s-o fac, spuse ea, nelăsându-i timp să-şi exprime dezaprobarea.

— Trebuie să ne mişcăm rapid, spuse MacNeil. Poţi să montezi echipamentul video?

— Da, spuse Pearsall. Încerc. Oricum suntem la limită cu timpul.

— Atunci hai să nu pierdem şi mai mult timp degeaba.

MacNeil deschise torpedoul şi scoase un toc de pistol. Scoase pistolul, îl verifică, apoi îl puse la loc în toc înainte de a i-l întinde lui Maris.

— Este un revolver de calibrul .38, cu cinci gloanţe în încărcător şi unul pe ţeavă.

Maris încuviinţă şi verifică şi ea arma. Un zâmbet uşor lumină expresia întunecată de pe chipul lui în timp ce o privea. Nici el nu s-ar fi bazat pe altcineva să-i spună că un pistol era în stare bună de funcţionare.

— Sub scaunul de lângă tine e o vestă de Kevlar. Este mult prea mare pentru tine, dar pune-o oricum, o instrui el.

— E vesta ta, spuse Pearsall.

— Da, dar are s-o poarte ea.

Maris puse revolverul în buzunarul de la haină şi luă vesta.

— O pun pe mine în camionetă, spuse ea în timp ce deschise uşa şi ieşi. Trebuie să ne grăbim.

Fulgii încă alunecau în viteză spre asfalt, ca nişte fantome în liniştea de dinainte răsăritului. Paşii lor scârţăiră pe pietriş în timp ce traversară parcarea spre camionetă. Sistemul de dezgheţare curăţase jumătatea de jos a parbrizului şi avea acum destulă vizibilitate ca el să poată conduce.

Nu aprinse farurile până nu ajunseră pe autostradă, şi el îşi dădu seama că nu mai era nicio altă maşină din nicio direcţie, în afară de Oldsmobile-ul de bronz care tocmai se postase în spatele lor. Apoi apăsă butonul şi luminile verzi ale bordului îi luminară faţa exact ca mai înainte.

Maris îşi dădu jos haina şi îşi puse vesta de Kevlar. Era mult prea mare şi grea, atât de mare încât îi trecea de şolduri, dar nu îşi pierdu timpul încercând să îl convingă că nu avea nevoie de accesoriul acela masiv, pentru că ştia că MacNeil nu ar fi cedat.

— Îmi aduc bine aminte de drumul de aseară, spuse ea.

El îi aruncă o privire scurtă.

— Ţi-a revenit memoria?

— Nu complet. Încă nu îmi amintesc cine m-a lovit sau cum l-am luat pe Plăcere Exclusivă. Apropo, nu crezi că ar fi cazul să-mi spui?

El mormăi.

— Nu ştiu cine te-a lovit. Am cel puţin trei suspecţi, poate mai mulţi.

— Ronald şi Joan sunt doi. Pe cine aveai în vizor la Solomon Green?

— Noul veterinar. Randy Yu.

Maris tăcu. Numele o uimi. S-ar fi gândit la o mulţime de alţi oameni înainte să menţioneze numele veterinarului. Fusese impresionată de priceperea lui, şi bărbatul îşi tratase pacienţii cu patru picioare cu cea mai mare grijă. Era pe un sfert chinez, avea în jur de 30 de ani şi era puternic, aşa cum trebuia să fie un veterinar. Dacă el fusese cel cu care se luptase, atunci era surprinsă că scăpase doar cu un cucui. Desigur, persoana cu care se luptase nu s-ar fi aşteptat ca ea să ştie să se lupte, şi cu atât mai puţin să lupte dur şi murdar.

— Pare logic, spuse ea, gândindu-se la numele veterinarului. O injecţie rapidă, şi Plăcere Exclusivă moare de infarct, dar totul arată ca o moarte naturală. Şi nici nu face mizerie, ca un glonţ.

— Dar tu le-ai stricat planul, spuse MacNeil cu o asprime în voce. Acum vor folosi şi gloanţe, atât pentru cal, cât şi pentru tine.

capitolul 7

Plăcere Exclusivă nu era deloc fericit. Nu-i plăcea să fie singur şi nici să stea înghesuit într-o remorcă atât de mică atât de mult timp şi mai era şi însetat, şi înfometat. MacNeil parcase remorca adânc în mijlocul pădurii, atât de adânc că Maris nici nu ştia cum de reuşise să ajungă atât de departe, iar calului nu-i plăceau deloc locurile străine. Era un cal obişnuit cu pajiştile deschise, cu boxele spaţioase, cu zgomotul şi cu oamenii. De îndată ce ieşiră din camionetă îi auziră nechezatul mânios şi zgomotul făcut de copitele care loveau uşa din spate a remorcii în mod repetat.

— O să se rănească!

Maris fugi spre remorcă, mişcându-se mai repede decât ar fi trebuit s-o facă ţinând cont de migrena ei, dar dacă armăsarul ajungea să îşi rupă un picior, ar fi trebuit să-l omoare.

— Uşor, puiule, uşor, ciripi ea pe un ton special pe care-l folosea cu caii, în timp ce deschidea uşa din spate.

Loviturile se opriră imediat, şi Maris aproape că putea să vadă urechile negre şi alerte rotindu-se spre vocea ei.

— Stai.

Mâinile lui MacNeil poposiră pe ale ei când dădu să deschidă larg uşa.

— Îl scot eu. E arţăgos, şi nu vreau să te lovească. Tu stai acolo şi continuă să vorbeşti cu el.

Maris îi aruncă o privire gânditoare şi se dădu la o parte. Chiar aşa, bărbatul se comporta de parcă nu mai fusese rănită în viaţa ei. Oricine lucra alături de cai se aştepta la lovituri, muşcături, vânătăi şi aruncări din şa. Deşi ea nu mai fusese

aruncată din şa de când era mică. Cu toate acestea, avusese parte de o mulţime de răni. Îşi rupsese ambele braţe şi clavicula. Şi mai avusese şi alte contuzii. Care era cea mai bună cale de a linişti un bărbat extrem de protector, mai ales după ce te căsătoreai cu el?

Exact la fel cum mama ei îl strunise pe tatăl ei, se gândi ea şi rânji. Rămânând fermă pe poziţie şi distrăgându-l cu promisiunea sexului, alegându-şi cu atenţie certurile şi lăsându-l să câştige uneori. Iar acesta era unul dintre momentele în care era indicat să nu facă tărăboi. Avea să-l ignore mai târziu, când miza va fi mai mare.

MacNeil scoase cu pricepere armăsarul din remorcă. Plăcere Exclusivă era bucuros să iasă afară şi să aibă companie din nou şi era în mod evident încântat că nu mai era ţinut captiv. Îşi demonstră fericirea tropăind prin jur şi jucându-se, împungându-l pe MacNeil cu capul şi purtându-se ca un mânz. Dacă se gândea bine, Maris era uşurată că nu primise o lovitură din aceea cu capul în joacă şi că nu trebuise să-l controleze cât zburda. Dacă s-ar fi ocupat ea de el ar fi fost mult mai cuminte. Prezenţa ei avea un efect calmant pentru cai, dar acum chiar nu ar fi fost deloc indicat să fie zdruncinată în niciun fel.

MacNeil îl conduse pe Plăcere Exclusivă departe de remorcă, şi copitele calului aproape că nu se auzeau deloc pe covorul gros de ace de brad şi frunze putrezite. Legă hăţurile de un puiet şi îl bătu pe grumazul lucios.

— Este în ordine, poţi să vii acum, îi strigă el lui Maris. Distrage-i atenţia până mut eu remorca.

Ea preluă controlul asupra armăsarului, calmându-l cu vocea blândă şi mâinile îndemânatice. Era încă înfometat şi însetat, dar era un cal atât de curios şi de sociabil, încât interesul faţă de tot ce se întâmpla în jur îl preocupa mai mult. Dean Pearsall oprise maşina mai în spate şi o

poziţionase astfel încât zona să fie luminată de faruri.

MacNeil urcă în camionetă şi dădu cu spatele, aplecându-se prin portiera deschisă ca să verifice poziţia în care era. Se pricepea la asta – unora le lua ani întregi să ajungă cu remorca în poziţia perfectă, dar MacNeil reuşi din prima. Nu era deloc rău pentru un agent FBI, se gândi Maris. Era un agent federal acum, dar era evident că petrecuse mult timp în trecut alături de cai.

Începuse să ningă mai puternic şi lumina farurilor bătea printre ramurile golaşe ale pădurii, surprinzând fulgii mari care cădeau pe pământul îngheţat. Brazii începuseră să fie acoperiţi de un strat de zăpadă.

MacNeil manevră remorca printre copaci şi o repoziţionă astfel încât ajunse faţă în faţă cu poteca îngustă pe care veniseră şi oricine ar fi trecut pe acolo nu ar fi putut să vadă că armăsarul nu se mai găsea înăuntru. Pe părţile laterale ale remorcii erau geamuri înalte şi înguste, dar niciunul în faţă.

De îndată ce remorca fu pe poziţie şi MacNeil decuplă camioneta şi se îndepărtă cu el, Pearsall trecu la treabă. Se târî sub remorcă, unde montă o cameră video astfel încât să nu poată fi observată foarte uşor, dar care să filmeze totuşi la un unghi potrivit pe oricine s-ar fi apropiat de remorcă.

MacNeil se răsuci spre Maris şi îi spuse:

— În timp ce Dean lucrează, haide să-l ducem pe Plăcere Exclusivă mai adânc în pădure.

El verifică acele luminoase ale ceasului.

— Trebuie să plecăm de aici în cinci, maximum zece minute.

În remorcă erau câteva pături care fuseseră folosite pentru a-i ţine de cald iepei ce fusese adusă la Solomon Green cu o zi în urmă. Maris o luă pe cea mai închisă la culoare şi o întinse pe spatele armăsarului. Calului îi plăcu asta pentru că începu să-şi legene posteriorul musculos de parcă ar fi dansat şi să sufle pe nări într-un fel special,

care arăta că era satisfăcut. Maris scoase un chicotit uşor şi drăgăstos şi îşi întinse braţele în jurul grumazului său masiv. Calul îi linse părul cu blândeţe, ca şi cum ar fi realizat din modul în care se mişca ea că nu era tocmai în cea mai bună formă.

— Pe aici, spuse Mac pe un ton straniu.

Îi dădu lanterna lui Maris, apoi desfăcu hăţurile şi începu să-l conducă pe Plăcere Exclusivă mai adânc în pădure. Îşi puse celălalt braţ în jurul lui Maris, trăgând-o aproape de el în timp ce mergeau. Dar din cauza vestei masive şi a jachetei lui groase nu o simţea, aşa că îşi trecu mâna pe sub haina ei, pe sub vestă şi o lăsă să se odihnească pe şoldul ei.

— Cum te simţi? o întrebă el în timp ce îi conducea prin pădurea întunecată, trecând peste copaci căzuţi şi ocolind tufişuri care se agăţau de hainele lor.

— Bine.

Maris îi zâmbi şi se apropie mai mult de el, de puterea şi de căldura emanate de corpul lui.

— Nu e prima mea contuzie şi, deşi nu e prea distractivă, nu cred că e la fel de rea ca prima. Durerea dispare destul de repede şi nu înţeleg de ce nu-mi amintesc ce s-a întâmplat.

Era clar că era buimăcită, şi MacNeil o strânse mai tare de şold.

— Înseamnă că o altă parte a creierului e afectată. O parte din memorie a revenit deja, deci probabil că mâine o să-ţi aminteşti totul.

Maris spera că aşa avea să fie. Aceste găuri negre ale vieţii ei erau neliniştitoare. Acum mai lipseau doar câteva ore din poveste, îşi amintise parţial momente şi de dinainte să fie lovită şi de după, dar nu-i plăcea să nu ştie tot ce se întâmplase. Îşi amintise drumul cu MacNeil, dar de ce nu-şi amintea şi sosirea la motel?

Doar într-un singur mod avea să afle ce voia să ştie.

— M-am dezbrăcat singură?

Aruncă o privire scurtă în sus şi îl văzu zâmbind din cauză că schimbase brusc subiectul. Vocea lui deveni mai profundă, dovadă că amintirea aceea îl afecta.

— A fost un efort comun.

Poate că acum câteva ore ar fi fost ruşinată, dar nu şi acum. În schimb, simţi un soi de mulţumire excitantă gândindu-se la cum el îşi dăduse jos tricoul şi o îmbrăcase pe ea cu el, la bumbacul moale care purtase în fibre căldura corpului lui.

— M-ai atins?

Cuvintele şoptite erau precum mierea încălzită şi pluteau deasupra lui, dându-i de înţeles cât de atrăgătoare i se părea ei ideea.

— Nu, erai extenuată.

Dar voise s-o facă, se gândi el. Oh, Dumnezeule cât de mult îşi dorise s-o facă. O ajută să treacă peste un copac căzut, sprijinind-o ca să nu se împiedice, şi îşi aminti cum arătase ea, stând pe marginea patului, purtând doar o pereche de chiloţi, cu ochii mici, aproape închizându-se, şi părul deschis la culoare încadrându-i umerii delicaţi de satin. Se gândi la sânii ei mici, fermi, ridicaţi, delicios de rotunzi, şi la sfârcurile ca nişte bănuţi mici roz-închis. Mâna lui dreaptă se strânse pe hăţuri. Palma îi tremura de dorinţă, s-o atingă acum, să-şi umple mâna cu carnea ei rece şi bogată şi s-o încălzească cu tandreţea lui.

— Ah, la naiba! spuse ea pe un ton moale şi în lumina lanternei el văzu dorinţa din ochii ei întunecaţi.

Trase aer în piept şi încercă să se controleze. Nu-şi permiteau să întârzie deloc, cu atât mai puţin o oră, cât ar fi durat această întârziere. O oră? pufni el, în gând. Pe cine credea că păcăleşte? Era atât de înfierbântat că n-ar fi durat mai mult de cinci minute şi asta doar dacă reuşea să fie mai stăpân pe situaţie decât se simţea acum.

— Mai târziu, îi promise el cu un mârâit aspru, mustind de dorinţă.

Mai târziu, când aveau să termine cu afacerea asta şi îşi va fi făcut datoria faţă de lege.

Mai târziu, când va avea la dispoziţie tot timpul pe care şi-l dorea, în spatele unei uşi închise şi cu telefonul decuplat. Atunci când ea urma să se simtă mai bine, la naiba, şi nu va mai avea o contuzie. Se gândi că durerea de cap ar trebui să treacă în cel puţin două zile, două zile ale naibii de lungi.

Se opri şi se uită în urmă. Merseseră destul de departe cât să nu mai vadă farurile printre copaci. Drept în faţa lor căpătase contur o peşteră nu foarte adâncă şi îl conduse pe Plăcere Exclusivă acolo. Peştera îl ferea de vânt şi copacii înalţi care mărgineau intrarea îl protejau de lumină şi zăpadă.

— Vei fi în siguranţă aici câteva ore, îi spuse calului în timp ce legă hăţurile de o ramură joasă, destul de solidă.

Calul se putea mişca puţin în jur şi, dacă se mai găseau frunze sau câteva fire rătăcite de iarbă în apropiere, putea să şi pască.

— Să fii cuminte, îl avertiză Maris, mângâindu-i uşor fruntea. Nu lipsim prea mult. Pe urmă te vom duce înapoi în boxa ta mare şi confortabilă şi o să primeşti nutreţul tău preferat şi un măr la desert.

Calul răsuflă uşor, apoi îşi clătină capul în sus şi în jos, încuviinţând. Maris nu ştia cât de mult înţelesese, dar cu siguranţă simţise dragostea din vocea ei şi ştia că îi spunea doar lucruri bune.

MacNeil îi luă lanterna din mână şi îşi puse braţul în jurul ei din nou pe drumul ce ducea înapoi spre camionetă. Plăcere Exclusivă începu să necheze în urma lor, supărat că fusese lăsat singur, dar curând copacii blocară sunetul şi se mai auzi doar foşnetul frunzelor sub picioarele lor.

— Ştii ce trebuie să faci, spuse el. Nu te vor urmări îndeaproape pe autostradă, pentru că nu vor să devii suspicioasă. Lasă-i să vadă că părăseşti drumul, dar apoi condu cât de repede poţi ca să ai mai mult timp la dispoziţie. Se vor lua după

urmele lăsate de roţi. Opreşte lângă remorcă, ieşi din camionetă şi ascunde-te printre copaci. Nu pierde timpul, nu te uita în spate să vezi unde sunt eu şi ce fac. Ascunde-te undeva unde eşti protejată şi rămâi acolo până vin eu sau Dean după tine. Dacă oricine altcineva apare, foloseşte pistolul.

— Ai nevoie de vestă mai mult decât am eu.

Maris era apăsată de griji. O scotea pe ea din calea pericolului, în timp ce el avea să fie chiar în mijlocul primejdiei fără niciun fel de protecţie.

— S-ar putea să ajungă aici înainte să reuşeşti să te ascunzi bine şi atunci o să încerce să te împuşte. Dacă nu porţi vesta, nu te las să faci asta.

Din nou acea urmă de încăpăţânare. Urmă? Ha! Era plin de ea. Maris începea să creadă că, dacă l-ar fi zgâriat, în loc de sânge ar fi ieşit încăpăţânare din pielea lui. Avea să fie interesant să trăiască împreună cu el. Aşa cum spusese şi el, era obişnuită să facă pe şefa şi era adevărat. Aştepta certurile cu nerăbdare. Şi împăcările.

Pearsall îi aştepta când ajunseră înapoi la remorcă.

— Totul e gata, spuse el. În cameră avem o casetă de şase ore şi bateria e complet încărcată. Acum, dacă am putea să ne întoarcem pe poziţii înainte să ajungă oamenii răi, ar fi perfect.

MacNeil încuviinţă.

— Du-te tu primul. Aşteptăm să dispari din vedere înainte să te urmăm. Anunţă prin staţie dacă vezi ceva suspicios.

— Să-mi mai laşi un minut avans ca să mă pot învârti prin parcarea motelului şi să mă asigur că nu a apărut nimeni. Apoi o să mă retrag şi o să preiau punctul de observaţie.

Pearsall urcă în maşină şi dădu înapoi, cu farurile tremurând printre copaci.

Întunericul îi înconjură în timp ce ascultau sunetul maşinii care se îndepărta.

MacNeil se îndreptă spre camionetă şi deschise portiera dinspre partea pasagerului, apoi îşi puse

mâinile pe talia lui Maris şi o ridică încet pe banchetă. În întuneric, chipul lui era doar o umbră înceţoşată.

— Orice s-ar întâmpla, asigură-te că eşti în siguranţă, mormăi el şi îşi apropie capul de al ei.

Buzele lui erau reci şi ferme. Maris îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi îşi apropie gura de a lui, în timp ce el o sărută şi mai puternic, aplecându-şi puţin capul ca să aibă o poziţie cât mai bună. Limba lui nu era rece deloc, era caldă şi puternică, şi tot corpul ei înţepeni de plăcere când se aplecă mai mult spre el. Nu era destul. Odată cu plăcerea veni şi frustrarea. Se răsuci pe scaun ca să poată să fie faţă în faţă cu el, desfăcându-şi picioarele ca el să stea între ele, iar Mac se apăsă cu toată forţa spre ea când sărutul se schimbă din nou, acum în ceva sălbatic şi plin de dorinţă.

Era primul lor sărut, dar nu era nimic experimental la el, nimic iscoditor. Se cunoşteau deja, îşi ajustaseră deja durerea internă care îi ardea, creată de dorinţa fizică şi acceptaseră foamea. Erau deja amanţi, deşi corpurile lor nu se uniseră încă. Pactul fusese făcut. Fire invizibile de atracţie îi trăseseră aproape unul de celălalt încă de la început, şi acum pânza era aproape completă.

MacNeil îşi dezlipi gura de a ei, respiră cu putere şi aerul se transformă în aburi în zorii îngheţaţi.

— Gata, spuse el, chinuindu-se să vorbească. Nu acum. Sunt tare ca o piatră deja şi dacă… Se opri. Trebuie să plecăm.

— I-am dat destul timp lui Dean?

— La naiba, nu ştiu! Tot ce ştiu e că eram pe punctul de a-ţi rupe blugii şi dacă nu plecăm acum, tot planul iniţial se va duce pe apa sâmbetei.

Maris părea că nu vrea să-i dea drumul. Braţele ei nu voiau să se dezlipească de el, şi coapsele ei nu voiau să se destindă şi să dea drumul şoldurilor lui. Dar o făcu şi se forţă să îşi desprindă braţele, pentru că simţea adevărul din spusele lui.

În tăcere, el se dădu înapoi şi ea se răsuci pe scaun şi rămase cu faţa la drum. MacNeil închise uşa şi apoi ocoli ţeapăn camioneta, urcând la volan cu o expresie de disconfort crunt pe chip.

Maris nu-l ajuta foarte mult să-şi păstreze mintea limpede, se gândi el când porni motorul şi băgă maşina în viteză. Îl făcea să uite de operaţiune şi să se gândească numai la sex. Nu la sex în general, ci la sex în particular. La sexul cu ea. Doar la sexul cu corpul ei zvelt sub el, până ce avea să fie satisfăcut, din nou şi din nou.

Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să fie sătul de ea şi nu reuşi. Încetul cu încetul panica puse stăpânire pe el. Încercă să se gândească la alte femei cu care se culcase de-a lungul anilor, dar nu reuşea să-şi amintească numele lor, iar chipurile lor se estompaseră complet şi nu avea nicio amintire concretă a modului în care se simţise alături de ele. Nu exista nimic în afară de gura ei, sânii ei, picioarele ei. Vocea ei, corpul ei în braţele lui, părul ei întins pe pernă. Şi-o imagină în duş cu el, îşi imagină chipul ei la micul dejun în fiecare zi, hainele ei împăturite în dulap alături de ale lui.

Cel mai înfricoşător lucru era că îi era atât de uşor să-şi imagineze toate aceste momente împreună cu ea. Singurul lucru care îl îngrozea şi mai tare era gândul că se putea ca toate aceste fantezii să nu se întâmple niciodată, că ea era personajul-cheie într-un plan în care putea să fie grav rănită, în ciuda încercărilor lui de a o proteja.

Părăsiră siguranţa pădurii, şi el încetini când camioneta trecu peste un şanţ şi apoi intră pe autostradă.

Din nicio direcţie nu se vedea nicio lumină. Fulgi enormi se roteau şi dansau în razele farurilor şi norii joşi blocau orice imagine a răsăritului care se apropia. Staţia rămânea tăcută, ceea ce însemna că Dean nu văzuse nimic suspect. După câteva minute zăriră firma luminată a motelului şi după câteva secunde trecură pe lângă Oldsmobile-ul lui

Dean, care era tras pe o parte a drumului şi îndreptat cu faţa spre pădurea dinspre care veniseră. Maşina arăta abandonată, dar Mac ştia că Dean era acolo şi urmărea tot. Niciun vehicul nu s-ar fi putut apropia de motel fără să fie văzut.

Mac opri în parcare şi dădu cu spatele pe unul din locuri, pentru ca ea să poată coborî cât mai repede. Lăsă motorul mergând, dar stinse luminile. Se întoarse spre ea.

— Ştii ce ai de făcut. Faci doar atât şi nimic mai mult. Ai înţeles?

— Da.

— În ordine. O să mă ascund în spatele cabinei acum. Dacă atacatorii încep să tragă mai repede, te laşi în jos şi rămâi acolo.

— Da, domnule, spuse ea, de data asta pe un ton sec.

El se opri cu mâna pe mânerul uşii. Se uită la ea şi murmură ceva ca pentru sine.

Apoi Maris era din nou în braţele lui şi gura lui era grăbită şi nesăţioasă în timp ce o săruta pasional. Îi dădu drumul la fel de brusc precum o trăsese lângă el şi ieşi din camionetă. Fără niciun alt cuvânt, închise portiera şi apoi se camuflă în spatele camionetei, unde rămase ascuns vederii şi aşteptă sosirea criminalului.

capitolul 8

Motelul se afla chiar la intersecţia dintre o micuţă stradă laterală şi autostradă. Autostrada trecea chiar prin faţa motelului, iar drumul secundar pe partea dreaptă a acestuia. Dean verificase drumul lateral de îndată ce ajunsese prima dată la motel şi descoperise că şerpuia fără nicio destinaţie de-a lungul zonei rurale. Niciunul dintre cei care erau pe urmele lor nu ar fi ajuns la ei pe acel drum, pentru că nu ducea niciunde şi era destul de ocolit încât să dureze o veşnicie până la destinaţie. Cei doi Stonicheri şi/sau criminalul angajat de ei aveau să vină pe autostradă, să verifice motelurile şi să urmeze indiciile slabe, dar intenţionate lăsate de Mac. Planul era ca Maris să-i lase pe urmăritori să o observe când conducea prin spatele motelului şi apoi pe drumul secundar. Apoi avea să întoarcă la stânga, apoi la dreapta pe autostradă. Ei ar fi observat imediat că nu avea şi remorca ataşată, aşa că în loc să încerce să o oprească ar fi rămas mai în spate şi ar fi urmărit-o, aşteptându-se ca ea să-i conducă direct la Plăcere Exclusivă.

Cel puţin aşa spera el că avea să funcţioneze planul. Dacă Yu era singurul urmăritor de pe urmele lor, atunci aşa aveau să decurgă lucrurile. Yu era un profesionist, urma să rămână stăpân pe situaţie. Dacă mai erau şi alţii cu el, atunci factorul de imprevizibilitate era imens.

În spatele camionetei era frig. Mac uitase să ia pături cu care să se acopere şi încă ningea. Se înfofoli mai bine în jacheta lui şi încercă să fie mulţumit că măcar nu bătea vântul. Nu reuşi.

Minutele treceau greu şi se târau agonizant de încet din cauza tensiunii. În cele din urmă lumina

zorilor începu să străpungă perdeaua de nori şi întunericul lăsă loc unui gri adânc, căci mai era mai bine de o oră până la răsăritul soarelui. În curând traficul avea să se înteţească, şi Dean avea să întâmpine dificultăţi în a-i depista pe urmăritorii lor. Oamenii urmau să plece din motel şi asta avea să crească şi mai mult traficul în zonă. Şi faptul că urma să fie mai multă lumină însemna că lui Maris avea să-i fie şi mai greu să se ascundă în pădure.

— Haide, haide, murmură el.

Oare indiciile lăsate de el erau prea dificile?

Chiar atunci staţia pâlpâi. Mac apăsă o dată pe o tastă ca răspuns, apoi ciocăni scurt în peretele din spate al cabinei pentru a o alerta pe Maris, care se mută rapid la volan.

Staţia pâlpâi din nou, de două ori de data asta. Mac ciocăni rapid de două ori în cabină. Maris băgă camioneta în viteză şi ieşi din parcare. Tocmai lua colţul din spatele motelului când farurile unei maşini care tocmai intrase în parcare luminară cabina, şi Mac ştiu că momeala fusese aruncată. În câteva secunde aveau să afle şi dacă criminalii o muşcaseră.

Maris menţinu o viteză redusă. Instinctul îi spunea să se grăbească, dar nu voia ca oricine era pe urma lor să creadă că fuseseră observaţi. Maşina încă nu luase colţul din spatele lor când Maris ajunse pe drumul secundar, deci dacă erau ei, stăteau intenţionat mai în urmă, ca să nu fie depistaţi.

Se opri la semnul de stop, apoi o luă la dreapta pe autostradă. Se uită în oglinda retrovizoare când luă curba şi văzu maşina ieşind din spatele motelului. Avea farurile stinse acum şi din cauza culorii gri a vehiculului era greu de observat în lumina slabă a dimineţii. Dacă nu ar fi ştiut unde să se uite, nici nu ar fi văzut-o.

Conduceau Cadillacul gri al lui Ronald. Maris mai văzuse maşina doar o dată sau de două ori, pentru că de obicei avea lucruri de rezolvat cu

Joan, care conducea un BMW alb. Pe domeniu, aleea principală nu era vizibilă dinspre grajduri şi rareori era atentă la ce se întâmpla în casa cea mare. Până la urmă, tot ceea ce o interesa pe ea se afla la grajduri.

Cu toate acestea, se întrebă de ce ar fi venit într-una din maşinile personale, dar apoi îşi dădu seama că nu conta. Plăcere Exclusivă era calul lor, şi nu comiseseră nicio crimă încă. Dacă Maris ar fi chemat poliţia, atunci ar fi fost vorba de cuvântul ei împotriva cuvântului lor privind încercarea de a-l omorî pe Plăcere Exclusivă, şi nimeni nu ar fi crezut că Stonicherii erau dispuşi să-şi omoare propriul cal care valora peste douăzeci de milioane de dolari.

Oldsmobile-ul lui Dean se zărea şi el acum. Maris speră că îi acordase timpul de care el avea nevoie pentru a conduce maşina destul de adânc în pădure, astfel încât să nu poată fi văzut şi să meargă pe jos până la poziţia stabilită.

Se uită în oglindă şi văzu Cadillacul intrând pe autostradă în spatele ei. Abia putea distinge silueta gri a maşinii din cauza zăpezii care cădea şi a faptului că farurile erau stinse. Ei o vedeau pe ea mult mai bine, pentru că avea luminile aprinse. De aceea stăteau atât de în spate, pentru că nu-şi dădeau seama cât de vizibili erau ei înşişi.

Prudenţa lor reprezenta un avantaj pentru ea, şi nu pentru ei. Distanţa dintre ei avea să-i ofere câteva secunde în plus ca să se ascundă şi alte câteva secunde pentru ca Dean să ajungă la locul stabilit, câteva secunde preţioase în care Mac avea să fie în siguranţă. Maris încercă să nu se gândească la el zăcând pe structura rece de metal, având drept protecţie împotriva gloanţelor doar o fâşie subţire de metal care nici măcar nu ar fi încetinit un glonţ de plumb.

Mai erau câţiva kilometri până la locul în care urma să părăsească drumul şi să o ia prin pădure. În câteva rânduri ninsoarea se înteţise atât de tare

că nu mai putuse distinge Cadillacul în urma ei. Fulgii albi începuseră să se aşeze într-un strat dens, dar era o zăpadă uscată, pufoasă care se ridica în aer cu fiecare pală de vânt şi camioneta o zbura de pe asfalt.

Maris menţinu o viteză constantă, presupunând că ei o vedeau, chiar dacă ea nu mai zărea Cadillacul.

Nu îşi permitea să facă nimic care ar fi putut părea suspect. În cele din urmă trecu de borna care o anunţa că se apropie de locul pe unde urma să intre în pădure şi începu să încetinească, căutând urmele de roţi lăsate mai devreme. Le zări distinct chiar în faţa ei.

Vină atent şi ieşi de pe autostradă, trecând în viteză peste şanţ, puţin mai repede decât intenţionase având în vedere migrena care încă nu-i trecuse complet, dar nu voia să încetinească şi mai mult. Acum că o văzuseră părăsind autostrada, ea trebuia să conducă prin pădure cât mai repede, ca să câştige acele câteva secunde în plus extrem de preţioase.

Durerea de cap, care se potolise, dar nu dispăruse de tot, deveni din ce în ce mai muşcătoare cu fiecare salt. O ignoră şi strânse din dinţi, concentrându-se pe dirijarea camionetei pe poteca îngustă şi şerpuitoare pe care MacNeil o conturase deja printre copaci. Nici nu-şi putea imagina cât de greu fusese pentru el să facă asta cu remorca în spate, dar era o dovadă a încăpăţânării şi a abilităţilor lui.

Cadillacul nu avea să treacă peste şanţuri şi gropi la fel de uşor, căci avea garda prea jos. Alte secunde câştigate.

O creangă golaşă lovi parbrizul, apoi Maris zări în lumina farurilor silueta întunecată a remorcii, aproape ascunsă printre copaci. Parcă vehiculul în aceeaşi poziţie pe care i-o indicase MacNeil, opri farurile ca lumina să nu orbească acea cameră ascunsă sub remorcă, după care ieşi şi păşi uşor

până la remorcă şi apoi prin spatele ei. O luă brusc la stânga, păşind cu atenţie pe bucăţi de pământ în care zăpada încă nu se aşezase. Se furişă atent şi nu lăsă nicio urmă când dispăru de la faţa locului, astfel ca el să-şi poată face datoria fără să aibă şi grija ei.

Cu colţul ochiului observă o mişcare în timp ce se îndepărta, o umbră mare şi întunecată care se rostogoli de pe o parte a camionetei şi se ascunse în spatele uneia dintre roţi. Cel puţin avea să fie protejat, se gândi ea, încercând să se îmbărbăteze. Poate că el era mai liniştit acum, dar ea cu siguranţă nu era. Mac avea nevoie de vesta pe care o purta ea, şi nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă el ar fi fost omorât din cauză că ea acceptase vesta. Ar fi fost mai bine să nu se implice deloc, chiar dacă asta ar fi însemnat că nu ar fi obţinut dovezile necesare împotriva Stonicherilor. FBI-ul va mai avea parte de oameni precum Randy Yu, dar ea nu avea să găsească niciodată un alt MacNeil.

Mersese destul de departe. Se opri cu spatele lipit de trunchiul unui stejar masiv. Fulgii cădeau în tăcere pe fundalul unui răsărit gri şi se adunau pe creştetul ei, formând o pălărioară dantelată. Îşi sprijini capul încă dureros de copac şi închise ochii, ascultând, cu respiraţia aproape întretăiată şi inima abia bătând, aşteptând.

Mac aştepta şi el în spatele vehiculului, fixând cu privirea poteca formată de urmele roţilor. Ar fi putut să se apropie cu maşina până lângă camionetă, dar dacă Yu era capul operaţiunii, atunci probabil că aveau să coboare dinainte şi să parcurgă restul drumului pe jos. El şi Dean erau pregătiţi pentru ambele scenarii. Vegetaţia era deasă. Dacă încercau să taie o potecă prin tufişuri aveau să facă destul zgomot. Cel mai indicat ar fi fost să meargă pe jos pe potecă şi să rămână aproape de marginile ei. Maris parcase camioneta, astfel încât puteau să treacă de ea doar pe partea şoferului. Spatele camionetei pe partea pasagerului

dădea chiar în tufişuri. Oricine ar fi trecut pe acolo ar fi fost surprins de cameră şi înregistrat pe casetă.

După o perioadă de timp care păru interminabilă, auzi o rămurică frângându-se. Nu se clinti din locul său. Poziţia în care se afla, ghemuit lângă roata din faţă, din dreapta, era sigură. Nu putea fi văzut decât dacă veneau prin faţa camionetei, dar atunci ar fi observat şi cabina goală şi nu ar mai fi acordat nicio atenţie vehiculului. S-ar fi uitat în schimb la remorcă şi la urmele micuţe lăsate de Maris prin stratul proaspăt de zăpadă, care duceau direct la ea.

Se auzeau alte sunete acum, foşnete făcute de paşi neatenţi, mai mulţi de o pereche. Fâşâielile făcute de îmbrăcăminte şi respiraţia aspră a cuiva care era destul de agitat şi încerca să şi-o liniştească. Erau aproape. Foarte aproape.

Paşii se opriră.

— Nu e în camionetă.

Şoapta abia se auzise şi era o voce asexuată.

— Uite! Urmele ei duc direct la remorcă.

Altă şoaptă mai răsunătoare decât prima din pricina entuziasmului.

— Taci… din gură.

Cele trei cuvinte sâsâiră printre dinţii încleştaţi, de parcă fuseseră rostite de mai multe ori.

— Nu-mi spune mie să tac, te rog. Am încolţit-o. Ce aşteptăm?

Deşi încă şoptea, vocea era atât de puternică, încât se auzea de parcă ar fi rostit cuvintele cu voce tare. Mac se gândi că era posibil ca microfonul camerei să o fi surprins. Cu tehnicile evoluate de extragere a sunetului pe care Biroul le deţinea, era asigur că fuseseră înregistrate. Singura problemă era că nu erau neapărat incriminatoare.

— M-ai angajat pentru ceva. Acum dă-te din calea mea şi lasă-mă să o fac.

Acum se auzi furie şi în ton, şi în cuvinte.

— Tu eşti cel care a gafat prima dată, aşa că nu te purta de parcă eşti Domnul Infailibil. Dacă ai fi măcar pe jumătate atât de deştept pe cât te crezi, calul ar fi deja mort, şi Maris Mackenzie nu ar bănui nimic. Nu am plătit pentru crimă atunci când te-am angajat.

Asta era, se gândi Mac cu o satisfacţie sumbră. Tocmai rostiseră cuvintele care îi puteau băga la puşcărie.

Îşi încordă picioarele şi se pregăti să sară din ascunzătoare şi să se arate cu pistolul în mână, în poziţie de luptă. Un zgomot ca o izbitură şi un bubuit se auziră în spatele lui, şi Mac înţepeni. Se uită peste umăr şi aproape că gemu cu voce tare.

Un cal mare şi negru, graţios, mergea la trap printre copaci, îndreptându-se spre ei, scuturându-şi cu mândrie capul de parcă ar fi vrut ca ei să-i admire inteligenţa pentru că reuşise să scape.

— Uite-l! împuşcă-l! se auzi un strigăt.

Apariţia neaşteptată a lui Plăcere Exclusivă îi făcuse să uite de prudenţă. Aproape imediat se auzi pocnetul ascuţit al unei împuşcături şi din copacul aflat în spatele calului săriră aşchii.

„Ai naibii amatori!“ înjură Mac în gând. Plăcere Exclusivă era chiar în spatele lui. Dacă se ridica acum ar fi dat nas în nas cu ţeava pistolului, prins între trăgător şi ţintă. Nu putea să facă nimic, decât să aştepte următorul glonţ care avea să-l lovească pe armăsarul splendid şi prietenos, care evident că le luase urma după miros şi scăpase din laţ ca să se alăture petrecerii.

Dean înţelese dilema lui Mac şi ieşi din ascunzătoare, ţinând pistolul cu ambele mâini.

— FBI! Armele jos. Acum!

Mac se ridică repede şi se prinse cu mâinile de capota camionetei. Îl văzu pe Randy Yu care aruncase pistolul şi ridică mâinile în aer. Întotdeauna puteai să ai încredere într-un profesionist că va înţelege situaţia. Dar Joan Stonicher fu surprinsă de mişcarea bruscă a lui

Mac şi se răsuci spre el, cu privirea plină de furie şi de panică. Îngheţă cu pistolul în mână şi cu degetul pe trăgaci.

— Uşor, doamnă, spuse Mac cu blândeţe. Să nu faci nimic prostesc. Dacă eu nu te prind, partenerul meu are s-o facă. Ia degetul de pe trăgaci şi lasă arma jos. Doar atât trebuie să faci, şi totul va fi bine.

Ea nu se mişcă. Din poziţia perfectă în care se afla, Mac văzu că degetul îi tremura.

— Fă cum îţi spune, spuse Randy Yu obosit.

Cei doi agenţi îi prinseseră în foc încrucişat. Nu mai puteau face nimic şi nici nu mai avea vreun rost să-şi înrăutăţească situaţia.

Plăcere Exclusivă se speriase puţin din cauza împuşcăturii şi necheza tulburat, dar viaţa nu-i fusese pusă în pericol, aşa că nu era panicat. Se apropie de ei şi cu nările mărite examină mirosurile familiare, căutându-l pe unul anume. Veni direct spre Mac.

Ochii lui Joan se dezlipiră de el şi poposiră asupra calului. Mac sesiză cu precizie secunda în care ea îşi pierdu controlul, când pupilele i se contractară şi mâna îi tremură.

Un fluierat ascuţit tăie aerul cu o secundă înainte de împuşcătură.

O mulţime de lucruri se întâmplară în acelaşi timp. Dean urlă. Randy Yu se aruncă la pământ cu mâinile pe cap. Plăcere Exclusivă necheză a durere şi se cabră. Mâna lui Joan tresări din nou şi pistolul ei se îndreptă spre Mac.

Apoi se auzi un al doilea fluierat, şi acesta aproape că le sparse timpanele.

Maris ieşi de după un copac, iar ochii ei negri sclipeau a furie. Avea un pistol în mână îndreptat spre Joan. Joan se răsuci spre această nouă ameninţare şi, fără să ezite, Mac trase.

capitolul 9

Era destul de nebun cât s-o omoare, se gândi Maris. Şi ea era atât de furioasă că nici nu mai conta. Mânia îi ardea toată fiinţa. Mai avea puţin şi ar fi distrus-o pe Joan Stonicher într-o clipită şi doar gândul că Plăcere Exclusivă avea nevoie de ea o făcu să nu-şi piardă de tot controlul.

Pădurea gemea de oameni, medici, şerifi adjuncţi şi ofiţeri din patrula rutieră, gură-cască, ba chiar şi reporteri. Plăcere Exclusivă era obişnuit cu mulţimea, dar nu mai fusese niciodată împuşcat, iar durerea şi şocul îl făceau să fie recalcitrant. Se răsucise la fluieratul lui Maris şi reflexele lui rapide îi salvaseră viaţa. Glonţul lui Joan îşi făcuse drum prin pieptul lui, zdrobindu-i un muşchi, dar nu atinsese niciunul dintre organele interne. Acum Maris avea nevoie de toată priceperea ei ca să-l ţină nemişcat şi să poate opri sângerarea. Calul se mişca neobosit în cercuri, împingând-o, încercând să se concentreze la vocea ei blândă şi armonioasă, dar era distras de durere.

Capul lui Maris pulsa, atât din pricina neastâmpărului lui Plăcere Exclusivă, cât şi din cauza fugii disperate prin pădure. Îl auzise mişcându-se printre copaci şi imediat ştiuse ce se întâmplase, ce avea să facă. Cum se eliberase nu mai conta, cert este că îi auzise şi îi mirosise, apoi tropăise fericit spre ei să-i întâmpine, convins fiind că aveau să-l primească toţi cu braţele deschise. Maris ştiuse că urma să simtă mirosul hainelor lui MacNeil şi să se ducă direct la el. Era o chestiune de şansă, care din ei avea să fie împuşcat primul, el sau MacNeil. Tot ce putuse să facă era să ajungă acolo la timp şi să-i distragă atenţia lui Plăcere Exclusivă, dar şi pe a celorlalţi.

Preţ de o clipă îngrozitoare, când Plăcere Exclusivă nechezase şi ea o văzuse pe Joan răsucindu-se spre MacNeil, crezuse că pierduse totul. Ieşise dintre copaci şi i se păruse că se mişca în reluare. Nu auzise nimic atunci, nu mai auzise nici măcar nechezatul armăsarului, nu mai fusese în stare să vadă nimic în faţa ochilor, cu excepţia lui Joan, şi privirea i se îngustase ca un tunel cu ţinta în mijloc. Nu îşi dăduse seama că mai fluierase încă o dată sau că scosese pistolul din buzunar, dar atunci când Joan tresărise din nou, panicată, cu pistolul îndreptat spre ea, mâna lui Maris ridicase pistolul şi degetul ei se încleştase pe trăgaci.

Atunci o împuşcase Mac. La o distanţă atât de mică, peste capota camionetei, ţintise perfect. Glonţul îi sfărâmase braţul.

Joan probabil că nu avea să mai folosească braţul acela niciodată, se gândi Maris fără milă. Nu reuşea să simtă nicio urmă de compasiune.

Întreaga scenă fusese surprinsă de cameră şi aveau şi înregistrarea audio. Camera putea derula caseta, aşa că Dean îi făcuse pe plac şerifului şi îi arătase filmarea. Atât Yu, cât şi Joan erau prinşi în flagrant, şi Yu, ca un profesionist ce era, se târguia momentan, folosindu-se de toate informaţiile pe care le deţinea. Era dispus să-i tragă şi pe ceilalţi în jos cu el dacă asta însemna reducerea sentinţei lui.

Ninsoarea se oprise, deşi nu se încălzise deloc. Mâinile lui Maris era reci ca gheaţa, dar nu putea să plece de lângă Plăcere Exclusivă şi să şi le încălzească. Pe spatele lui negru lucea sângele şi se scurgea în jos, pe picioare, pătându-i şoseta albă, împroşcând frunzele îngheţate din jur şi hainele ei. Ea îi şopti şi îl domoli în mare parte cu vocea sa, liniştindu-l cu glasul blând şi iubitor, în timp ce cu o mână îl ţinea de căpăstru şi cu cealaltă pregătea un pansament pe care i-l dăduseră medicii ca să-l pună pe rana de la pieptul

calului. Îl rugase pe un adjunct de şerif să cheme un veterinar, dar deocamdată nu apăruse niciunul.

Yu ar fi putut să se îngrijească de cal, dar nu se oferise, şi Maris nu ar mai fi avut oricum încredere în el. El o lovise în noaptea precedentă în cap. Şi în momentul în care îl văzuse îşi amintise scena, îşi amintise mâna ridicată asupra ei şi expresia rece, lipsită de remuşcare din ochii negri. Alte amintiri erau încă înceţoşate şi mai avea goluri de memorie, dar le umplea încetul cu încetul.

Probabil că mersese la casa de pe domeniu să o caute pe Joan. Nu ştia cum ajunsese acolo, dar îşi aminti cum stătea cu mâna ridicată, gata să bată la uşă şi cum îngheţase când auzise vocea lui Joan de dincolo de uşă.

— Randy o s-o facă diseară. Atunci când toată lumea va fi la masă, e momentul potrivit. I-am spus că nu mai putem aştepta, că uniunea ne presează.

— La naiba, nu-mi place deloc treaba asta, spusese Ronald Stonicher. Săracul Plăcere Exclusivă a fost un cal bun. Eşti sigur că drogul nu va fi detectat?

— Randy spune că nu va fi detectat şi că e pielea lui în joc, răspunsese Joan cu răceală.

Maris se îndepărtase de uşă, atât de furioasă că abia se putuse abţine să nu-i confrunte. Prima ei grijă se îndreptase spre Plăcere Exclusivă. În momentul acela muncitorii de la grajduri erau ori la masă, ori plecaseră acasă.

Nu putea să mai aştepte nici o clipă.

Următorul lucru pe care şi-l amintea era că fugea pe culoar către boxă. Probabil că acolo îl găsise pe Randy Yu, deşi nu-şi amintea momentul în care îl văzuse. Dar ştia destule detalii cât să depună mărturie, chiar dacă niciodată nu şi-ar fi amintit mai multe, asta presupunând că avea să i se ceară să depună mărturie. Înregistrarea din acea seară era o dovadă destul de solidă.

Un alt vehicul se alătură adunării şi un bărbat rotofei, având în jur de 50 de ani, cu o tunsoare scurtă, ieşi din camioneta rablagită. Se îndreptă greoi spre Maris, ţinând în mâini o geantă mare şi neagră. În sfârşit, veterinarul, se gândi ea. Cearcănele întunecate de sub ochii lui îi spuseră că bărbatul probabil petrecuse mult timp cu un animal suferind, poate chiar toată noaptea trecută.

Obosit sau nu, se pricepea la cai. Se opri, analiză silueta magnifică a lui Plăcere, steaua de pe frunte şi şoseta albă pătată de sânge.

— El e Plăcere Exclusivă, spuse el admirativ.

— Da, şi a fost împuşcat, rosti Maris scurt.

Capul îi pulsa de durere, o dureau până şi ochii.

Dacă Plăcere Exclusivă nu se liniştea curând, avea să-i explodeze capul, mai mult ca sigur.

— Nu au fost afectate organele interne, dar o parte din muşchii de la piept au fost zdrobiţi. Nu vrea să se liniştească ca să putem să îi oprim sângerarea.

— Haide să ne ocupăm în primul rând de asta. Eu sunt George Norton, veterinarul din această zonă.

În timp ce vorbea puse jos geanta şi o deschise. Pregăti o injecţie hipodermică şi făcu un pas în faţă, injectând cu fineţe sedativul în una dintre venele umflate care se zăreau pe grumazul lui Plăcere Exclusivă. Armăsarul se mişcă puţin, tulburat, şi o împinse din nou în umăr. Maris strânse din dinţi, dar suportă cu stoicism valurile migrenei.

— Se va linişti imediat.

Veterinarul îi aruncă o privire cunoscătoare în timp ce îndepărta pansamentul umplut de sânge pe care Maris îl ţinuse pe rană.

— Nu te supăra, dar chiar şi aşa, plin de sânge, calul arată mai în formă ca tine. Eşti bine?

— Am o contuzie.

— Atunci pentru numele lui Dumnezeu, nu-l mai lăsa să te izbească în halul ăsta, spuse el brusc.

Stai jos undeva înainte să leşini.

Chiar şi în mijlocul haosului creat, în timp ce medicii o pregăteau pe Joan pentru transport, Mac auzi cumva prin rumoarea mulţimii vorbele veterinarului. Aproape instantaneu ajunse lângă ea şi luă hăţurile lui Plăcere Exclusivă, întinzându-se peste umărul ei.

— Îl ţin eu.

Cuvintele ieşiră din gura lui sacadat, ca nişte gloanţe aruncate de o mitralieră.

— Stai jos.

— Cred că… începu ea să vorbească, încercând să îngaime un „cred că aşa am să fac“, dar nu avu ocazia să termine propoziţia.

Mac crezu că ea era pe punctul de a porni o ceartă şi rosti un singur cuvânt ferm:

— Stai!

— Nu voiam să mă opun, i-o reteză ea.

Ce credea că era, un câine? Stai, chiar aşa. Mai degrabă ar fi vrut să se întindă undeva.

Maris se hotărî să se întindă până la urmă. Plăcere Exclusivă era acum pe mâini bune. De îndată ce se liniştea şi-l lăsa pe veterinar să-şi facă treaba, sângerarea avea să se oprească. Muşchiul rupt trebuia cusut şi urma să i se dea antibiotice şi să i se pună un bandaj, dar avea să se vindece. Chiar dacă remorca şi camioneta erau furate, nu-şi imagina că aveau să întâmpine probleme dacă voiau să-l transporte pe Plăcere Exclusivă înapoi la Solomon Green. Până când termina veterinarul cu Plăcere Exclusivă şi calul avea să fie pus în remorcă, Maris intenţiona să se întindă pe bancheta din camionetă.

Urcă în cabină cu greutate. Cheile erau încă în contact şi porni motorul, dând drumul la încălzire. Îşi dădu jos haina şi puse vesta de Kevlar pe jos, apoi se întinse pe banchetă şi se acoperi cu jacheta.

Aproape că plânse de uşurare, pentru că durerea se potoli aproape imediat ce corpul i se relaxă. Îşi închise ochii şi încercă să se elibereze de toată

tensiunea, de toată groaza şi furia pe care le simţise în ultimele ore. Fusese de punctul de a o omorî pe Joan. Dacă femeia l-ar fi împuşcat pe Mac, ar fi făcut-o. Captivă în acel vid de disperare şi de furie, intenţionase s-o împuşte în cap. Nu se gândise la Plăcere Exclusivă, nu în acel moment oribil când Joan se răsucise ţintind în direcţia lui Mac. Era uşurată că nu trebuise să apese pe trăgaci, dar ştia că ar fi făcut-o. Una era să ştii că ai un caracter extrem de protector, alta e să vezi până unde poţi ajunge. Revelaţia era dureroasă.

Mac ştia deja asta despre sine însuşi – o văzuse în privirea lui. O văzuse şi la tatăl ei, la fraţii ei, acea tendinţă de a face orice era nevoie pentru a-i proteja pe cei dragi şi pe cei mai slabi. Nu era uşor. Era dureros, şi cei care erau dispuşi să stea în primele linii plăteau pentru asta într-o mie de feluri diferite pe care abia acum începea să le priceapă. Nu fusese nevoie să facă acel pas final, irevocabil, dar ştia că fusese foarte aproape.

Mama ei avea şi ea acea înclinaţie şi la fel şi câteva dintre cumnatele ei. Curajoasa Mary, îndrăzneaţă Caroline, dulcea Barrie. Fiecare, în diferite circumstanţe, fusese faţă în faţă cu moartea şi văzuse acel moment final. Ele ar fi înţeles durerea pe care o simţea. Sau poate că draga de Caroline nu ar fi înţeles. Caroline era atât de directă, atât de concentrată, încât Joe o comparase odată cu o rachetă teleghidată.

Portiera de la capul ei se deschise şi un val de aer rece pătrunse înăuntru.

— Maris! Trezeşte-te! strigă Mac, şi vocea veni chiar de deasupra ei.

Mâna lui o prinse de umăr de parcă ar fi vrut s-o scuture.

— Sunt trează, spuse ea fără să deschidă ochii. Migrena e mai suportabilă acum că stau nemişcată. Cât mai durează până-l ducem pe Plăcere Exclusivă înapoi?

— Nu-l ducem niciunde. Tu mergi la un spital ca să fii examinată.

— Nu-l putem lăsa aici.

— Am aranjat să fie dus înapoi.

Maris îşi dădu seama că el se chinuia să rămână calm – era clar din tonul grijuliu pe care-l adoptase.

— S-a încheiat totul?

— Destul cât să-l las pe Dean să aibă grijă de restul şi să te duc la un spital.

Maris îşi dădu seama că el nu avea de gând să renunţe până nu-i spunea un doctor că ea era în regulă, aşa că îşi deschise ochii oftând şi se ridică în capul oaselor. Înţelesese. Dacă situaţia ar fi fost invers, şi ea ar fi făcut la fel.

— În ordine, spuse ea şi îşi luă jacheta pe ea. Opri motorul şi ridică vesta de Kevlar. Sunt gata.

Uşurinţa cu care acceptase să meargă la spital îl speriase puţin. Îi văzu ochii întunecându-se şi maxilarul încleştându-se.

— Am să fiu bine, îi spuse ea cu blândeţe, atingându-i mâna. Merg doar pentru că ştiu că eşti îngrijorat şi nu vreau să fii.

Expresia lui se schimbă, iar acum avea o privire dureros de tandră. O luă cu blândeţe în braţe şi o ajută să coboare din camionetă.

Dean aduse Oldsmobile-ul din locul unde stătuse ascuns până atunci. Mac o duse în braţe până la maşină şi o aşeză pe locul din faţă cât de atent fu în stare, de parcă ar fi fost făcută din cel mai fragil cristal. Se urcă la volan şi porni motorul. Mulţimea zgomotoasă din faţa lor se despărţi ca să le facă loc. Îl văzu pe Plăcere Exclusivă stând cuminte. Bandajul era la locul lui şi nu mai avea acea privire sălbatică. Urmărea ce se întâmpla în jurul lui cu acea curiozitate prietenoasă care îl caracteriza.

Când trecură pe lângă el, Dean le făcu semn cu mâna.

— Şi Dean? întrebă Maris.

— Găseşte el o maşină. Nu e o problemă.

Maris făcu o pauză.

— Şi tu? Tu când pleci? Misiunea s-a încheiat, nu-i aşa?

Nu voia să-l lase să plece, dar nu era sigură cum vedea el în acel moment situaţia lor.

— S-a încheiat, spuse el sacadat. Privirea pe care i-o aruncă lui Maris era una de furie controlată. Va trebui să completez nişte hârtii, să rezolv câteva lucruri. S-ar putea să plec la noapte sau mâine cel mai târziu, dar am să mă întorc, la naiba!

— Nu pari încântat, observă ea.

— Încântat? Cum aş putea să fiu încântat? Maxilarul i se încleştă. Nu ai respectat ordinele. Ai apărut în mijlocul confruntării, în loc să stai ascunsă, aşa cum ar fi trebuit să faci. Femeia aceea idioată ar fi putut să te omoare.

— Purtam vesta, rosti ea cu blândeţe.

— Vesta aia afurisită doar limitează riscurile, dar nu e o garanţie! Problema e că nu ai respectat planul. Ţi-ai riscat viaţa pentru afurisitul acela de cal! Nici eu nu voiam să-l văd rănit, dar…

— N-am făcut-o pentru Plăcere Exclusivă, îl întrerupse ea. Am făcut-o pentru tine.

Maris se uită pe fereastră la pajiştile acoperite de zăpadă pe lângă care treceau.

Preţ de un moment, nimeni nu spuse nimic.

— Pentru mine?

Folosea din nou tonul acela grijuliu.

— Da. Ştiam că, odată eliberat, Plăcere Exclusivă avea să meargă direct spre tine, că îmi va simţi mirosul pe hainele tale. În cel mai bun caz te-ar fi distras, te-ar fi împuns cu botul, mirosindu-te. Dar ar fi putut chiar să-ţi dea de gol poziţia.

Mac rămase tăcut şi încercă să se obişnuiască treptat cu gândul că ea îşi pusese viaţa în pericol pentru a o proteja pe a lui. El făcea asta în mod regulat, dar era de datoria lui să-şi asume riscuri şi să-i apere pe alţii. Cu toate acestea, nu se simţise

niciodată mai îngrozit ca atunci când o văzuse pe Maris distrăgându-i atenţia lui Joan şi spera că nu avea să mai simtă aşa ceva niciodată.

— Te iubesc, spuse ea şoptit.

La naiba! În sinea lui, Mac îşi luă rămas-bun de la burlăcie. Curajul ei îl uimise, îl supusese.

Nici o altă femeie pe care o cunoştea nu şi-ar fi riscat viaţa aşa cum o făcuse Maris, implicându-se atât fizic, cât şi emoţional. Ea nu se juca, pentru ea nu era o loterie. Ea pur şi simplu ştia şi acceptase lucrurile ca atare. O văzuse în ochii ei adânci şi blânzi, o înţelepciune interioară, instinctuală, la care puţini oameni ajungeau.

Dacă ar fi lăsat-o să plece, ar fi fost cea mai mare greşeală a vieţii lui.

Iar lui Mac nu-i plăceau greşelile.

— Cât durează să te căsătoreşti în Kentucky? întrebă el brusc. Dacă nu o putem face mâine, mergem la Las Vegas – asta dacă doctorul spune că eşti bine.

Nu-i spusese că o iubea, dar Maris ştia asta. Se lăsă pe spate, mulţumită.

— Sunt bine, spuse ea, încrezătoare.

capitolul 10

— Se pare că pentru cei din familia mea a devenit deja o tradiţie să te căsătoreşti la Las Vegas, observă ea a doua zi, în timp ce proaspătul ei soţ o conduse în cameră. Doi dintre fraţii mei au făcut exact acelaşi lucru.

— Doi? Câţi fraţi ai?

— Cinci. Toţi mai mari decât mine.

Maris îi aruncă un zâmbet peste umăr, în timp ce traversă camera spre fereastră ca să privească apusul arămiu. Se simţea perfect conectată cu el, şi asta era ciudat, mai ales că nu avuseseră timp să vorbească prea mult, să-şi împărtăşească unul altuia detalii din vieţile lor. Evenimentele se precipitaseră şi îi luaseră pe nepregătite, aşa cum un uragan mătură un stol de pescăruşi.

La Urgenţe, doctorul îi spusese că avea o contuzie uşoară şi îi recomandase să o ia încet o zi sau două. Fusese de acord cu ea că, dacă ar fi fost o contuzie, cu un oarecare risc de a-şi pierde cunoştinţa, asta s-ar fi întâmplat deja. De-a lungul zilei memoria îi reveni complet şi golurile de memorie se acoperiră, aşa că Maris ştia că era bine.

Mac se liniştise, o condusese înapoi la Solomon Green, apoi se concentrase pe muncă, clarificând metodic toate detaliile şi întocmind dosarul acelui caz, pentru ca apoi să îşi poată îndrepta toată atenţia spre nuntă. În timp ce ea dormise, el şi Dean munciseră. Se asigurase că îşi poate lua câteva zile libere şi verificase detaliile necesare pentru o căsătorie oficiată în Kentucky. Apoi decisese că nu era destul de repede pentru el şi cumpărase bilete pentru Las Vegas.

Ronald Stonicher fusese arestat pentru complicitate la fraudă. Nu ştiuse nimic despre planurile soţiei sale şi ale lui Randy Yu de a o omorî şi pe Maris, şi fusese distrus la aflarea veştii.

Joan fusese operată la braţ şi, conform chirurgului, nervii şi ţesuturile fuseseră grav afectate. Era de aşteptat ca Joan să îşi recapete o oarecare mobilitate a braţului, dar nu avea să mai scrie niciodată cu mâna dreaptă sau să mănânce, sau să facă orice altceva care implica mişcări precise.

Randy alesese să mărturisească totul agenţilor federali, demascând o mulţime de oameni din lumea cailor de rasă implicaţi în schema poliţelor de asigurare. Nu fusese acuzat de moartea băiatului de 16 ani. Era clar că avea informaţii şi despre acea întâmplare, dar le păstra pentru a putea negocia astfel încât şi alte posibile acuzaţii împotriva lui să fie retrase.

Maris o sunase pe mama ei şi îi spusese pe scurt tot ce se întâmplase, anunţând-o că urma să se căsătorească.

— Să te distrezi, scumpo, îi spuse Mary fiicei sale. Ştii că tatăl tău vrea să te conducă la altar, aşa că o să planificăm încă o nuntă la Crăciun. Asta înseamnă că am trei săptămâni la dispoziţie pentru pregătiri. Nu ar trebui să fie nicio problemă.

Majoritatea oamenilor ar fi intrat în panică la gândul că trebuiau să organizeze o nuntă în trei săptămâni. Mary nu vedea nicio corvoadă în asta, şi din experienţă Maris ştia că, deşi alţi oameni nu ar fi reuşit să ducă la bun sfârşit o astfel de însărcinare, mama ei avea să realizeze tot ceea ce-şi propunea. Mac îşi sunase familia, respectiv pe mama sa, tatăl vitreg şi două surori vitrege. Ei aveau să li se alăture celor din familia Mackenzie în Wyoming, cu ocazia nunţii, de Crăciun.

În timpul ceremoniei, care avusese loc cu o oră mai devreme, Maris aflase că pe soţul ei îl chema

William Alexander MacNeil.

— O mână de oameni îmi spun Will, îi zise el ulterior, când ea îi mărturisi că îi fusese greu să-l vadă ca pe un Alex. Majoritatea oamenilor îmi spun Mac.

De vreme ce în mintea ei deja îl alinta drept Mac, i se păru o idee bună.

— Cinci fraţi mai în vârstă? întrebă el acum, venind în spatele ei şi punându-şi braţul în jurul taliei ei.

Îşi înclină capul şi îşi cufundă nasul în părul ei.

— Cinci. Şi doisprezece nepoţi şi o nepoată.

Mac chicoti.

— Trebuie să fie foarte multă agitaţie de sărbători.

— Mai degrabă o junglă. Aşteaptă şi ai să vezi.

El o răsuci în braţe.

— Acum vreau să nu mai aştept şi să-mi văd soţia în pat cu mine.

Ea se agăţă de gâtul lui, iar Mac o ridică şi o duse în dormitor. Gura lui se închise deasupra gurii ei în timp ce o lăsă pe pat, şi pasiunea dureroasă care se potolise, dar care nu dispăruse niciodată reveni la suprafaţă în forţă. O zdrobi şi o apăsă pe saltea cu dorinţa lui, încercând, în acelaşi timp, să nu fie prea aspru când o dezbrăcă.

Ea se încolăci în jurul corpului său, trăgând de hainele lui, iar asprimea pânzei pe pielea goală o înnebunea. Mac se trase în spate şi îi privi corpul delicat cu o foame vizibilă. Respira cu putere şi era evident că încerca să se controleze, iar ochii îi erau aspri şi luceau de dorinţă. Îşi umplu palmele cu sânii ei, pe rând, şi îşi trecu degetul mare peste sfârcuri, făcându-i să se întărească dureros de mult.

— Grăbeşte-te, şopti ea şi se întinse spre cureaua lui.

El râse uşor, dar sunetul era lipsit de amuzament, mai degrabă un hohot de pasiune pură. Îşi dădu jos hainele, aruncându-le, şi se

rostogoli deasupra ei. Ea lăsă să-i scape un geamăt de satisfacţie deplină când simţi greutatea masivă deasupra ei şi îşi desfăcu picioarele ca să-l cuprindă. Îl dorea cu o ferocitate care nu suporta amânare, îl dorea aşa cum nu îşi mai dorise nimic, niciodată.

Mac îi luă capul în mâini şi o sărută în timp ce o pătrunse uşor. Carnea ei rezistă şi ea icni, surprinsă de dificultatea dureroasă. Se aşteptase ca toţi acei ani de călărie să uşureze calea, dar lipsa unei bariere nu o pregătise în niciun fel pentru dimensiunile lui.

El îşi ridică gura de pe a ei, privind-o atent, realizând ce se întâmplase. Nu spuse nimic, nu întrebă nimic, dar privirea lui se umplu de ceva pasional şi primitiv. Cu cea mai mare blândeţe, o penetră complet şi când fu în întregime în ea aşteptă. Aşteptă până când tensiunea o părăsi şi corpul ei deveni moale sub el, în jurul lui. Apoi începu să se mişte, la început doar un legănat uşor, doar un impuls, nimic mai mult, înainte şi înapoi. Dar fu destul cât să o facă să geamă din nou, de data asta într-un mod senzual şi alert ca apoi să se ridice spre el.

O trată cu cea mai mare atenţie şi controlă puterea cu care făcea orice mişcare, menţinând un ritm uşor, încet, chiar dacă anticipaţia momentului îl făcea să sufere, să geamă cu putere de fiecare dată.

Ea se agăţă de el, căutându-şi cu disperare propria eliberare, încercând să-l accepte cât de adânc putea, lăsând instinctul să o conducă la satisfacţie. Ţipă, copleşită de gloria pură a dansului lor şi a luptei pe care o savurau, de generozitatea iubirii lui.

Maris se dezlănţui în momentul final, nefiind în stare să mai aştepte nici o clipă, şi totul înăuntrul ei se cutremură când explodă de plăcere – o plăcere atât de intensă că se pierdu în ea, şi se cufundă în vârtejul de senzaţii, complet golită de

gânduri, o fiinţă pătrunsă de toate simţurile declanşate de corpul lui şi de al ei. Şi îl simţi alăturându-i-se în acea trăire, zvârcolindu-se, împingând, eliberându-se fierbinte.

Mac o ţinu atent în braţe şi o legănă duios după ce făcură dragoste, mângâind-o cu mâini tremurânde, ca şi cum s-ar fi asigurat că era reală, că amândoi încă erau întregi.

— Cum de s-a întâmplat asta? întrebă el cu o voce răguşită.

Îşi ridică bărbia ca s-o privească în ochi şi văzu că licărul din ochii ei era umezeală, nu doar pasiune.

— Cum de am ajuns să te iubesc atât de mult, atât de repede? Ce soi de magie ai folosit?

Lacrimi de foc îi umplură ochii lui Maris.

— Pur şi simplu te-am iubit, spuse ea în cuvinte simple. Atât. Te-am iubit.

Muntele era acoperit cu zăpadă, şi inima ei dansă de bucurie la vederea lui.

— Acolo, spuse ea, arătând cu degetul. E muntele Mackenzie.

Mac se uită cu interes la masivul muntos. Nu mai cunoscuse oameni care să deţină un munte întreg şi era curios în privinţa lor, a stilului lor de viaţă şi a felului în care crescuse această creatură magică de lângă el. În cele două zile de când se căsătoriseră începuse să se întrebe cum trăise înainte fără ea. Iubirea pe care o simţea pentru ea îl făcea să se simtă întreg, şi înainte nici măcar nu ştiuse că lipsea o bucată din el. Era atât de delicată şi de fragilă, ca o zână, cu părul deschis la culoare curgându-i pe umeri şi cu ochii mari, negri, în care se afla înţelepciunea veche de secole a femeilor – dar aflase şi că era puternică şi că o inimă de leu bătea în pieptul ei, sub sânii aceia încântători.

Soţia lui! Această minune neaşteptată îl făcea să se trezească în mijlocul nopţii şi să se uite la ea, să se mire de cât de repede se întâmplase totul. Cu

doar trei zile în urmă se trezise în braţele lui şi spusese pe un ton politicos: „Îmi pare rău, dar nu ştiu care e numele tău“, şi întreg corpul îl duruse când îşi dăduse seama că era rănită. Doar trei zile, şi cu toate acestea acum nu-şi mai putea imagina cum ar fi fost să doarmă fără ea, cum să se trezească fără să-i vadă zâmbetul de ştrengar somnoros când se cuibărea în braţele lui. Avea doar cinci zile libere, aşa că trebuiau să se bucure de ele. Cu o zi în urmă făcuseră o vizită rapidă la San Antonio, unde o prezentase familiei lui. Ambele surori veniseră cu progeniturile – aveau câte trei copii fiecare – şi cu soţii lor, dar având în vedere că Maris era obişnuită cu lume multă, nici măcar nu tresărise. Mama lui fusese extrem de încântată că el se căsătorise în cele din urmă şi entuziasmată de perspectiva unei nunţi de Crăciun pe vârful unui munte acoperit de zăpadă, în Wyoming. Întrucât obţinuse numărul de telefon de la Maris, mama ei o sunase deja pe mama lui, şi bineînţeles că deveniseră prietene bune, având în vedere de câte ori se referise mama lui la spusele lui Mary.

Astăzi erau în Wyoming, şi Mac se întrebă de ce începea să simtă un gol în stomac.

— Spune-mi despre fraţii tăi, murmură el. Despre toţi cinci.

Ştia câte ceva despre cum erau fraţii mai mari, fiind şi el unul.

Maris zâmbi cu blândeţe.

— Hai să vedem. Fratele cel mai mare, Joe, este general în forţele aeriene, în cadrul Comitetului Şefilor de Stat-Major, de fapt. Soţia lui Caroline are un doctorat în fizică şi informatică şi au cinci fii. Următorul frate, Mike, deţine una dintre cele mai mari ferme de vite din stat. El şi Shea au doi fii. Apoi este Josh. A fost pilot în marina militară, pe un portavion, până când şi-a rănit genunchiul într-un accident şi a fost consemnat la sol. Acum e

pilot de încercare. Soţia lui, Loren, e chirurg ortoped. Au trei fii împreună.

— Fraţii tăi mai au şi altceva în afară de fii? întrebă Mac, fascinat de cele spuse şi devenind din ce în ce mai îngrijorat.

Încercă să se concentreze pe lucrurile normale. Credea că îşi aminteşte ceva despre o nepoată, aşa spusese Maris, dar poate că se înşelase.

— Zane are o fiică.

Surprinse ceva diferit în tonul lui Maris şi îşi înălţă sprâncenele curios, dar ea îl ignoră.

— El şi Barrie au şi doi fii gemeni, în vârstă de două luni. Zane a fost în trupele SEAL ale Marinei. Barrie e fiică de ambasador.

Un agent SEAL. Mac se întrebă dacă putea fi mai rău decât atât.

— Apoi e Chance. Chance şi Zane ar putea la fel de bine să fie gemeni. Sunt apropiaţi ca vârstă şi cred că creierele lor sunt conectate cumva. Chance a fost în serviciul de Informaţii al Marinei. Nu este căsătorit.

Maris nu menţionă cu ce se ocupau Zane şi Chance în momentul de faţă pentru că i se păru a fi mai prudent.

— Mă întreb, murmură Mac ca pentru sine în timp ce întoarse maşina închiriată, cu tracţiune 4x4, spre munte, de ce mă aşteptam să ai o familie normală.

Maris îşi ridică sprâncenele delicate.

— Tu eşti agent special FBI, observă ea. Nu e ca şi cum aţi fi de găsit pe toate drumurile, să ştii.

— Da, dar familia mea e normală.

— Ei bine, şi a mea este. Suntem doar ambiţioşi.

Zâmbetul ei se transformă într-un rânjet, ca de drăcuşor care se agăţase în jurul inimii lui şi care îşi întărea strânsoarea de fiecare dată când îl vedea. El opri jeepul în mijlocul drumului şi se întinse spre ea. Sărutul lui era grăbit şi înfometat. Ochii ei erau întredeschişi când el îi dădu drumul.

— Asta pentru ce-a fost? murmură ea, cu mâna în jurul gâtului lui.

— Pentru că te iubesc.

Voise să-i spună asta pentru o ultimă oară, în caz că nu supravieţuia confruntării care urma. Poate că ea credea că familia ei urma să-l primească cu braţele deschise, dar el urma o înţelegere mai profundă a psihicului masculin şi ştia mai bine. Băgă jeepul în viteză şi continuară să meargă pe drumul acoperit de zăpadă.

Când ajunseră pe creastă şi văzură ferma enormă şi casa în faţa lor, Maris exclamă fericită:

— Ce bine, toată lumea a venit!

Mac ştiu că era un om mort. Nu conta că se căsătorise cu ea înainte de a face dragoste împreună, acesta era un element necunoscut; ce se ştia era că acum se culca cu scumpa lor Maris în fiecare noapte. Era singura fiică, pentru numele lui Dumnezeu, era mezina. Înţelese. Dacă urma să scape viu de aici, iar el şi Maris vor avea vreodată o fiică, nu va lăsa niciun adolescent plin de hormoni să se apropie de fetiţa lui decât peste cadavrul său.

Se uită la numeroasele maşini parcate în faţa casei, destule cât să formeze un mic parc auto, şi se întrebă dacă cei din casă l-ar fi urmărit în caz că se hotăra să se întoarcă şi să coboare muntele în viteză.

Ei bine, trebuia să o facă şi pe asta. Resemnat, parcă jeepul şi veni să-i deschidă portiera lui Maris, împletindu-şi palmele în jurul taliei ei înguste şi ridicând-o în braţe din maşină. Ea îi luă mâna şi îl conduse spre trepte şi aproape că fugi spre uşă de fericire.

Păşiră în căldură, în zgomot, în confuzie. O persoană mărunţică, îmbrăcată cu pantaloni roşii ţâşni din mijlocul mulţimii şi fugi spre ei pe nişte picioruşe dolofane, chiţăind „Maliii, Maliii“ din toţi rărunchii. Maris râse şi se lăsă în genunchi ca să-şi deschidă braţele chiar la timp şi să prindă

micuţa tornadă. Mac se uită jos la fetiţa care era încă un copilaş şi se îndrăgosti. Îi dădu inima lui. Era atât de simplu.

Era frumoasă. Era perfectă, de la părul negru mătăsos la căpşorul micuţ şi rotund, la ochii albaştri cristalini, obrăjorii cu gropiţe, guriţa ca un boboc de trandafir şi mânuţele delicate. Era atât de mică, încât părea o păpuşă, şi braţele lui tânjeau să o ţină la piept. Copiii mici şi bebeluşii nu îi mai creaseră niciodată astfel de reacţii, şi asta îl cutremură.

— Ea e Nick, spuse Maris, ridicându-se în picioare cu nepoţica ei în braţe. Este singura şi unica nepoată.

Nick întinse o mânuţă şi îl împunse în piept cu un gest care era atât de tipic pentru Maris, încât Mac nu se putu abţine să nu zâmbească cu gura până la urechi.

— Cine ăsta? întrebă micuţul înger.

— El e Mac, spuse Maris şi sărută obrăjorii dolofani şi pufoşi.

Nick îl privi cu solemnitate timp de o clipă apoi întinse braţele spre el precum cineva care e foarte sigur că avea să fie îmbrăţişat.

Mac întinse mâinile şi el imediat spre ea şi o luă în braţe, oftând de plăcere când corpul micuţ se odihni la pieptul lui.

Mac deveni apoi brusc conştient de tăcerea care se lăsase în camera care părea plină de o întreagă echipă de fotbal, de bărbaţi masivi care se ridicară în picioare şi ale căror mişcări păreau ameninţătoare, întorcându-şi chipurile grave spre el.

Maris se uită la ei cu o privire radioasă, şi el observă cum ochii i se măresc de uimire când le observă poziţiile milităroase.

Mac analiză competiţia. Socrul lui avea păr grizonant şi ochii negri pe care îi moştenise Maris şi arăta de parcă înghiţea cuie la micul dejun. Cumnaţii arătau la fel de periculoşi. Cu un ochi de

expert, Mac îi examină pe fiecare, încercând să-l aleagă pe cel mai periculos. Toţi arătau destul de duri. Cel cu tâmplele grizonante şi cu ochii albaştri, care treceau prin tine, acela trebuia să fie generalul, şi la naiba dacă nu arăta de parcă s-ar fi dus la război în fiecare zi. Celălalt era fermierul, zvelt ca o coardă de bici, puternic ca fierul, un om care înfrunta natura zilnic. Pilotul de încercare, să vedem, era cel care stătea cu picioarele depărtate şi avea postura aceea încrezută a cuiva care se juca în fiecare zi cu moartea şi nici măcar nu clipea.

Apoi Mac întâlni o pereche de ochi mortali, reci. Acela, se gândi el. El era cel mai periculos, cu chipul inexpresiv şi ochii precum gheaţa gri-albăstruie. Acela. Şi-ar fi pariat salariul pe un an că era agentul SEAL. Dar cel care veni şi se aşeză în spatele lui arăta la fel de periculos, în ciuda chipului incredibil de chipeş. El era cel din spionajul maritim.

Era în pericol. Instinctiv, se întoarse şi o puse pe Nick în braţele lui Maris, ieşind în faţa lor, protejându-le cu corpul lui. Şase perechi de ochi fioroşi îi observau mişcările.

Maris aruncă o privire din spatele lui, analizând situaţia.

— Ma… mă! strigă ea, impacientată, prelungind silabele în timp ce-şi chema întăririle.

— Maris!

În vocea blândă care se auzi din ceea ce Mac bănuia că era bucătăria se simţi o bucurie pură, şi strigătul fu urmat de paşi uşori şi rapizi. O femeie micuţă, delicată, cam de statura lui Maris şi cu aceeaşi piele sublimă, străvezie, intră în cameră. Râse în timp ce-şi îmbrăţişă fiica şi apoi făcu la fel cu el, chiar dacă el stătea ţeapăn şi nu îndrăznea să-şi ia ochii de la pericolul din faţa lui, care se întindea precum un zid.

— Mamă, spuse Maris, atrăgându-i atenţia la situaţie. Ce se întâmplă cu ei?

Mary îi aruncă o privire soţului şi fiilor ei şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Terminaţi chiar acum, ordonă ea. Nu accept aşa ceva, aţi înţeles?

Vocea ei avea un accent delicios, sudic, şi era uşoară ca o pană, dar ochii negri ai lui Wolf Mackenzie tresăriră.

— Voiam doar să îl cunoaştem mai bine, spuse el pe o voce adâncă şi întunecată ca un tunet.

— Maris l-a ales pe el, răspunse Mary cu fermitate. Ce altceva mai trebuie să ştii?

— Multe, spuse cel cu ochii mortali şi tăcuţi. S-a întâmplat prea repede.

— Zane Mackenzie! exclamă o roşcată atrăgătoare, care ieşi din bucătărie şi îl privi cu uimire. Nu pot să cred că ai zis aşa ceva! Noi ne-am căsătorit după o zi!

Femeia traversă terenul neutru dintre cele două fronturi, o îmbrăţişă pe Maris şi se răsuci pentru a-i arunca o căutătură aspră soţului ei.

Deci avusese dreptate, se gândi Mac. El era agentul SEAL. Inscripţia avea să dea bine pe piatra lui funerară: „A avut dreptate“.

— În acest caz e diferit, spuse generalul, care era clona perfectă a lui Wolf Mackenzie, cu excepţia ochilor de un albastru-deschis.

Şi el arăta ca şi cum cuiele ar fi făcut parte din dieta lui zilnică.

— Diferit în ce sens? întrebă o voce rece, şi o blondă elegantă ieşi din bucătărie.

Îi privi pe cei şase bărbaţi cu ochii ei verzi şi încruntaţi.

— Cred că toţi suferiţi de o supradoză de testosteron. Simptomul principal e incapacitatea de a raţiona.

Păşi în faţă şi se alinie de partea lui Mac. Ochii generalului fură luminaţi de ceva amuzant, dar şi tandru când se uită la soţia lui.

O altă matahală, pilotul de încercare, spuse:

— Maris e…

— … o femeie adultă, spuse o altă voce feminină, întrerupându-l.

O femeie înaltă şi voluptuoasă, cu păr castaniu şi ochi albaştri, calmi, se poziţionă lângă blondă.

— Salut, eu sunt Loren, îi spuse ea lui Mac. Cel care tocmai a vorbit e Josh, soţul meu, care de obicei dovedeşte mai mult bun-simţ.

— Iar eu sunt Shea, soţia lui Mike.

Altă apariţie se alăturase detaşamentului de întăriri. Aceasta avea părul închis la culoare şi era adorabil de timidă. Se aşeză lângă Loren şi îşi încrucişă braţele la piept, privindu-l relaxată pe soţul ei.

Cele două fronturi se priviră, şi bărbaţii se uitară furioşi la soţiile trădătoare, la femeile aliniate într-un mod protector lângă Mac. El era puţin uimit de situaţie şi de zidul plin de feminitate care îl înconjura.

Caroline îi aruncă o privire soţului ei.

— Fiecare dintre noi a fost primită cu braţele deschise când am intrat în această familie prin căsătorie şi mă aştept să-i arătaţi aceeaşi bunăvoinţă şi soţului lui Maris, altfel…

Joe se gândi la provocare şi ochii lui de un albastru-deschis străluciră când îşi înclină capul.

— Altfel ce? întrebă el cu o voce mătăsoasă şi plină de ceva care putea la fel de bine să fie anticipaţie.

În cameră se lăsă tăcerea, şi chiar şi copiii tăcură şi îşi priviră părinţii. Mac se uită la cele şase femei care stăteau lângă el şi chipul i se destinse într-un soi de expresie tandră şi amuzată.

— E în ordine, spuse el. Înţeleg.

— Mă bucur că o faci, pentru că eu nu înţeleg, mârâi Maris.

— E o…

— Nu spune că e ceva tipic bărbătesc, îl avertiză Mary, întrerupându-l, şi el îşi înghiţi cuvintele.

— Nu, doamnă, spuse Mac umil.

Faţa lui Wolf se lumină şi buzele îi tremurară. Cuvintele acelea două îi erau familiare. Nick se foi, voia să fie lăsată jos, iar Maris se aplecă şi îi dădu drumul. Micuţa îl bătu pe Mac pe genunchi şi spuse „Mac“ cu satisfacţie în voce. Apoi merse la tatăl ei şi întinse braţele pentru a fi ridicată. Zane se aplecă şi o ridică, ţinând-o pe braţul său musculos.

— El e Mac, spuse ea arătând cu degetul. El îmi place.

Deodată chipul lui periculos şi plin de hotărâre fu luminat de un zâmbet, şi cu o mână masivă dădu la o parte o şuviţă de păr mătăsos de pe chipul ei.

— Am observat, spuse el sec. De cum s-a uitat la tine s-a transformat în sclavul tău, ca noi toţi ceilalţi. Asta îţi place, nu?

Micul ei căpşor se clătină de câteva ori în sus şi în jos cu hotărâre. Zane chicoti şi îi aruncă o privire amuzată lui Maris.

— M-am gândit eu că aşa o să se întâmple.

De undeva, de pe un coridor, se auzi plânsetul unui copil.

— S-a trezit Cam, spuse Barrie şi îl abandonă pe Mac ca să vadă de copil.

— Cum face asta? întrebă Chance retoric. Au doar două luni. Oare după plânset îi diferenţiază?

Femeile, inclusiv Nick, câştigaseră. Tensiunea din cameră se risipi, şi toţi începură să zâmbească atunci când Chance o urmă pe cumnata lui pe coridor, hotărât să afle dacă avusese dreptate. Înainte să iasă din cameră îi făcu cu ochiul lui Mac şi avură o clipă de înţelegere ca între bărbaţi. Criza apăruse şi se evaporase pentru că până la urmă bărbaţii din familia Mackenzie nu erau dispuşi să îşi supere femeile. Şi femeile îl plăcuseră pe Mac din prima.

Barrie se întoarse imediat cu o grămăjoară agitată în braţe. Chance o urmă ţinând o altă grămăjoară în mâini ca un expert.

— A avut dreptate, anunţă el, clătinând din cap a uimire.

Mac se uită la cele două chipuri şi i se părură identice, de parcă ar fi fost trase la indigo. Era imposibil să-i diferenţiezi şi dacă te uitai cu atenţie la ei. Cum ştia Chance că ea avusese dreptate?

— Cameron, spuse Barrie indicând povara din braţele ei şi zâmbind când văzu expresia lui sceptică. Chance îl ţine pe Zack.

Avea cu ea şi două biberoane mici, umplute cu lapte.

— Cum ştii? îşi scutură el capul, încă încercând să vadă vreo diferenţă la bebeluşi.

— Cameron este mai nerăbdător, iar Zack este mai hotărât.

— Şi poţi să-ţi dai seama de asta din plânsetul lor?

— Ei, bineînţeles, spuse ea de parcă oricine ar fi trebuit să poată.

Nick se urca pe umărul tatălui ei, ţinându-se de părul lui ca să nu alunece.

— Uite, unchiu' Dance, exclamă ea ridicându-se în picioare şi dând drumul părului.

Zane se întinse şi îşi luă fiica de pe umăr.

— Haide, fă schimb cu mine, spuse el şi schimbă copilul cu cel din braţele lui Chance.

Zane aşează pruncul în curbura braţului, luă unul din biberoane de la Barrie şi puse cu pricepere tetina în gura micuţă şi flămândă.

Chance o legănă pe Nick pe braţe, ţinând-o cu fermitate de picioare în timp ce ea se întindea şi chiuia, mândră de reuşita ei.

— Chance, încerca el s-o convingă. Numele meu e Chance. Chance.

Nick îşi puse mânuţele de-o parte şi de cealaltă a feţei lui şi se aplecă mai aproape ca să se uite în ochii lui şi să-l impresioneze cu seriozitatea de care putea da dovadă.

— Nu, spuse ea categoric. Dance. Tu zici gleşit.

Întreaga cameră izbucni în râs la expresia de pe faţa lui Chance. El îi aruncă o privire dictatorului pitic din braţele sale şi apoi clătină din cap şi renunţă.

— Eşti sigur că vrei să intri în familia asta? îl întrebă el apoi pe Mac.

Mac se uită la Maris şi îi făcu cu ochiul.

— Da, spuse el.

Zane îl privea în timp ce pruncul termina laptele din biberon şi îl măsura cu ochii lui calmi.

— Maris a spus că eşti agent special FBI, spuse el, şi ceva din vocea lui păru să o alerteze pe Maris.

— Nu, zise ea cu hotărâre, împingându-l pe Mac spre bucătărie. Nu poţi să mi-l iei. E de ajuns că e în FBI. Categoric nu poţi să-l iei.

Mac fu înconjurat şi preluat de cercul femeilor pentru că toate voiau să discute despre nuntă, dar înainte să iasă din cameră se uită înapoi. Privirea lui o întâlni pe a lui Zane şi… Zane Mackenzie zâmbi.

— Bine ai venit în familie, spuse el.

epilog

— Eşti aşa de flumoasă, oftă Nick şi ochii ei albaştri o priviră vrăjiţi pe Maris, în timp ce se propti cu coatele pe genunchii ei.

Întregul proces de pregătire a unei nunţi o fascinase pe micuţă. Examinase cu atenţie cum toate femeile din casă pregătiseră sute de săculeţi de pânză, îi umpluseră cu grăunţe şi îi legaseră cu fundiţe. Stătuse pe vârfuri, agăţată de marginea mesei, şi o urmărise pe Shea, care făcea torturi minunate, experimentând cu o mulţime de trandafiri din glazură înainte de a decora tortul de nuntă al lui Maris. Nu trecu mult şi toţi trandafirii de test fură marcaţi de un deget mic şi curios. Odată ce Nick stabili că erau comestibili, începură să dispară treptat, şi chipul ei micuţ se umplu de pete care o dădeau de gol.

Fusese complet fascinată de Maris în rochie de mireasă. Fusta lungă, dantela, vălul, toate o fermecau. Când Maris o încercă la proba finală, Nick îşi puse mânuţele sub bărbie, privind-o cu ochi strălucitori şi spuse:

— Oooh, o plinţesă!

— Şi tu eşti frumoasă, scumpo, spuse Maris.

Nick era cea care avea să împartă florile în ziua nunţii. Zane mormăise ceva despre un dezastru iminent, şi de vreme ce Nick nu avea încă trei ani împliniţi, Maris era pregătită pentru orice, inclusiv pentru un refuz categoric din partea ei de a-şi îndeplini rolul. La repetiţii, cu o seară înainte, Nick ţopăise însă pe culoar cu un coşuleţ mic cu petale de trandafiri şi le împrăştiase mândră în jur, ştiind că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

Dacă avea să facă acelaşi lucru sub privirile străine ale mulţimii de invitaţi, asta era cu totul

altceva, dar oricum era indiscutabil adorabilă în rochiţa ei de un roz pal, lungă, cu funde şi cu flori în părul negru şi mătăsos.

— Ştiu, răspunse Nick de parcă ar fi fost evident, şi îşi părăsi postul de pe genunchii lui Maris ca să se admire în oglindă. Făcuse asta din cinci în cinci minute de când o îmbrăcase Barrie.

Barrie şi Caroline erau expertele recunoscute în modă din familia Mackenzie şi preluaseră rolul de a o machia pe Maris şi de a-i aranja părul. Erau îndeajuns de atente încât să păstreze o temă simplă şi să nu copleşească faţa delicată a lui Maris cu straturi de machiaj şi părul cu o coafură complicată. Barrie îi termină de aranjat părul şi reveni la un balansoar ca să-i hrănească pe gemeni înainte de ceremonie. Le dădea şi câte un biberon de lapte la mesele de prânz, dar laptele de mamă îi calma un timp mai îndelungat şi nu voia să-i hrănească din nou în mijlocul ceremoniei.

Mary înţelesese foarte repede că locuinţa familiei Mackenzie, oricât de mare ar fi fost, nu putea găzdui pur şi simplu toată mulţimea de oameni invitaţi la nuntă. Pentru că sărbătoarea de Crăciun cădea într-o zi de miercuri, biserica din Ruth ţinea slujba duminică şi astfel era liberă pentru ceremonie. Bradul de Crăciun, înalt de aproape trei metri, încă stătea într-un colţ şi multitudinea de luminiţe albe licăreau. Ace de pin şi vâsc încă decorau ferestrele, umplând biserica de o aromă minunată. Lumini albe încadrau intrarea boltită, ferestrele, altarul şi treptele ce conduceau spre el. Şiruri de lumânări albe aruncau şi ele o lumină caldă în biserică. Niciuna dintre luminile din tavan nu avea să fie aprinsă, dar bradul decorat, luminiţele de Crăciun şi lumânările formau o aură magică.

Era Ajunul Crăciunului, un moment pe care majoritatea locuitorilor din Ruth l-ar fi petrecut acasă, ţinând sărbătoarea în intimitate sau pregătindu-se pentru a doua zi. Anul acesta luau

parte la o nuntă. Din camera mică din vestibul, Maris putea auzi agitaţia şi gălăgia care se formau pe măsură ce tot mai mulţi oameni soseau.

Mary era tăcută, şi ochii îi luceau din cauza lacrimilor în timp ce-şi privea fiica pregătindu-se pentru ceremonie. Nu conta că Maris şi Mac erau deja căsătoriţi. Asta era cununia care conta.

Iar aceasta era fiica ei mult iubită care arăta atât de fragilă şi frumoasă în rochia de un alb-argintiu, o culoare care îi transforma părul castaniu-deschis al lui Maris într-o nuanţă mai închisă, tot argintie. Îşi aminti prima dată când îşi văzuse fiica, în vârstă de doar câteva secunde, atât de mică şi încântătoare şi privind deja în jur cu ochii ei mari, negri şi solemni, ochii tatălui ei. Îşi aminti lacrimile pe care le vărsase Wolf când o luase pe Maris în braţe şi o strânsese la piept de parcă ar fi fost cel mai preţios lucru pe care-l văzuse vreodată.

Şi mai erau mii de alte amintiri. Primii dinţişori, primul pas, primul cuvânt care fusese „că'uţ", bineînţeles. Maris pe un ponei pentru prima dată, ochii ei măriţi de încântare când Wolf îşi pusese un braţ protector în jurul ei. Maris, o mică umbră care păşea pe urmele tatălui ei – aşa cum făcuseră şi fraţii mai mari. Maris la şcoală, intrând cu vitejie în toate luptele în care intrau băieţii, cu micuţii ei pumni ridicaţi în aer în timp ce fugea în apărarea lor, ignorând cu desăvârşire faptul că erau de două ori mai mari ca ea. Maris plângând atunci când poneiul bătrân murise, şi bucuria ei strălucitoare atunci când, anul următor de Crăciun, Wolf îi dăruise primul cal „adevărat".

Prima întâlnire a lui Maris cu un băiat, şi privirea încruntată a lui Wolf în timp ce se plimbase ca un leu în cuşcă toată seara, până când copila revenise sub acoperişul lui, în siguranţă. Una dintre amintirile preferate ale lui Mary era cu Zane, Josh şi Chance plimbându-se de colo-colo alături de tatăl lor. Dacă Joe şi Mike ar fi fost acolo

şi ei ar fi făcut la fel. Până la urmă, bietul băiat care o scosese pe Maris în oraş fusese atât de îngrozit când se întorsese cu ea acasă şi fusese întâmpinat de patru bărbaţi Mackenzie pe veranda casei, încât nu o mai invitase niciodată pe Maris undeva. Lucrurile se îmbunătăţiseră de-a lungul anilor, dar Maris pesemne că uitase de acea primă întâlnire, altfel nu ar fi fost atât de surprinsă de reacţia lor când îl adusese pe Mac. Of, bărbaţii! Mary îi iubea pe bărbaţii ei, dar chiar şi aşa, erau prea autoritari câteodată. Şi toţi îl plăcuseră pe Mac după ce trecuseră de simţul lor protector exagerat. Dacă Maris nu ar fi fost atentă, Zane l-ar fi recrutat pe Mac în afacerea pe care o avea cu Chance…

Mary reveni cu picioarele pe pământ şi se uită în jur. Toţi cei trei copii ai lui erau aici, cu Barrie. De obicei, Zane avea grijă de cel puţin unul sau o supraveghea pe Nick. Asta însemna că Zane era liber şi nestânjenit, şi Mary era sigură că nu era o întâmplare.

— Zane e liber, anunţă ea, pentru că era de părere că Maris trebuia să ştie şi ea.

Fiica ei îşi ridică rapid capul şi în ochii ei frumoşi se aprinse un foc.

— Îl jupoi de viu, spuse ea cu furie. Nu o să-l las pe Mac să plece luni întregi de acasă ca şi Chance. Abia l-am întâlnit şi nu-i dau drumul.

Barrie păru uimită. Apoi şi ea îşi dădu seama ce însemna faptul că toţi cei trei copii erau cu ea. Îşi scuturăcapul în semn că înţelege viclenia soţului ei.

— Acum e prea târziu să mai facem ceva. Probabil că au avut timp destul să vorbească, şi ştii cum e Zane, a planificat totul la perfecţie.

Maris se încruntă, şi Caroline se dădu în spate, cu pensula de machiaj în mână.

— Nu pot să fac asta dacă îţi tot ridici sprâncenele, o certă ea.

Maris îşi relaxă expresia, şi Caroline continuă.

— Nu cred că ar trebui să lăsăm bărbaţi conduşi de prea mult testosteron să intervină în nunta unei femei. Poţi să-l jupoi mâine. Prinde-l când se aşteaptă mai puţin la asta.

— Zane este tot timpul în gardă, spuse Barrie rânjind.

Apoi se uită la fiica ei, care se răsucea şi dansa în faţa oglinzii, admirându-se.

— Mai puţin când vine vorba de Nick. Nu a fost pregătit pentru ea.

— Cine a fost? murmură Loren, zâmbind cu tandreţe spre fetiţă.

Nick, auzindu-şi numele menţionat, se opri din piruete şi le dărui tuturor un zâmbet angelic care nu le păcăli deloc.

— Mac e vrăjit de ea, spuse Maris. Nici măcar nu a tresărit când i-a pictat cizmele cu marker.

— O dovadă de iubire adevărată, dacă mă întrebi pe mine, spuse Caroline sec.

Adăugă puţin rimel pe genele deja negre ale lui Maris şi se dădu în spate să-şi admire munca.

— Gata! Mac ar trebuie să fie nebun de legat să te lase acasă ca să alerge prin ţări nu foarte civilizate unde nu au canalizare şi nici malluri.

Filosofia de viaţă a lui Caroline se învârtea în jurul confortului şi făcea eforturi uriaşe ca să şi-o menţină. Ar fi mers cu bucurie kilometri întregi ca să găsească o pereche confortabilă de pantofi. Pentru ea era un lucru logic, de vreme ce meseria ei o făcea să petreacă ore întregi în picioare. Cum să se concentreze dacă picioarele îi erau obosite?

— Nu cred că lui Mac i-ar păsa de magazine, spuse Shea.

O ridică pe Nick şi făcu o piruetă cu fetiţa care chicotea prin cameră, fredonând o melodie veselă.

Se auzi o bătaie la uşă şi în deschizătură se îţi capul lui John.

— E timpul, spuse el.

Ochii lui de un albastru-deschis se opriră la Caroline.

— Oau, mamă, arăţi grozav.

— Ce băiat deştept, spuse ea aprobator. Pe tine nu te scot din testament.

El rânji şi dispăru. Maris se ridică în picioare şi trase aer în piept. Era timpul. Nu conta că erau căsătoriţi de trei săptămâni deja, era un spectacol şi practic tot oraşul venise să-l urmărească.

Shea o lăsă jos pe Nick şi aduse coşul cu petale de trandafiri de pe un dulap, unde îl puseseră ca fetiţa să nu mai împrăştie flori peste tot prin cameră. Culeseseră deja petalele mătăsoase o dată, era de ajuns.

Barrie îl puse pe Zack lângă Cameron. Ambii prunci dormeau paşnic, cu burticile pline. Chiar la ţanc, una dintre nepoatele adolescente ale lui Shea venise să-i supravegheze în timp ce Barrie participa la nuntă.

Muzica începu, şi acesta fu semnalul că trebuia să înceapă ceremonia.

Una câte una ieşiră din cameră şi fură escortate de bărbaţii Mackenzie către locurile lor. Silueta masivă a lui Zane apăru în prag, şi Maris spuse „Nu“, iar el rânji întinzându-i mâna lui Barrie.

— Un minut.

Barrie se aplecă în faţa lui Nick şi aranjă fundele din părul fetiţei şi în cele din urmă puse coşuleţul în mâinile micuţe şi nerăbdătoare.

— Să faci cu florile ca aseară, da? Îţi aduci aminte.

Nick încuviinţă.

— Le alunc peşte tot în jul.

— Exact, scumpo.

După ce făcu toate aceste pregătiri, Barrie se ridică şi merse spre Zane care îşi puse braţul în jurul taliei ei şi o îmbrăţişă scurt, înainte să se îndrepte spre locurile lor.

Wolf apăru la uşă, extrem de elegant în smochingul său negru.

— E timpul, draga mea, îi spuse lui Maris.

Ochii lui negri erau plini de iubire când îşi puse braţele în jurul ei şi o legănă înainte şi înapoi, aşa cum făcuse toată viaţa. Maris îşi puse o palmă pe pieptul tatălui ei, copleşită de sentimentul brusc de iubire puternică pe care îl simţea faţă de el. Fusese atât de norocoasă cu părinţii ei!

— Începusem să mă întreb dacă ai să uiţi vreodată de cai măcar cât să ai timp să te îndrăgosteşti, spuse el, dar acum că s-a întâmplat, simt că nu am petrecut destul timp cu tine.

Maris chicoti, lipită de pieptul lui.

— Tocmai de aceea am ştiut.

Îşi ridică ochii plini de lacrimi, dar şi de veselie spre el.

— Tot uitam de Plăcere Exclusivă şi mă gândeam numai la Mac. Era vorba de iubire, evident.

Wolf o sărută pe frunte.

— Atunci îl iert.

— Bunuu!

Vocea ascuţită şi autoritară se auzi de undeva de lângă genunchiul lui. Nick îl trăgea uşor de pantaloni.

— Tlebuie să ne glăbim. Tlebuie să alunc floli.

Ca de obicei, vorbele ei stâlcite îl făcură pe Wolf să râdă.

— În ordine, gogoşica mea.

Se aplecă şi o luă de mânuţă ca să o împiedice să plece înaintea lor şi să „alunce“ flori înainte ca ei să fie pregătiţi.

El, Maris şi Nick intrară în vestibul, şi Maris se aplecă şi o sărută pe obraz pe Nick.

— Eşti gata?

Nick dădu din cap şi se uită la ea cu ochii ei albaştri şi mari, lucind de nerăbdare, şi strânse cu ambele mâini coşul cu flori.

— Atunci hai să mergem!

Maris o împinse cu blândeţe pe Nick în faţă, spre culoarul central. Biserica strălucea de la lumina lumânărilor, şi sute de chipuri zâmbitoare

erau întoarse spre ei, sau aşa părea. Nick păşi în centrul atenţiei ca o Miss America care îşi face rondul victorios. Aruncă zâmbete în stânga şi în dreapta, întinse o mână şi luă cu graţie o petală de trandafir. O ridică şi o lăsă să cadă. Apoi luă alta. Una câte una le distribui pe covor cu o precizie elegantă, fără să se grăbească, şi la un moment dat chiar se opri şi aranjă o petală care căzuse prea aproape de o alta.

— Oh, Dumnezeule!

Maris îl simţi pe Wolf cutremurându-se de râs.

— Îi face prea multă plăcere. În ritmul ăsta o să intri în biserică la miezul nopţii.

Oamenii se răsuceau şi râdeau de concentrarea cu care îşi îndeplinea Nick misiunea. Barrie îşi îngropă capul în umărul lui Zane, cuprinsă de un acces ele chicotit. Zane rânjea şi Chance râdea în hohote. Mac, care stătea la altar, privea radios la micul drăcuşor care îi câştigase inima. Pianistul privi în jur şi, observând ce cauza întârzierea, continuă să cânte.

Încântată că era în centrul atenţiei, Nick începu să improvizeze. Următoarea petală fu aruncată în spate, peste umăr. Preotul se înecă şi se înroşi la faţă, încercând să se abţină să nu râdă.

Nick se răsuci pe vârfuri şi aruncă petale în cerc. Câteva zburară din coş şi ea se încruntă, aplecându-se să le culeagă şi să le pună înapoi.

„Nu pot să încep să râd acum“, se gândi Maris, simţind cum hohotul clocotea în ea. „Dacă râd nu o să mă mai opresc şi o să-mi stric machiajul.“ Îşi puse mâna peste gură ca să-şi reprime râsul, dar nu funcţionă. Pieptul i se cutremură şi brusc izbucni într-un râs voios. Incontrolabil.

Nick se opri şi se întoarse să se uite la ei, aşteptând să fie lăudată pentru munca grozavă.

— Aluncă-le, adică aruncă-le, reuşi Maris să spună printre hohote.

Micul căpşor se înclină într-o parte.

— Aşa? întrebă ea, luând o mână de petale din coş şi aruncându-le în sus.

Cel puţin erau o mână întreagă de petale, nu doar una.

— Aşa, spuse Maris, încuviinţând, sperând că asta avea să grăbească procedura.

Şi aşa se şi întâmplă. O altă mână de petale o urmă pe prima şi Nick ajunse mai rapid la altar. În cele din urmă ajunse în capătul culoarului şi îi aruncă un zâmbet radios lui Mac.

— Le-am aluncat pe toate, îi spuse ea.

— Ai făcut foarte bine, spuse el, abia fiind în stare să vorbească de râs.

Odată ce misiunea fusese îndeplinită, Nick fugi către Zane şi Barrie şi ridică braţele ca să fie ridicată pe scaun.

Uşurat, pianistul se lansă în bine-cunoscuta melodie *Vine mireasa,* şi în cele din urmă Wolf şi Maris porniră maiestuos spre altar. Toţi oaspeţii se ridicară în picioare şi se răsuciră să privească mireasa, zâmbind.

Pentru că nu avuseseră destul timp, nu aveau domnişoare sau cavaleri de onoare, aşa că doar Mac o aşteptă pe Maris la altar. O privi apropiindu-se, şi chipul lui dur se relaxă într-o expresie tandră, în timp ce ochii albaştri încă îi luceau de la râs. De îndată ce ea se opri lângă el, îi luă cu blândeţe mâna într-a lui şi în spatele lor o auzi pe mama sa suspinând uşor de fericire.

Pentru că erau deja căsătoriţi, deciseră să sară peste partea cu „Cine o aduce pe această femeie“. Wolf se aplecă şi o sărută pe fiica lui pe obraz, o îmbrăţişă uşor, apoi dădu mâna cu Mac şi se aşeză lângă Mary.

— Dragii mei, începu preotul, apoi se auzi o altă şoaptă în spatele lor.

Recunoscând vocea lui Barrie, Maris nu fu deloc uimită când o siluetă mică se strecură între ea şi Mac, luând poziţie în faţa lor.

— Şi eu zic da, ciripi Nick şi vocea ei reverberă în toată biserica.

Aruncând un ochi peste umăr, Maris îl văzu pe Zane ridicându-se să-şi recupereze progenitura rebelă. Scutură din cap a negaţie, zâmbind. El îi făcu un semn la rândul lui şi se aşeză la loc.

Aşa că Nick petrecu întreaga ceremonie lipită de picioarele lor. O simţeau tremurând de entuziasm şi Mac o trase uşor mai spre el ca să poată s-o prindă mai repede dacă încerca să facă ceva, cum ar fi fost să arunce o privire sub sutana preotului. Nick arunca deja priviri curioase în direcţia robei. Dar deocamdată era mulţumită şi concentrată la ceremonie, la lumânări, la bradul de Crăciun care sclipea, la hainele frumoase. Când preotul spuse „Acum poţi săruta mireasa“, şi Mac făcu exact cum i se ceruse, Nick îşi lăsă capul pe spate să îi privească.

— Cum procedăm când plecăm? şopti Mac lângă buzele lui Maris.

— Ridic-o şi dă-i-o lui Zane când trecem pe lângă el, şopti ea. Va fi pregătit.

Pianistul se lansă într-o melodie ritmată. Max o luă pe Nick cu un braţ şi pe celălalt îl puse în jurul lui Maris şi se grăbiră pe culoar, acompaniaţi pe fundal de muzică, de râsete, de lacrimi şi de aplauze. Când trecură pe lângă al doilea rând de bănci, o fetiţă într-o rochie lungă fu trecută cu dexteritate dintr-o pereche de braţe puternice în alta.

Recepţia fu o petrecere lungă şi minunată. Maris dansă la nesfârşit cu soţul ei, cu fraţii, cu tatăl, cu o parte dintre nepoţi, cu cumnaţii şi cu mai mulţi prieteni vechi. Dansă cu şeriful, Clay Armstrong. Dansă cu ambasadorul Lovejoy, tatăl lui Barrie. Dansă cu tatăl lui Shea şi cu bunicul ei, cu muncitorii de la fermă, cu negustorii şi cu vânzătorii de la benzinărie. În cele din urmă, Mac o recăpătă şi o ţinu aproape, legănând-o pe muzică în timp ce-şi odihnea obrazul lipit de al ei.

— Ce ţi-a zis Zane? întrebă ea deodată.

Simţi că rânjea, deşi nu-şi ridicase capul.

— A spus că ştii.

— Lasă asta. Ce-a spus?

— Ştii deja ce-a spus.

— Şi tu ce-ai spus?

— Că sunt interesat.

Maris mârâi.

— Nu vreau să fii plecat luni întregi din ţară. Abia dacă sunt dispusă să las FBI-ul să te folosească pentru investigaţii, deşi nu-mi place. Vreau să fii cu mine în fiecare noapte, nu la mii de kilometri depărtare.

— Exact asta i-am spus şi eu lui Zane. Ţine minte că nu trebuie să fac ce face şi Chance. O ţinu mai aproape şi îşi coborî vocea până deveni doar un murmur intim: Este perioada aceea a lunii deja?

— Nu.

Lui Maris îi întârziase ciclul două zile, dar două zile erau doar două zile şi de obicei venea regulat. Era posibil ca organismul ei să fi fost dat peste cap de la contuzia suferită şi din cauza situaţiei stresante în care fusese, aşa că nu voia să anunţe nimic deocamdată.

— Te-ar deranja dacă aş fi însărcinată atât de curând?

— Să mă deranjeze? spuse el şi îi sărută lobul urechii. Când am putea să avem o Nick a noastră? Umerii lui începură să tremure sub îmbrăţişarea ei. Am crezut că o să-i ia o veşnicie să arunce afurisitele alea de petale.

— E unică, sper.

Dar Maris se aplecă spre el şi simţi cum sânii şi întregul corp îi explodează de dorinţă. Dacă nu era deja însărcinată, avea să fie curând, având în vedere cât de des făcea dragoste cu ea.

Dansară în tăcere un moment, apoi Mac spuse:

— Plăcere Exclusivă ar fi trebuit să ajungă deja.

Maris clipi ca să-şi ascundă lacrimile, pentru că Mac îi dăruise cel mai grozav cadou de Crăciun.

Valoarea lui Plăcere Exclusivă scăzuse enorm acum, că lumea curselor de cai fusese zguduită de anunţul că nu era foarte fertil, şi ofertele de împerechere se evaporaseră. Era posibil ca armăsarul să producă un mânz, dar era o posibilitate atât de mică încât putea fi neglijată. Era încă valoros pe post de cal de curse, şi Ronald Stonicher ar fi obţinut mai mult pe el decât oferise Mac, dar fusese pus în faţa unor cheltuieli legale enorme şi acceptase imediat oferta. Maris fusese atât de îngrijorată în privinţa viitorului lui Plăcere Exclusivă, că Mac făcuse oferta fără să-i spună, pentru că nu voia ca ea să fie dezamăgită dacă eşua.

— Tata abia aşteaptă să-l călărească, spuse ea. Mi-a zis de câteva ori că mă invidiază pentru că am lucrat cu Plăcere Exclusivă.

Amândoi rămaseră tăcuţi şi se bucurară de dansul îmbrăţişat. Nunta nu fusese solemnă şi maiestuoasă – Nick avusese grijă de asta – dar fusese perfectă. Oamenii râseseră şi se distraseră, şi toată lumea avea să zâmbească ani întregi de-acum încolo când urmau să se gândească la nunta lui Maris Mackenzie.

— E vremea să aruncăm buchetul!

Strigătul se ridică la cer, şi se răsuciră să vadă o mulţime de adolescente care chicoteau adunându-se pentru tradiţionala aruncare a buchetului, aranjându-şi părul şi măsurându-i din priviri pe băieţii Mackenzie. Erau şi femei mai în vârstă de faţă care îi aruncau priviri lui Chance.

— Nu ar trebui să-l arunci când plecăm? întrebă Mac, amuzat.

— E clar că nu mai au răbdare.

Nu o deranja să grăbească puţin lucrurile. După dansul acela era nerăbdătoare să rămână singură cu soţul ei.

Nick se distra ca niciodată în scurta ei viaţă, îmbuibându-se cu tort şi prăjiturele cu mentă, fiind rotită pe ringul de dans de tatăl ei, de bunic şi de

toţi unchii şi verişorii. Când o văzu pe Maris luând buchetul care o fascinase atât de tare mai devreme, cu toate „flolile flumoase“ şi dantela, şi fundele, se dezlipi din strânsoarea lui Sam şi se mută mai aproape ca să urmărească mai bine situaţia, cu capul înclinat într-o parte, în timp ce analiza cu atenţie totul.

Maris urcă pe podium, se întoarse cu spatele şi aruncă buchetul în sus peste umăr.

— Prinde-l! Prinde-l!

Vocile umplură sala de recepţie.

Aproape imediat se creă o stare generală de haos. Maris se răsuci. Mulţimea de fete şi femei alergau înainte cu ochii ridicaţi, concentraţi pe buchetul care se îndrepta spre ele. Şi chiar în faţa lor, concentrându-se tot pe buchet în timp ce păşea în faţă, era o siluetă mică îmbrăcată în roz pal.

O mare de trupuri îmbrăcate în negru se năpustiră spre ea când şaptesprezece bărbaţi, un MacNeil şi şaisprezece Mackenzie, de la Benjy care avea şase ani la Wolf, toţi săriră spre fetiţă. Maris aruncă o privire spre chipul lui Zane care era complet albit, în timp ce încerca să ajungă la puiul lui înainte ca Nick să fie călcată în picioare, şi Maris fugi şi ea, sărind de pe podium, fără să-i pese de rochie.

Două mulţimi de oameni se îndreptau una spre cealaltă cu o viteză periculoasă, cu Nick prinsă în mijloc. Una dintre adolescente se uită în jos, o văzu pe Nick şi lăsă să-i scape un ţipăt ascuţit de teamă când încercă să se oprească, dar fu împinsă de fata din spate.

Chance stătuse deoparte, evitând orice legătură cu acel buchet, şi din cauza asta mişcările lui erau mai puţin stânjenite. Ajunse la Nick cu doi paşi înaintea lui Zane şi o luă pe sus, strângând-o în braţe şi rostogolindu-se cu ea din calea oamenilor. Zane îşi schimbă direcţia şi se puse între Chance şi oricine s-ar fi împiedicat de el, şi într-o secundă se crease un zid de băieţi şi bărbaţi protejându-i pe

cei doi de pe jos. Buchetul îl lovi pe Chance în spate.

Cu grijă, se roti, iar capul lui Nick se îţi din scutul pe care-l făcuse cu braţele lui.

— Uite! spuse ea, ochind buchetul. Ai plins flolile, unchiule Dance!

Maris se opri lângă ei. Chance stătea ţeapăn pe podea, cu Nick pe pieptul lui. Se uită în sus la Maris şi ochii lui căprui-aurii se îngustară a suspiciune.

— Ai făcut asta intenţionat, o acuză el.

Membrii familiilor MacNeil şi Mackenzie veniră mai aproape, şi gurile severe se relaxau încet în zâmbete. Maris îşi încrucişă braţele la piept.

— În niciun caz nu am aranjat asta.

Maris se muşcă de buză ca să nu râdă de expresia lui indignată.

— Ha. Ai făcut lucruri ciudate toată viaţa.

Nick se aplecă şi prinse una din fundele buchetului, trăgându-l spre ea. Îl puse triumfătoare pe pieptul lui Chance.

— Uite, spuse ea cu satisfacţie, bătându-l pe piept.

Zane îşi frecă nasul, dar nu fu la fel de dibace ca Maris la a-şi ascunde rânjetul.

— Ai prins buchetul, spuse el.

— Nu, mârâi Chance. M-a lovit în spate cu el!

Mary veni lângă Wolf, care îşi puse imediat un braţ în jurul mijlocului ei. Curând un zâmbet radios se întinse pe chipul ei.

— Ca să vezi, Chance! exclamă ea. Asta înseamnă că eşti următorul.

— Nu. Sunt. Următorul.

Chance rosti pe rând cuvintele şi se ridică în şezut, ţinând-o pe Nick în braţe. O puse cu grijă jos şi apoi se ridică şi el în picioare.

— Nu se pune, a trişat. Nu am timp pentru o soţie. Îmi place ce fac şi o soţie mi-ar sta în cale.

Chance se îndepărtă de ei bombănind: Oricum nu aş fi un soţ bun, oricum. Sunt…

O mână micuţă îl trase de pantaloni. Chance se opri şi se uită în jos.

Nick stătea pe vârfuri şi ţinea buchetul cu ambele mâini.

— Nu uita flolile, spuse ea, strălucind.

dragă cititorule,

Nu demult, lumea era un loc mult mai liniştit. Generaţii întregi de familii se năşteau, creşteau, se căsătoreau, îşi construiau o casă şi locuiau cu toţii în acelaşi cartier. Nu era neobişnuit ca o casă să adăpostească trei generaţii în acelaşi timp. Pruncii se năşteau în aceeaşi casă în care mureau bunicii şi exista o atmosferă minunată de continuitate, de apartenenţă, care a fost abandonată acum, iar membrii familiilor se împrăştie în toate cele patru colţuri ale pământului.

Dar încă tânjim după acel loc sigur din inimile noastre, după centrul familiei, iar Crăciunul e expresia perfectă a acelui „Te duci acasă de Crăciun?“, o frază rostită de mii, de milioane de ori în apropierea sărbătorilor. Oamenii rareori mai locuiesc în aceeaşi casă pentru toată viaţa, dar nu locul reprezintă adevăratul cămin, ci familia. Familia este un sanctuar, iar oamenii parcurg distanţe incomensurabile în fiecare an ca să ajungă acolo, în acea perioadă specială, sezonul Crăciunului.

Sper să ajungi şi tu la sanctuarul tău şi sper să ai un Crăciun minunat!

Linda Howard

[1] Sole Pleasure, în original

[2] Chancy, în original

Table of Contents

{1} 116
{2} 116